خبریاله

(ناول)

ډاکټر عبدالهادی حماس

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکتاب ځانګړنې:

د کتاب نوم:

خبریاله ناول

لیکوال:

ډاکټر عبدالهادي حماس

د چاپ شمیر:

۱۰۰۰ ټوکه

د چاپ کال:

۱۳۹۷

کمپوز:

محمد صدیق علمي

خپرندوی:

ماشاءالله کتاب پلورنځی

ګردیز بښار غزني لین

د عبدالحمید ګردیزی تجارتي مارکیټ

اړیکې: ۰۷۷۵۱۷۳۸۰۷ // ۰۷۸۹۶۳۱٤۲٤

:۰۷۹۹۷۳۰۲۷٤

بشپړ حقوق خوندي دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

هغه ریښتوني خبریال ته چې خپل سپیڅلي مسلک
ته ژمن او له خپله ارزښته خبر وي.

ډاکټر عبدالهادي حماس

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ستر ځواک په ستر او مهربانه نامه

د سر څو ټکي

کوچنی وم لومړنی زده کړې مې پرمخ بوولې، هماغه مهال مې د یو چا له خولې د ژورنالیست کلیمه واوریده خورا ښه راباندې ولګېده ،دومره پرې پوه شوم چې ژورنالیست په راډیو کې کار کوي په هغه وخت کې راډیو ګانې دې ګوتو په شمار وې ډیرې ارزښت منې وي نو ما هم فکر کاؤ چې ژورنالیست یا خبریال دې نړۍ تر ټولو مهم کس دی او تر ټولو ستره دنده لري ،ځکه چې په معنوي لحاظ ددې دندې ارزښت ورځ تر بلې زما په زړه کې ځای نیو کله یې چې په ارزښت ښه ډاډه شوم نو ،له هماغې لحظې مې هوډ وکړ چې زه باید ژورنالیست یا خبریال جوړ شم ورو ورو له دولسم ټولکي نه دفراغت وخت رانیږدې کیده ما هم کلکه پوښتنه کوله چې زموږ په جنګ ځپلي هیواد کې چیرې د ژورنالیزم پوهنځي پیداکړم او د هغه د پاره کانکور ورکړم ،خو تقدیر بیا بله پریکړه وکړه زما د فراغت سره هیواد په جګړوکې ؤ ننګرهار چې هغه مهال پرامنه ولایت ؤ پوهنتون یې دې ژورنالیزم ځانګه نه درلوده زما دوهم انتخاب طب شو زه یې دې طبابت لوري ته بوتلم او ژورنالیزم راځخه پاتې هیله شوه

سره ددې چې زما دې هیلې له نیمګړي کیدو وخت وتلی خواوس هم د خبریالي جذبه راسره ده کله کله وایم کاش یو ښه خبریال واې او په دغه اغیزمنه دنده کې مې دې زړه له تله خلکو ته خدمت کولی

شاید خلکو ته سوال پیدا شي چې دا مهال تر ټولو بریالی مسلک طبابت دی هم پکې خیر دی او هم پکې خرما تاسې څنګه ژورنالیزم خوښ دی حال داچې ته یو تر ټولو لوړ مسلک طبابت کې خپلې چارې مخته بیایې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ځواب دادی چې له طبابت هم ژورنالیزم ارزښتمن او مهم مسلک دی ځکه چې ډاکتر یوه انسان ته په یوه وخت خیر رسوي خو خبریال په یوه وخت کې ډیرو انسانانو ته خیر رسوي، طبیب په یوه وخت کې یو کس له درده خلاصوي خو خبریال که خپله دنده په په سمه توګه تر سره کړي په یوه وخت دې ډیرو دردونه او ستونزې هواروي ،خو سرچپه ځومره چې خیر رسونکی دی بیا په شر کې هم کتلوي اغیز کوي که ډاکتر بې غوري وکړي یوه کس ته دې مرک ګوابښ او خطر پیښوي خو که خبریال غفلت وکړي نو بیا شاید یوه ټولنه ووژني

ډاکتر په یوه وخت کې دې یوه ناروغ غږ اوري او خبریال بیا دې یوې چامعې غږ اوري دې یوې جامعې اواز پورته کوي دې هغوي په ستونزو کې دې هغوی سره دې سیوري په ډول تر اخره مل وي

نن سبا رسنۍ چې دې نړۍ ځلورمه قوه ورته ویل شوې ده همدا جورنالیست یې پر مخ وړي یوازې همدا خبریال یې د چلوولو ځواک لري ،که یوه ټولنه ویښه وي حتما راز به یې دې راویښیدو همدا خبریال وي ،دې رابیداریدو بنسټ به یې جورنالیست جوړ کړی وي او دې هغوي له برکته به په هوښ او د خپلو حقونو غوښتلو ته ځک ناست وي

همدارنګه که یوه ټولنه د غفلت سره ژوند کوي ،له خپلو حقونو ناخبره او له بدبختیوسره مل وي نو شاید ښه خبریال ونه لري او یا هم خبریال یې خپل مسولیتونه هیر کړي وي کنه دې ښه خبریال په شتون کې دې ټولنې ناخبري او بې غوري ناشونې ده

زه پوره باور لرم چې خبریال دې ټولنې سترګې ،غوږ او غږ دی

که یوه ټولنه له ښه خبریاله محرومه وي نو هغه په حقیقت کې دې بدن له سترګو ،غوږونو او ژبې بې برخې ټولنه ده دې یوه نیمګړي انسان په څیر هیڅ دې ژوند بسایني قسمت نه لري

په نړۍ کې خوځښتي او انقلابي کسان خپل بدلون دې خبریال او په دوی پورې اړند رسنیو له برکته منځته راولي کنه چې رسنی نه وي ډیر اغیزمن سیاست مدار هم چې ډیر څه یې دلاسه پوره وي څه نشي کولی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هر حال دې خبریال په ارزښت که هر څومره وغږیږم هم کمه ده دا چې خبریال څوک دی ښه به دا وي چې ناول کې یې ولولی

د لیکنې په پای کې دې لیکوالې او ژورنالیستې اغلې رڼا دوراني غورځنګ نه دې زړه له کومې منه کوم چې د ناول په اړه یې نیکې مشورې راکړې ،او دناول منځپانګې په لا ښه والي کې راسره مرستندویه وه ،همدارنګه ګران ورور افضل زیار نه منه کوم چې زما د کاري بوختیاؤ له کبله یې زما ملتیا وکړه او دې ناول ایډیټ یې راته په ورین تندي ومانه خدای ج دې دواړه نه کموي

په هیواد کې دې ژمنو خبریالانو دې ډیریدو ،هوسایني او دې هغوي پر وجود کې د برکتونو په هیله

ډاکتر عبدالهادي حماس
پکتیا ګردیز
۹/۱/۱۳۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماشاءالله خپرندویه ټولنې یادښت

ماشاالله خپرندویه ټولنه چې نوی یې په کار پیل کړی دې خپلو هیوادوالو دې پاره په علمي ډګر کې له ډیرو هیلو سره میدان ته راوتلي او دې زړه له تله غواړي چې په علمي ډکر کې خپلو هیوادوالو ته خدمت وکړي

په مورنۍ ژبه دې اثارو چاپ په هیواد کې یوه مهمه اړتیا ده ،او دغه اړتیا او تشه دې ماشاالله خپرندویې ټولنې مسولینو ښه درکړې ځکه خو کلک هوډ لري چې ددغې مهمې اړتیا دې پوره کولو دپاره پریکنده ګامونه واخلي

دا ټولنه په ویجاړ هیواد کې د دعلمې مشالونو د روښانه کولو په وزله غواړي د هیواد هره لوړه او تیاره ژوره روښانه کړي خپل دې ملي ژبو لیکوالان وهڅوي تر څو نوې پنځونې وکړي په خپله مورنۍ ژبه کې لیکنې او ژباړې وکړي او ماشاالله خپرندویه ټولنه یې ورته په معیاري ډول د چاپ په ګانه ښکلي کړي

ماشاالله خپرندویه ټولنه هوډ لري چې دې معیاري کتابونو د چاپ په برخه کې له خپلو لیکولانو سره اوږه په اوږه ودریږي د هغوي دې تشویق دپاره د هغوی وړتیا وي د ګران هیواد د وګړو مخکې کیږدي

دادی نوی پیل یې د هیواد په کچه پیږندل شوي لیکوال ډاکتر عبدالهادي حماس له کتابه کوي او د هغه پنځلسم اثر چې ناول دی او خبریاله نومیږي چاپوي او ستاسې ته یې د لوستو دپاره چمتو کوي

مورِ باورلرو چې دغه له تلوسې ډک کتاب به ستاسې ادبي تنده ماته او تر پایه به مو دې لوستو دې پاره ځان سره وساتي

مورِ به په راتلونکي کې هم نورګټور کتابونه چې د هیواد په خیر او ښیګڼه وي ستاسې خدمت ته وړاندې کړو او له لوستو به مو برخمن کړو

مورِ به لیکوالان وهڅو چې په نورو ژبو کې اړین کتابونه وژباړي او زمورِ په واک کې یې راکړي ،تر څو مورِ یې چاپ کړواو ټولنې ته دې لا ښه خدمت جوګه شو

دپرمختللي افغانستان په هیله

درنښت

استاد نورعلي همتیار ځاځي

د ماشاالله خپرندویې ټولنې مشر

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

د کمانډو ځواکونو قومندان د یوه ټیپي سرتېرې د کټ په ژۍ ناست ؤ، هغه ته د مورال ورکولو په اراده یې د هغه مېړانه ستایله، چې ټلیفون یې وشرنګېده، ژر یې د څنګ جیب ته لاس کړ خو ټلیفون یې هلته ونه موند، د تلیفون کړنګا ته نور هم ځیر شو، تر څو یې اصلي ځای ومومي، ښي لوري ته د کټ په سر یې پرې سترګې ولګیدې، پر سکرین د نوم له کتو سره جوخت لکه موچۍ چیچلی کس تیارسی ودرېده؛ ځکه چې ټلیفون دده په سر د یو عصاب خرابي مشر-قومندان ؤ؛ ژر یې غوږ ته ونیو. ورته وویل شول:

یاسر قومندانه! ببړنی خبر دی.

- موږ چمتو یو، خو قومندان صیب خیر خو دی؟
- د کمانډو سرتېرې دې ژر تیار کړه؛ رښا د هېواد مشهوره خبریاله په خپل دفتر کې برمته نیول شوې؛ دفتر دې لوړپوړیزو ودانیو په پنځم پوړ کې دی. موږ اړیو د الوتکې په وسیله د دې لوړ پوړیزې ودانۍ له بامه سرتېرې پرې را ښکته کړو، له لاندې اړخه ختل ناشوني دي یوې ډلې مو هڅه وکړه خو ټول وویشتل شول؛ برمته کونکي ډېر ماهره او جنګیدلي کسان لري که له لاندې بیا هڅه وکړو هم له زیان پرته کومه ګټه نه لري. یاسر په خبره کې ورولیده قومندان ته یې وویل دوی څه غواړي؟ موخه یې څه ده؟

هغه ځواب ورکړ:

د رښا په بدل په زندان کې د لوی انسان تښتونکي خدای داد د خوشي کېدو غوښتنه کوي؛ رسنۍ هم راغلې دي پېښه په ژوندۍ ښه خپروي، هېوادوال ټول منتظر دي، چې کمانډو سرتیري څه کوي. بریا ګټي او که له برمته کونکو ماتي خوري؛ خو یاد ساته یاسره موږ رښا ژوندی غواړو ،زموږ کمه تېروتنه هم د لوی زیان لامل کېدای شي.

یاسر : موږ چمتو یو قومندان صیب! خو له بامه الوتکه شاید لوړپوړیزه ودانۍ ونړوي؛ دا ودانۍ شاید د الوتکې د ناستې تاب ونه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

قومندان : له موږ سره د هلیکوپټر یوه ماهر پیلوټ د تعمیر په سر د ناستې ژمنه کړې او د هر ډول زیان څخه د مخنیوي ډاډ یې راکړی دی.

یاسر : موږ چمتو یو، خو یوه ستونزه لرو، زموږ نښان ویشتونکي ټیمي دي روغتون کې بستر دي، اړینه ده چې د رڼا له دفتر سره خوا کې دوهمه لوړپوړیزه ودانۍ هم زموږ په واک کې وي، هلته باید یو نښان ویشتونکی ولرو.

مشر قومندان وویل: ته اندېښنه مه کوه، موږ هلته داسې نښان ویشتونکي ځای پر ځای کړي دي چې گل هم نه خطا کوي، تاسې ته مو هیلېکوپټر را غوښتی، له پاسه مو پر لوړپویزې ودانۍ ښکته کوي نور په خپل نظامي هنر ستاسې دنده ده، چې دوښمن څنگه مهار کوئ. یاسر چې نوی ځوان ؤ او په کم وخت کې د سترو مافیایي کړیو په ماتیدا او ځپلو مشهور ؤ د امر مو پر ځای کېږي ځواب سره یې ټیلفون پرې کړ. په خپلو سرتېرو یې غږ وکړ: په دریو دقیقو کې چمتو شئ. د دوی له چمتو کېدو سره سم یاسر قومندان د دوی د چمتووالي ارزیابي پیل کړه؛ مگر د لیکه شویو سرتېرو په څنگ کې یې شریف سرتیری تر سترگو نه شو، په بیړه یې زنگ ورته وواهه ورته ویې ویل: شریف زمریه! ته دا ببړني عملیات وگوره او ته د تا تری تم کېدل وگوره؛ ته خو پوهېږې، چې زما داسې عادتونه نه خوښېږي.

- قومندان صیب! په یوه نښته کې بند پاتې یم، یوه ډله خلکو د رڼا خبریالې دفتر تر برید لاندې نیولی دی غواړي، چې رڼا له ځان سره برمته کړي، ډېر بد حال دی له هماغه اړخه ډېر شور او د ډزو غږونه اورم.
- موږ هم په هغه دفتر عملیات کوو، وسله درسره شته؟
- هو
- نو زموږ تر رارسېدو کوم اقدام ونه کړې، وضعیت په چټکۍ سره څاره، رڼا ته هر گواښ خپل گواښ وگڼه، هغې ته زیان ټولو کمانډو ځواکونو ته زیان او بدنامي ده، نو خپل ځواکونه بدنامي ته مه پرېږده، برمته کونکي څاره او وگوره چې دوی څو تنه دي په دغه ځای کې ستا شتون ډېر اړین دی، موږ مکلف یو چې رڼا ژوندۍ وژغورو؛ دې پېښې ځای ته ټولې رسنۍ راغلې دي، د کمانډو ځواکونو دې عملیاتو جریان په ژوندۍ بڼه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپروي، که موږ په دې عملیاتو کې بریالي نه شو نو موږ ته به بلا ستونزې جوړې کړي.

سرتېري ښه صیب! وویل.

شریف د رښا دفتر ته په دېرش متري کې ولاړ ؤ غوښتل یې ځان ته یو ډاډمن ځای پیدا کړي، چې په ښه شوې مرمۍ یې له غاړې سره تېره شوه، سر یې ټیټ کړ او ژر له ده سره نږدې خونې ته ننه وت، خپله وسله یې راواخیسته، مرمۍ یې تېره کړه د تیارسۍ په ډول یې دفاعي حالت ونیو؛ د وره له چولې یې دهلېز ته وکتل، د رښا فتر مخې ته یې په یوه ساتونکي نظر ولګېد، چې وارخطا وارخطا یوې بلې خواته ګوري خو له حمله کونکو کوم کس پرې وار لومړی نه کړي. له کینې لوري یې د ضربه یې مرمیو غږ واوریده، ساتونکي هغه لور ته په دفاعي حالت کې د خپلې وسلې زخه ونیوله، چې له بله اړخه یې مرمۍ په کپړې ولګېده، له درز سره په ځمکه ولوېده. د هغه له لوېدو سره سم شریف یوه ډله برمته کونکي وسله وال ولیدل، چې د وژل شوي ساتونکي په خوا کې د دفتر په لور په بېړه اوچت ګامونه اخلي؛ ترڅو خونې ته ننه وځي او هدف ترلاسه کړي. شریف پوه شو چې دوښمن موخې ته د رسېدو په حال کې دی په غږېدلو سترګو یې دا ظلم لیدل ونه شو زغملی په دې خاطر، چې وحشي وسله وال د رښا عزت ته زیان ونه رسوي، د قومندان امر یې له یاده وباسه، لاس په ماشه دهلېز ته راووت دوه وسله وال یې داسې له مخې لرې کړل لکه د اړې په وړاندې د ونې برغنډونه، چې غورځي، هغوی د ده مرمیو ته مقاومت ونه کړ په ځمکه ولوېدل، شریف دریم کس په زخه کړ خو له پیر مخکې یې سینه یې وسوځېده درې غبرګې مرمۍ یې له سینې ووتې سترګې پرې تورې شوې وسله یې له لاسه ولوېده نور نو وسله والو ته میدان خالي شو هغوی په بېړه د رښا د دفتر په لور رهي شول. وسله والو کسانو دفتر ته له داخلېدو سره سم شور او ځوګ جوړ کړ، دوی هڅه کوله، چې په خپلو قهرجنو او وحشیانه غږونو او د وسلو په ښکاره کولو رښا وارخطا او ووېروي، ترڅو د دوی له غوښتنې سره سم هغه څه وکړي، چې دوی یې ورته وایي. دوی په دې تمه ؤ چې رښا به یې په لیدو زاړۍ پیل کړي او چغې به ووهي خو رښا د دوی د تمې خلاف لکه یو زړه ور سپاهي د برمته کونکو په ور ننوتو، په دوی غږ وکړ ورته ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې رانه شئ، تاسې بې اجازې زما دفتر ته نشئ راتللای، په بیړه ووځئ. د ډلې مشر ورنږدې شو د تمانچې میل یې د رڼا په سر کښښود ورته ویې ویل:
شور ونه خورې کنه ماغزه دې شیندم، تا له مورِ اجازه اخیستې وه، چې زمورِ د ډلې په اړه دې د انساني قاچاق راپور خپور کړ او له کبله یې زمورِ مشر خدای داد ونیول شو؟ تاسې له مورِ اجازه اخیستې وه، چې زمورِ قوي ډله دې تیت او فرق کړه او د مشر له سیوري دې محرومه کړه؟ تاسې مورِ ته لویه ضربه راکړه، په میلونونه روفې زیان مو راورساؤه؛ زمورِ د ټول کاراوبار خنډ شوئ، تا مورِ نه پېژاندو چې له مورِ سره سر وهل له کمر سره سر وهل دي. له مورِ سره د داسې لوبې جرئت خو تر اوسه چا نه ؤ کړی، تاسې دا جرئت له کومه کړ؟ له مورِ سره د مخامخ کېدو لپاره خو زورور خلک هم سل ځله فکر کوي، بیا اقدام کوي؛ ځکه هغوی پوهېږي، چې له مورِسره د مقابلې پایله څه وي؛ یوازې او یوازې مرګ بس.
رڼا په وسله وال برمته کونکي کې قهرجنې سترګې ونیوې؛ ورته ویې ویل:
ځناوره! که ته ما په مرګ ګواښې زه له مرګه نه ډارېږم او نه زما په مرګ کیسه ختمېږي؛ رڼا یوه نه ده چې په وژلو به یې کیسه ختمه شي او ستاسې د انساني وحشتونو لړۍ به همداسې روانه وي؛ زما نور د همدې لارې لارویان شته، چې د هر ظالم له ظلمونو به پرده پورته کړي، د هغوی وحشي کړنې به ولس ته د لمر غوندې روښانه کړي، هیڅ یو ظلم به مو نه پټېږي، هغوی به تر هغو خپلو نارو ته دوام ورکوي، چې ستاسې له بربریته ټول بشریت وژغوري، وحشت مو له منځه یوسي او خلکو ته ډاډمن ژوند برابر کړي. له دې سره سم وحشي وسله وال د رڼا سرته په نیول شوې تمانچه هغه په سر ووهله، د وسله وال تمانچه خورا درنه وه رڼا په سر شدیده ضربه وخوړله، له خپله سره یې ځاځکي، ځاځکي وینې لیدې چې د څڅوبي په څېر یې له ګوړګوتي ویښتانو د مېز پر مخ لوېدې، خو دا چې د حق او باطل جنګ ؤ رڼا د ظربې له لاسه په مخ کې هم تروه نه شوه خپلو خبرو ته یې دوام ورکړ، وسله وال ته یې وویل:
زه رڼا نومېږم، دوه کاله وړاندې مې د ژورنالېزم له پوهنځي څخه د فراغت په ورځ د ولس سره ژمنه کړې او قسم مې خوړلی، چې زه به خپل سپېڅلي مسلک ته وفادار او ژمنه پاتې کېږم، د هر غدار پټه څېره به بربنډه وم، د هغوی وحشتونه به برملا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم، له ولس سره به د هرې ستونزې په وړانـدې لکـه سـپر درېـږم د هـیڅ داسـې وحشت د اور لمبې به رانه ځپانده نشي، چې وګړي مې وسوزوي او ظالم یـې لکـه سپینه کوتره سرې سترګې وګرځي، دا فکر زما په وجود کې چې د ظـالم د ظلـم پـه وړاندې به خاموشه شم خیال دې محال او جنون دی نو؛ ځکه زما د ګوابـلو هڅـه مه کوئ. رڼا غوښتل د خپلو هیلو خبره نوره هم وغځوي، خو د وحشي ځناور برمته کونکي له درانه سوک سره یې خوله پیوند شوه، د رڼا سر ګنګس شو، شونډې او لـه ګذارسره لګېدلی مخ یې بې خوده شو؛ ځکه د مخ غوښه یې د درانه سوک او د مخ هډوکو ترمنځ راغله، د سوک ګذار دومره ځواکمن ؤ، چې د رڼا له سره یـې پرونـی وغورځاوه، په سترګو یې توره شپه شوه، خو له دې بد وضعیت سره سره یې بیا هـم ژر پرونی په سر کړ؛ څو حیا او عفت یې مات نشي، له هغه وروسته یې خپل نـازک لاس خپلو شونډو ته ویوړ د لاس له رابنکته کېدو سره سم یې خپلې قلمي ګـوتې او ورغوی د خپل ځان په وینو سور ولیده، له ګنګسیته خپل عـادي حالـت تـه نـه وه راغلې، چې ورته وویل شول:

ته دامه هېره وه، چې ته زموږ په ولکه کې یې، د ژونـد او مـرګ پرېکـړه دې مـوږ کوو، ته موږ ته لیکچر مه راکوه او نه موږ دې فلمي خبرو ته وخت لرو.

- موږ درته د پولیسو د مشر ټلیفون رخ کوو ورته ووایـه، چـې زمـوږ رئـیس خدایداد چې ستا پلیټې ژورنالیستې له املـه پـه بنـد کـې دی را خوشـې کړي، کنه ته وژل کېږې.
- زه دا کارنه شم کولی، زما ساه دومره ارزښت نه لري، چې د خپلو مظلومو خلکو په سر یې سودا کړم، که زما په مرګ هم تمام شي زه دا کار نه کـوم او نه د مرګ پروا لرم.
- دا سمه ده چې د خپل ځان پروا نه لرې، خو د خپلو اولادونو په فکر کـې هم نه یې؟ ته مجبوره یې چې زموږ غوښتنه ومنې، ماشومان دې در په یاد کړه، هغه به څنګه شي؟
- ما واده ندی کړی، زه به د واده جشن هغه وخت کـووم، چـې ستاسـې ناولې څېړې د خپل هېواد له پاکې ځمکې ورکې کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

برمته کوونکي له غروره ډکه خندا وکړه، ویې ویل: مور هـم نـه لـرې؟ خویندې او ورونه هم نه لرې؟

رڼا د دې خبرې په اورېدو ټکان وخوړ، تر دې دمخه یوازې د ځان په ویر کـې وه مور، دوه خویندې او کوچنی ورور ترې هېر ؤ.

له ځان سره مشغوله شوه، ویې ویل:

شاید زما د پېښې نشرات په ژوندۍ بڼه په ټلوېزوني خپرونو کې خپاره شي؛ که مـور او خویندې مې دا حال په ټلوېزون کې ووینې زړه به یې ودرېږي.

ژر یې وسله وال کس ته وویل:

د پولسو مشر ته زنګ وکړه، تاسې چې څه وایئ زه یې منم د پولیسـو مشر ـ تـه هغـه خبرې کووم، چې تاسې یې غوښتنه لرئ.

د پولیسو د مشر نمبر رخ شو، رڼا په ژړغوني اواز په قومندان غږ وکړ ورته ویې ویل: قومندان صیب! د پېښې نشرات لکه، چې په ژوندۍ بڼه دي، د خدای لپاره زموږ د کوڅې برېښنا پرې کړئ؛ که مور او خوندې مې زما په برمته کېدو خبرې شي زړه به یې وچوي، هغه د زړه او شکر ناروغي لري له دې خبرې سره رڼا غریو نیـولې شـوه سترګې یې له اوښکو ډنډ شوې ستونی یې را ډک شـو د خـبرو کولـو ځـواک یـې نیمګړی شو په مېز ایښې دسمال یې راواخیست خپلې اوښکې یې پرې پاکې کړې، بیرته یې خپل همت را ژوندی کړ، سره ورغلی ستونی یې چوله شوه د خبرو تـوان یې ومونډ قومندان ته یې وویل:

قومندان صیب! تاسې مه وارخطا کېږئ زما مرګ او ژوند د دې وحشیانو په لاس کې ندی، زما ژوند د هغه چا په لاس کې دی، چې زما په تن کې ساه ښکته پورته کوي، زما په اړه فکر ونه کړئ او نه زما په سر د دغو ځناورو خبرو منلو ته چمتو شئ، ما بـه خدای ژغوري او که ونه هم ژغورل شم تقدیر به مې د ژوند پاڼه زېړه کړې وي، نـو پروا یې مه لرئ؛ ځکه ولس په ما دا حق لري، چې زه ورته د ځان قرباني ورکړم. که ووژل هم شم، یوه رڼا به خاموشه شي، ګوندې زما وژنه سل رڼا ګانې نورې وزېګوي او د ډېرو مظلومو د وژلو مخنیوی شي ماته مې له ژونده هم دا مهمه ده، چـې کـه مور مې یو ساعت هم زما په برمته کولو ناوخته خبره شي له ماسره به مو لوی کمـک کړی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا دې نورو خبرو دپاره ژوره ساه واخیسته خو خبرو کولو ته وخت پاتې نه شو، ځکه چې د وسله والو برمته کونکو مشر په مخابره کې پر خپلو ملګرو غږ وکړ: هیلېکوپټر زمونږ د لوړ پوړیزې ودانۍ په سر کښناست، سرتېرې د وزر لرونکو مرغانو په څېر ترې را کوزېږي اوس ګوابس له پورته طرفه دی هغوی غواړي په هر قیمت تر رڼا ځان راورسوي او هغه زمونږ له منګولو وژغوري؛ خو د دوی سرتېرو ته اجازه ورنه کړئ،چې تر خپلې موخې راورسیږي، د وسله والو د مشر خبرې په خوله کې پاتې شوې، ځکه چې مرمۍ یې په ټنډه سرېښ شوه، لنډ مهال له پاسه دهلیزونه د بټ نښو په څېر د مرمیو درزا په سر واخیستل، وسله وال پوه شول چې دا کمانډو ځواکونه د هغو سرتېرو په څېر نه دي، چې دوی مخکې په لاندې پوړ کې له پښو وغورځول.

دوی باوري شول چې دا برېښنا ته ورته تېز عملیات کوي؛ ځکه خو یې د مقاومت مرال شېبه په شېبه کم ځواکه کېده او د دوی کسان یو په بل پسې د مرمیو ښکار کېدل، صحنه ترې خالي کېده له وروستي کس نه نوره لاره ورکه شوه رڼا یې د سر په ویښتانو کې ونیوله، په ورمېږ یې د تمانچې میل ورکښنود یو داسې پنا ځای ته یې ویوړه، چې هلته یې د ډال په توګه وکاروي، څو دقیقې نه وې وتلې چې کمانډو ځواکونه رڼا او وسله وال کس ته په لس میتري کې ودرېدل. کمانډو د وسله وال کس اړخ ته د ویشتولو په موخه وسلې په زخه کړې خو هغه ځان پنا کړی ؤ، یوازې وسله یې ښکارېده، چې د رڼا سر ته یې نیولې وه. رڼا د کمانډو سرتېرو په لیدو هیله مندې سترګې د هغو په څېرو کې ونیولې، له خوښې یې په لېمو کې اوښکې ډنډ شوې، د کمانډو ځواکونو ډلګي مشر په قهرجنه لهجه پر وسله وال غږ وکړ، ورته ویې ویل:

بې غیرته ایله دې په مېرمنو زور رسېږي؟ نارینه ؤ ته بهر راووځه، چې د ژوند په خوږو دې پوه کړي.

هغه لا هماغسې په خپل ځای کې پټ سنګر نیولی ؤ. ډلګي مشر بیا غږ پرې وکړ ورته ویې ویل:

ته نه پوهېږې، چې زمونږ تور سرو ته، څوک د زیان رسولو هڅه وکړي مونږ څه سزا ورکوو، تسلیم شه کنه داسې به دې ودردوم، چې خپل مرګ رانه په زاریو وغواړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسله وال کس یې په ځواب کې ګوابنرنده وویل: که د رنا ژوند غواړئ نو وسلې په ځمکه کښږدئ، ماته د وتلو لار راکړئ کنه له مانه مخکې به د رنا پر سر مرمۍ خښېږي.

کمانډو کسانو د هغه د وارخطاي په پار په هغه نورې چغې هم وکړې د مرګ ګوابنونه یې ورته واورول، خو هغه خپله تېره خبره تکراروله او ویل یې: زما له مرګ مخکې به مو خبریاله مري؛ زه ستاسې په اخطارو نه ډارېږم او نه تسلیمېږم.

د کمانډو سرتېرو یوه او بل ته وکتل، ډلګي مشر ته یې وویل: مورږ بله لاره نه لرو، وسلې باید په ځمکه کښږدو؛ ځکه چې د رنا ژوند مورږ ته تر هر څه مهم دی، دوی خپلې وسلې په ځمکه کښبودو ته لانه وې رسولې، چې شیندلي ماغزه او وینې له چت سره پیوند شول؛ ټولو یو بل ته حیران وکتل، وارخطا یې په یو بل کې سترګې خښې کړې ټولو فکر وکړ، چې رنا یې وویشته. عملیات ناکام شول هر څه په اوبو لاهو شول؛ رنا هم زبون وهلې ولاړه وه، لنډ مهال وروسته د رنا برمته کونکی لکه د ونې برغنډ د هغې له ځنګ سره ولوېد؛ نښان ویشتونکي په خپله مخابره کې غږ وکړ وېې ویل:

مه وارخطا کښږئ د خفګان څه نه دي شوي، د رنا له برمته کونکي وسله وال مې خلاص کړئ. د ټولو الوتو رنګونو ته وینه ورغله، له خوښي یې یو بل په غېږ کې ونیول د رنا له روغتیا ډاډمن شول؛ هغه یې له پنځم پوړ رابنکته کړه، امبولاسونه ولاړ ؤ خو رنا روغتون ته له تللو ډډه وکړه، ویې ویل:

زه نښه یم که له ماسره نښه کوئ نو کورته مې ورسوئ، د مور ځنګ ته ځم مخکې له دې، چې مور مې زما له پېښې خبره شي باید ما ووینې.

د رسنیو استازي هم خورا ډېر راغلې وه؛ ځکه د دوی یوې هم مسلکې د نښامار په خوله کې د ژوند خطرناکې شېبې شمېرلې او ژغورنه یې دوی ته له ډېر ارزښته خالي نه ؤه، کور ته له تګ مخکې خبریالان پرې راټول شول د څو جملو ویلو هیله یې ترې وکړه.

رنا له خپل جیبه دسمال را واخیست د خپل مخ وینې یې پرې پاکې کړې، تر څو د انساني قاچاق، ډلې د زور زیاتي نښانې له لیدونکو پټې کړي؛ خبریالانو ته یې په لنډو الفاظو کې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه یوه خبریاله یم، په حقیقت کې د ولس ژبه یم، د هېـواد د ستونزو پـه راپورتـه کېدو کې د خلکو د زړه اهتزاز یم؛ خو یو شمېر د انسـانیت پـه جامـه کـې وحشي- ځناور غواړي دا اهتزاز ودروي دا غږ خپ کړي، د ولس دا ژبه ودروي هیله یې ده چې په دې هېواد کې چې کوم وحشي کړنې دوی تر سره کوي باید په وړاندې یې څوک ونه درېږي او نه یې په وړاندې اواز اوچت شي، کنه د تل لپاره به یې بې غږه کړي او له منځه به یې یوسي؛ خو زه دا د حق اواز خاموشي ته نه پرېږدم، که مـور څوک په مرګ ګواښي او یا مو د ترور هڅه کوي، وژني مو او زمور د له منځه وړلـو اراده لري، هیڅ پروا یې نه لرو او نه دا کار زمونږ په رسالت کومـه اغېـزه کـوي، د یوې رڼا په له منځه وړلو دا بهیر نه درېږي او نه زمور د څپانده بهیر په وړاندې داسې کړنې کوم خندې رامنځته کولی شي.

هغوی که دا هیله لري، چې له موږه به میدان ورخالي شي د هغوی دا هیله خـوب دی، خیال دی او محال دی.

دوی غواړي مور ووېروي، خو زمور په زړونو کې د خدای وېره، مسلک ته ژمنتیا او له ولس سره دومره مینه ده، چې د دوی وېرې ته پکې ځای ندی پاتې شوی.

رڼا غوښتل نورې خبرې وغځوي، خو د خبرو په منځ کې چوپ شوه له یـوه لـوري سره یې سترګې وګنډل شوې سترګې یې نه رپولې، خو د اوښکو غټ غټ څـاڅکي یې د ګرېوان په لوري څڅېدل. ټول ولاړ خلک اړ شول د رڼا د سترګو نظر پـه لـور وګوري، له کتو سره سم یې ولیدل، چې یو څوک پښې لوڅې په اوچتو ګـامونو د رڼا په لوري را روان دي، د لېونیو په څېر تګ، زېړ زېښلی مخ لـري، پـه وارخطـا څېره او راوتلو سترګو له دوی د یوه ورک کس په لټه کې دي، په لومړي سر کې خو ټول حیران شول چې دلته څه روان دي خو د را روان کس په رانږدې کېدو ټولـو احساس کړه، چې د رڼا مور، دوه خویندې او کوچنی ورور په داسې حالت کـې د دوی په لور په اوچتو ګامونو لاره لنډوي، چې د مور پرونی یې په ګرېوان کې پروت دی. د مور ناسم او وېرېدلي حالت ټول خلک خفه کړل، د هغې لالهانده او بګراوه کړنو هر چاته د مور د مینې کیسه کوله.

د خپل اولاد په مینه کې د جنون تر بریده ویریدلي مورکی راورسیده او له خپلـې لښتې لور نه یې غږ ګډه کړه، زړه ته یې نږدې کړه، بار بار یې په مـخ او ټنـډه پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې حالت کې ښکولوله، چې د هر ځل ښکولولو سره به يې په وجود هم ژور نظر غورځاوه، تر څو يې د پښې له لاسه پر وجود ټپونه ووينې کله يې چې د رنا په غېږ زړه مور شو تاو شوي لاسونه يې ترې لرې کړل بيا يې ښکته پورته ورته وکتل؛ په ژړه غوني اواز يې ورته وويل: لورې! ډېره يې ووهلې؟ د هغوی هيڅ رحم دربانديې رانه غی؟

رنا يې د ډاډ هڅه وکړه ورته ويې ويل:

مورې! هر څه سم دي، ماته هيڅ زيان ندی اوښتی، خدای ستا د دعاو له برکته له هغو وحشي خلکو وژغورلم، خو ته چا خبره کړې؟ مور يې وويل:

لورې! يو ناڅاپه مو په غير معمول ډول برېښنا لاړه، لږ وروسته له بهر څخه دې ماما زنګ وکړ ويې ويل:

رنا چيرې ده؟ ما ځواب ورکړ: هغه دفتر ته تللې.

بيا يې وويل: تاسې له کوره مه وځئ د هغې په دفتر کې څه ګډوډي پېښه شوې، زه چاته زنګ کوم هغه به يې کورته راولي، نور يې ټليفون پرې کړ.

ددې خبرې په اورېدو اسمان او ځمکه راباندې راغله، په ځان نه يم پوه شوې، چې په څه ډول تر دغه ځايه راورسېدم.

رنا خپله مور له لاسه ونيوله ورته ويې ويل: څه مورې کورته ځو، نورې خبرې هلته کوو.

دوی کورته لاړې، رنا د خپل وجود په وينو رنګ شوې جامې بدلې کړې، بيا د خپلې مور څنګ ته راغله ورته يې وويل:

مورې! نن مې په خپلو سترګو وليدل، چې ستاسې له دعاوو فولادي دېوالونه راته جوړېدل او هرې بلا ته به د سپر په څېر درېدل.

مور يې خبرې ور پرې کړې مخ يې ترې واړاوه، ورته ويې ويل: زه له تا خفه يم.

- ولې؟

ـ ته طب پوهنځي ته بريالۍ شوې وې، هغه دې ونه وايه؛ څه به ښه وه چې اوس دې د انسانانو روغتيا پالنه کولای، ولې دې ژورنالېزم ته ځان رابدل کړ؟ له دې سرخوړې دې څه غوښتل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښا په خنداشوه؛ خپلې مور ته یې د قناعت په پار وویل: مورې! زه دا درسره مـنم، چې زما مسلک له ننګونو سره مل دی؛ خو زما مسلک له طبابت څخـه زر ځلـه ډېـر خیررسونکی دی؛ طبیب د یوه انسان ژوند ژغوري خو ژورنالېست بیا د ټولنې ژونـد ژغوري، طبیب یوه انسان تـه د خـدای پـه مرسـته نیـک مرغـي ور رسـوي خـو ژورنالېست بیا د ټولو د ښه راتلونکي په لټه کې وي.

ــ لورې خبره دې منم، خو زمورِ په هېواد کې دا هر څه د ځان په بیه کېږي، دلته خو د بیان ازادي نشته دلته، چې څوک د چا ګټې وننګوي یا د چا د فساد برغـولی پورته کړي د مرګ سزا ورکول کېږي، دلتـه انصـاف نشـته زور حـاکم دی، ټوپـک برلاسی دی او ټوپک له مرګه پرته نور څه کولی شي؟ مورِ پرته له تا څوک لرو؟ کـه خدای مه کړه ته ونه اوسې، د دې کور پالنه به بیا څوک کوي؟ تـه پـه دې خوښـه یې، چې مور دې بیا د ګدایي له لوښي سره د هر کور دروازه ټکوي؟

رښا یې په خوله لاس ورکښنود ورته ویې ویل:

مورې! هغه ورځ دې خدای ج نه راولي، چې ته نورو ته اړه شې.

مور یې د رښا لاس له خپلې خولې لرې کړ، خبرو ته یې دوام ورکړ

- ته ضدي یې، ما څومره منتونه او زاري درته وکړې، چې طـب پـوهنځی ووایه کار به دې له روغتون او ناروغـانو سره وي، لـه دې هـره ورځ مـړه کېدو به دې څه غوښتل، تا داسې مسلک غوره کـړ، چـې هـره لحظـه د ګوابښ سره مخ کېدای شې.

رښا د مور خبرو غمجنه کړه؛ ځکه د مور له خبرو یې درک کوله، چې هغه د خپلـې لور ګوابښ څومره ځوروي نو د مور د ډاډ ګېرنې په اړه یې هغې ته وویل:

مورې! ته په حقه یې، مورِ په داسې یوه هېواد کې ژوند کوو، چې دلته زور، جـبر او پیسه حاکمه ده. دلته اوس هم خلک د ټوپک له شپېلۍ روزي ګټي خـو د حـل لاره دانه ده، چې کرار کښنو. دلته د باطل د ورک کولو لپاره قرباني تـه اړتیـا ده، دلته د سمون او ټیکاو لپاره سرښندنو ته اړتیا ده، مورِ که غواړو خپله ټولنه د رونټیـا په لور بوځو نو اړینه ده، ګوابښ ومنو او دې ته چمتـو شـو چـې خپلـه وینـه د دې هېـــواد د بقـــا او ښـــه راتلـــونکي لپـــاره نذرانـــه کـــړو.

دوی خبرې کولې، چې رښا ته زنګ راغی، د ټلیفون په سکرین یې ولیدل، چـې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

رئیس سکرتر یې زنګ وهلی؛ پرته له دې، چې د رنا د روغتیا پوښتنه وکړي ورته وویل شول: رنا سبا سهار رئیس صیب بللې یې، رئیس صیب ویل: چې د کار له پیل وړاندې باید زما دفتر ته راشي.

رنا ورته وویل سمه ده، نور ټلیفون پرې شو. د سکرتر د خبرو له اورېدو سره رنا نارامه شوه.

له مور نه یې خپل اطاق ته د تللو اجازه وغوښته، خپل بستر کې څملاسته او له دفتره د راغلي ټلیفون په اړه یې فکر مشغول شو، له ځان سره په خبرو شوه، زه رئیس ولې غوښتې یم؟ هغه په بدل د دې، چې ماته ډاډ راکړي، راشي زما پوښتنه وکړي او ما وهڅوي برعکس یې زه په غیر متراقبه ډول دفتر ته وغوښتم؛ داسې څه شوي، چې رئیس راسره په داسې رویې مجبور شوی؟ هغې په دې اړه ډېر سوچونه وځغلول خو ډاډمن ځواب یې ترلاسه نه کړ.

رنا په همدې سوچونو کې سترګې سره ورغلې، خو یوې ژورې اندیښنې یې خوب ګوابنه ، کله به نیمه ویښه ویده شوه او کله به یې بیا له چت سره سترګې وګنډل شوې ، له ازانونو نه مخکې یې دې ازان په تمه سترګې رښې وې ، دې سهار په راختو یې اودس او لمونځ وکړ لا یې رسمیات پیل نه ؤ چې مرکزي دفتر ته ورسېده ، په دغه دفتر کې به دوی حاضري هم لاسلیک کوله د حاضري خونې ته لاړه، له جیبه یې قلم راوکیښ غوښتل یې چې د خپل نوم ځای کې لاسلیک وکړي، د حاضري مامور یې د لاسلیک په ځای خپل رغوی کښنود. رنا دوه ګامه شاته لاړه، بیا یې د حاضري په مامور کې غوصه ناکې سترګې خښې کړې ورته ویې ویل:

دا څه ډول بې ادبي ده، ! زه تا سره دا ډول ټوکې نه لرم.

- لوړې! زه ټوکې نه کوم، نه ستا د ځورولو هڅه کوم او نه زما عمر د داسې ټوکو سره سمون خوري، مور ته همداسې دستور راکړل شوی؛ رئیس ویلي چې لومړی رنا باید زما دفتر ته راشي، له هغه وړاندې د حاضري په کتاب کې د لاسلیک اجازه ور نه کړئ.

رنا له غوسې سره سپینه شوه، له ده سره یې نورې خبرې پرې کړې، د رئیس د خونې په لور رهي شوه. د حاضري مامور ور پسې له شاه غږ کړ: لوړې! مور ستا په پاکې، وطن دوستې او هغه مبارزې ویاړو، چې په خپل وجود کې یې د دې بېچاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولس لپاره لرې، زه درته ډېر درناوی لرم؛ خو هیله ده له ما خفه نشې، ماته له پاسه امـــر ؤ، زه مجبـــور وم کنـــه تـــه د داســـې رویـــې وړ نـــه وې. رښا یې خبرې اوریدې خو ځواب یې نه ورکاؤ، په چابکو قدمونو یې د رئیس د دفتر لار ونډوله، د هغه د دفتر وره ته ورسېده، دروازه یـې ټـک، ټـک کـړه. د ننوتلـو اجازې غږ یې واورېد، ور یې پرانیست رئیس ته مخامخ په یوه چوکۍ کښناسته.

رئیس ته یې وویل:

مهرباني صیب!

هغه یې په دې لنډه او د هیله مندي خلاف خبره باندې لنډه مسکا وکړه ویې وویل: ته د یوه رئیس سره خبرې کوې، نه سلام نه ستړې مشې او نه کوم احترام؛ دا عادت مې دې خوښ نه شو.

- هو تاسې لوړ خلک خو ځانونه واجب الاحترام ګڼئ، ښکته خلک درتـه د خدای پیداوښت هم نه ښکاري.
- ولې؟
- ښه ببلګه یې زما پرونۍ پېښه ده؛ زه د وحشي ښامار لـه کـومي راوویسـتل شوم، یوه لحظه مې هم د ژوند هیله نه درلوده، بس دوهم ژوند خدای را په برخه کړ زما مور، یتیم ورور اوخویندو ته به مې خدای کـتلي ؤ، چـې وژغورل شوم خو تا د یوه رئیس په توګه زما د حال پوښتنه هم ونه کـړه او د یوه انسان په توګه دې هم راته ونه کتـل، چـې پـه مـا څـه تېـر شـول خواخوږي خو دې یو واړې راسره ونه کړه؛ بلکې د یوه عسکر په ډول دې راوغوښتم او بیا دې د دفتر د غړیتوب حق هـم را څخـه واخیسـت، پـه حاضري کې د لاسلیک کولو اجازه هم رانه کړل شوه. ولې؟
- اغلې رښا! له ټولنې سره توافق وکړه؛ دا د اصحابو دور نه دی، چې هر څه د خدای ج د وېرې او د ضمیر لرلو له مخې کېـږي، دا یوویشـتمه پېـړۍ ده؛ دلته به سازش کوې، ډېر هغه څه به نه ویني، چې ګورې یـې، لـږ د ځان په فکر کې هم اوسه.

رښا یې خبره ورپرې کړه ورته ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

رئیس صیب! دا سمه ده، چې وخت تېر شوی خو زمانه بدلون نه کوي، زمانه همماغه زمانه ده هغه مو خدای ج دی، هغه مو پیغمبر دي او هغه یې سپارښتنې دي یوازې څه، چې بدل شوي هغه زمور ضمیرونه دي، چې تل د باطل څخه اغېزمن دي، تل ناوړه وېرې پکې ځای نیولی وي او له کبله یې سر ښکته ژوند تېروو.

- رښا جانې! ته ځوانه یې، جذبات دې له تعقل څخه وړاندې دي، تا له پرونۍ پېښې هم پند ندی اخیستی، ته اوس هم په هغه پخوانې خره سپره یې او اوس هم هغه پخوانۍ بابولالې وایې.

په رښا یې خبرو ښه اغیز ونه کړ له ځان سره یې وویل: دا سړی دې په خبره نه پوهېږي، خبرې او دلیل ورسره بې ګټې دي؛ نیغ په نیغه د رئیس د خبرو په منځ کې ورولوېده ورته ویې ویل: رئیس صیب! هغه خبره وکړه، چې زه دې ورته رابللې یم؟

- رښا جانې! ملک په یوه بحران کې دی، دلته هر سړی خپله شپه تېروي، ګذاره کوي، دا ملک په ما اوتا نه جوړېږي، اوبه له پاسه خړې دي ما اوتا یې دلته چې د رینولو هڅه کوو دا د وخت له زیان پرته بله ګټه نه لري.

رښا، چې کم یې د خندا عادت لاره او لکه د شهزاده لور خبرې یې بې اړتیا نه اوږدولې د رئیس په خبرو یې نرۍ مسکا وکړه، ویې ویل: داسې هم نه ده چې ته وایې دامنم، چې زمور ملک کې بلا ستونزې دي، د هېواد پالنې احساس ختم دی، مسولیت پېژندنې کډه کړې او په خپلو خلکو زړه سوی پای موندلی خو دا نه درسره منم، چې سمون نشي راتلای؛ که زه ښه شم او ته ښه شې سبا زما او ستا په څنګ کې بل ملګری ښه کېږي د هغو نه بیا نور الهام اخلي، چې یوه ورځ به ټوله ټولنه ښه شي نا انډولي، بې انصافي، ظلم، فساد دا هر څه به له منځه لاړشي مور مسلمانان یو، له خدایه هیله نه پرې کوو. رئیس د مېز په سر د چایو ډکه پیاله خولې ته کړه غوړپ یې تړې وکړ بیا یې د تمسخر مسکا وکړه رښا ته یې وویل:

رښا جانې! زه تا ته قناعت نه شم درکولی او دا هم زیاتوم، چې ستاسې لپاره پر ځان خطر نه شم اخیستی.

- زما لپاره تاته خطر؟ زه پوه نشوم، زما له لورې تاته څه خطر دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ستا له برمته کېدو او ژغورل کېدو وروسته د مافیا یوه غړي ماتـه ټلیفـون وکـــــــــــــــړ، ویـــــــــــــــي ویـــــــــــــــل:

ستاسې د یوې کارکوونکې له لاسه موږ ته ډېر زیان ورسېد، مشر مو د بند د تورو تمبو تر شاه سختې شپې او ورځـې تېـروي، مـوږ خپـل دوښـمن د ځمکې په سر نه پرېږدو خو له بده مرغه لومړی ځل دی، چې زموږ ښکار بچ شوی هغه هم رڼا خبریاله ده، مـوږ دلتـه چاتـه د خپلسرې اجـازه نـه ورکوو، تر دې چې د حکومت سره ډغرې وهو.

که بل ځل هم د رڼا د کوم راپور له مخې موږ ته زیان ورسېد بیا نور موږ د رڼا سره کار نه لرو تاسې مو ټارګېټ یاست او هیڅ زړه سوی به دربانديې ونه کړو.

رڼا وویل: ښه! نو بیا؟

- یا ځان د ټولنې له روانو حالاتو سره برابر کړه او یا دنده پرېږده، هیله مـې داده چې ته نور ضدونه پرېږدې، د شهرت نورې لارې هم شته، ته د ځان په خطر کې اچولو سره ځان مشهوروې دا عاقلانه کار نده.

رڼـا لنـډه مسـکا وکـړه، پـه رئـیس کـې یـې سـترګې ونیـوې، ورتـه ویـې وویـل: رئیس صیب! تاسې ترکستان ته روان یاست، زما مسؤلیت ادا کولو تـه زمـا د شـهرت پرستې خطاب کـوئ؟ زه د ولـس اواز اوچتـوم، تاسـې مـې خـود غرضـه او ځـان غوښتونکې بولی؟ له تامې دا هیله نه وه.

رئیس یې په دې خبرو په قهر کړ، له یوې خوا د ریاست هوا له بلې خوا د رڼا پېغراتو جذباتي کړ، رڼا ته یې وویل:

زه اوس یو بل کار هم کوم چې له مانه به یې هیڅ تمه نه لرې، د څنګ له دوسـیې څخه یې کاغذ را واخیست او د رڼا مخې ته یې کېښود، ورته ویې ویل: دا لاسـلیک کړه.

- دا څه دي؟

- ستا استعفی لیک؛ موږ ستا په شان سر زورو کسانو ته اړتیا نه لرو او نه خپل ځان ستا په څېر، د ځان غوښتونکو د کړنو له امله په ګوابښ کې اچـولای شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا پرته له دې چې کوم ځنډ وکړي، له دسکول نه يې قلم را واخيست او پانه يې لاسليک کړه.

رئيس له پسخند ډکه مسکا وکړه، رڼا ته يې ويل:

ځه خير، که يوه بااستعداده ژورنالېسته مو له لاسه ورکړه، ريس هم وژغول شو.

رڼا ناهيلې سترګې چت ته ونيوې، د پکې باد يې په سترګو ويښتان وغورڅول، ساعت زنګ وواهه ستن په نهو ولاړه وه، قلم يې په دسکول کې کښېود، رئيس ته يې مخ ور واړاو، په قهرېدلې ژبه يې وويل: ايا يوه ورځ به نه مرې؟ د تل لپاره به په دې نړۍ کې اوسې؟ د دندې له ساتلو پرته د کوم بل څه په اړه هم سوچ کوې؟

- رڼاجانې! ځه نور دې دلته کار خلاص شو او که نه ځې، ساتونکي راغواړم هغه بيا د يو چا د وتو په چل پوهېږي.
- زه ځم خو اوس زه ستا کومه د لاس لاندې ماموره نه يم او نه ته زما رئيس يې، زه اوس د خپلې ارادې څښتنه يم، نور راسره د متقابل احترام په نظر کې نيولو سره خبرې کوه. له تګ مخکې غواړم يوه بله خبره هم درته وکړم، ملنګ ته يوه دروازه تړلې، سل خلاصي وي هيڅ وخت فکر ونه کړې، چې تاسې ته له استعفې سره به مورِ له لوړې مړه شوه، تاته به بيرته راشو او په زاريو به درنه دنده دې خيرات په ډول وغواړو، زمورِ روزي تاسره نه، له خدای ج سره دی، هغه مو ساتندوی دی، له دې خبرې سره رڼا په خوا کې دسکول راواخيست د رئيس له دفتره رهي شوه.

ريس له شاه ورپسې غږ کړ، هيڅوک به هم دنده درنه کړي، ته ضدي يې شهرت طلبه يې، د ځان مشهورولو لپاره هر څه کوې.

رڼا يې خبرې اورېدې د هغه د خبرو مناسب ځواب ورسره ؤ خو له ځان سره يې ويل: چاته يې وايې رئيس کله په خبره پوهېږي، قدمونه يې يو په بل پسې اخيستل د دفتره له عمومي دروازې ووته ښه شېبه مزل يې وکړ د کور کوڅې سر ته لانه وه رسيدلې، چې د ټليفون زنګ يې وکړنګېده، له دسکول يې ټليفون را واخيست، زنګ يې له کوره ؤ، غورِ ته له نيولوسره سم يې د کوچني ورور چغې واورېدې، رڼا وارخطا شوه په ورور يې غږ وکړ: اسده وروره! څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هله ژر راشه مورجانه بې هوښه شوې، له خولې یې ځګونه ځې د شکر درمل یې هم خلاص شوي لکه، چې د شکر له لاسه داسې شوې.

رڼا خپله هم له دې غږ سره له وارخطایې لکه پاڼه ورپېده خو دا چې ورور یې خورا په وېره کې ؤ د هغه د همت زیاتولو هڅه یې پیل کړه، هغه ته یې وویل: وروره! زه د کوڅې سر کې یم، ژر در رسېږم، په مور به هیڅ هم نه کېږي.

ټلیفون یې پرې کړ، عمومي سړک ته په منډو شوه، ترڅو ټکسي- راونیسي او مور روغتون ته یوسي.

د سړک غاړې یوې اوبلې خوا ته یې د روحي ناروغ په څېر د ټیکسي لټولو په نېت کتل، څو موتر پیدا کړي، ویې نیسي او مور روغتون ته ورسوي، کېن اړخ ته لرې یې په یوه ټیکسي باندې سترګې ولګېدې، په هماغې ټیکسي کې سترګې ټومبلې وې، څو ترې فنا نه شي ژر یې ونیسي او کور ته یې بوځي خو له ښي اړخه یې د یوه ټایر ښوېدلي بریک غږ واورېده،ور ویې کتل نوی ماډل کروزین یې مخې ته ودرېد، ښیښه ښکته شوه، په رنګیز او جذاب ځوان یې سترګې ولګیدې چې د موټر جلب ته ناست دی، تورې عینکې یې په سترګو دي، رڼا هم دې موټر او ځوان نندارې دې سترګو له ځاره نه لولې ، ځوان له بریک سره په سترګو را لوېدلي ټیټانیک ویښتان پورته کړل، بیا یې وپوښتل: اغلې! له لرې مې دربانديې نظر ؤ لالهانده دې یوه او بل خواته کتل خیر خو دی؟ ایا کومه ستونزه مو درلوده؟

د رڼا سترګې له اوښکو ډکې وې په هلک یې غږ وکړ: وروره! څه خپله لار وهه که لالهانده ګورم که عادي تا پورې څه اړه لري؟

په دې وخت کې د رڼا په نظر کې نیولې ټیکسي راورسېده، لاس یې ورته وښوراؤ خو هغې سپارلي لرله ورته ونه درېده، اه یې له خولې ووت، دعا یې وکړه، ویې ویل: خدای دې ژر موټر پیدا کړي کنه مور به مې مړه شي، بیرته یې په ولاړ موټر کې سترګې ونیوې، ځوان لا هماغسې ښکته ښیښه موتر کې ناست دی او د رڼا د بد حالت نندارې یې کوله. رڼا ورنږدې شوه په قهرجنه څېره یې ورته د تلو اشاره وکړه بیا یې ورسره ژبه هم مله کړه ورته ویې ویل:

دلته د څه لپاره ولاړ یې؟ موږ خپل غم ته پرېږده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان، چې شاپور نومیده له موټره راښکته شو رڼا ته نږدې ودرېد، ورته ویې ویل: اغلې! زه کومه بلا نه یم، چې ودې خورم او نه کومه بده اراده لرم داسې راته ښکاري، چې په کومه ستونزه کې یې؟

- نو ته زما په کومه رشته زما له غمه مړ یې؟
- ولې دلته انسانیت مړ دی؟ خواخوږي نشته؟ ولې مور په دې هېواد کې ګډ ژوند نه کوو؟ ولې دلته مسلمانه وروګلوي نشته؟

رڼا یې له خبرو صداقت حس کړ، د هغه په خبرو ډاډه شوه.

په ژړغوني غږ یې ویل: مور مې د مرګ سره لاس او ګرېوان ده، کوما کې ده غواړم ټیکسي ونیسم او روغتون ته یې ورسوم.

- اغلې! په ما د خپل کور د غړي په څېر باور وکړه، ستا مور زما مور ده، زه نن له دفتره رخصت یم، که ته کومه نیوکه نه لرې زه درسره روغتون ته د ناروغ په وړلو کې مرسته کوم.

رڼا چوپ خوله ولاړه وه د هغه د خبرې ځواب یې څکه نه ورکاؤه، چې د هغه د شخصیت په اړه لا پوره ډاډه شوې نه وه؛ هلک هم پوهېده چې د بې باورۍ له لاسه ورته نجلۍ څه نه وایې؛ ځکه یې نور هم د هغې د باورۍ کېدو هڅه وکړه، رڼا ته یې وویل:

ژر کوه وخت نه ضایع کوو خدای مه کړه مور جانه به دې لاسه ورکړې. له دې خبرې سره د رڼا وېره نوره هم د مور د مرګ په اړ زیاته شوه، نه او هو یې ونه ویل، د کروزین شا سیټ ته وخته، خو زړه یې ناراحته ؤ لا یې هم په دې اړه یې فکر مشغول ؤ، چې ځوان یې دوکه نه کړي، په دې بهانه یې ونه تښتوي او یا هم د هغه د کومې لوبې ښکار نه شي خو د مور د ناروغۍ وېره پرې زوروره شوه. تر هر څه یې روغتون ته د هغې وړلو ته لومړیتوب ورکړ. موټر یې د کور دروازې خوا ته ودرېده. له کوره یې مور په بې هوښه حالت کې راوباسله او موټر ته یې پورته کړه، د روغتون په لور یې حرکت وکړ.

رڼا د مور سر په خپل زنګون کېښود، د هغې خاموشه وضعیت به کله، کله ووېرولە، ښکته او پورته به یې ورته وکتل کله، کله خو به یې ساه اخیستونه متوجه شوه، بیا به یې نبض ونیو د هغې دساه اخیستو او د نبض خوځښت به ډاډه کړه، د هغې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرګ له وېرې به څوشېبې مطمینه شوه، له ځان سره به يې وويل: خدايـه مـرګ او ژوند ستا په واک کې دی؛ زما مور زما ژوند ده له دې ژونده مې مه محروموې.

موټر ته په ختو کې يې د مور د سر ويښتان بې نظمه شوي و، يو شمېر يـې پـه مـخ پراته ؤ، رڼا غوښتل چې لاس وروړي، د هغې په سترګو رالوېدلي ويښتان تر غـوږو ورتاؤ کړي، په دسکول کې يې ټليفون وشرنګېده، ټليفون يې راواخيست غوږ ته يې نږدې کړ؛ نجيبې خورلنې يې له سلام نه وروسته وويل:

رڼا خوري! ستا له برمته کېدو زه اوس خبره شـوم، زه درتـه ملامتـه يـم، چـې سـتا پوښتنه مې ناوخته وکړه، تا خو له لويې پېښې خدای ج بچ کړې يې.

- مننه خورکی! بس چې څوک خدای نه وي وژلي، هغه څوک نشي وژلی. ما خپل مرګ په خپلو سترګو ولید خو الله ج به مې کومه دانه پرېښې وه.
- شکر چې روغه يې، بس نو بلا وه برکت يې نه وو؛ زمـوږ وطـن لـه داسـې بدبختيو ډک دی. دا لومړی او وروستی پېښه نه ده، چې موږ يې تجربـه کوو موږ بايد همت ولرو.
- نجيبې خورې! موږ بايد له دې بدترو پېښو لپاره تياری ولرو، مقابله به کوو حالاتو ته نه تسليمېږو، د سمون راوستلو لپاره اړ يو، چې هر خطر په ځان ومنو.
- هو بلکول،که داسې ونه کړو نو بيا به ميدان يوازې ظالیمانو ته پاتې شي، ته اوس دفتر کې يې؟

موټر يو دم بريک وواهه رڼا ړېې سترګې د مور په طرف ور واړولې، د زړه دربا يـې په غوږنو محسوسېده، نجيبې ته يې وويل: نه دفتر کې نه يـم، هلتـه مـې اسـتعفی ورکړه.

- ولې؟
- دفتر رانه هغه څه غوښتل، چې زما مسلک نه قبلول، دوهم وړانـديز يـې استعفی وه، چې ما بايد لاسليک کړې وای.
- څه ښه دې کړي، د وجدان له ملامتي دې ځان خلاص کړی، روزي په دفتر کې نه، له خدای سره ده؛ د خدای ج شکر دی چې خپلې مورکی، کوچني ورور او خويندو لپاره ته ژوندی پاتې شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا ترهېدلې سترګې په مور کې خښې کړې وې، په زړې زښلي مخ يې مچ خپل وزرونه رپول ژر يې د لاس په حرکت ترې لرې کړ ،بيايې نجيبې ته يې وويل:
خورې! که ته نه خفه کېږې بيا بل وخت خبرې کوو؛ مور مې ناروغه ده بې هوښه شوې ده، روغتون ته په لاره يو.
نجيبې ښنه وغوښته او د مرستې ست يې وکړ، خو رڼا دې مننې په ويلو سره ټليفون پرې کړ.
شاپور د رڼا د ټليفون خبرې ټولې د زړه په غوږو واورېدې، له ځان سره يې وويل:
شاپوره تا خو عادي نجلۍ موټر ته نه ده پورته کړې دا خو مشهوره ژورنالېسته رڼا ده، شاته يې وکتل، په رڼا کې يې سترګې وټومبلې، هغې زړه نا زړه يې ويل:
که غلط شوی نه يم تاسې مشهوره خبریاله رڼا نه ياست؟

- هو، مشهوره نه يم خو هماغه يم.
- ښه! ډېر ښه، ما دې تصوير ليدلی ؤ خو اوس تاسې په حجاب کې ياست، وښۍ، چې ما مخکې ونه پېژندی، بيا يې نری مسکا وکړه ويې ويل: ستاسې نوم خو دومره غټ دی، ما فکر کاؤه، چې په ضد مرمۍ موټر کې له شا او مخته باډي ګارډانو سره به چارې مخته بيايۍ خو خبر نه وم، چې دا پېژندل شوې خېره دومره شکسته نفسه ده، چې روغتون ته د ناروغانو وړلو لپاره عادي موټر هم نه لري او په ټيکسي کې يې لېږدوي.
- زما توپير له نورو سره همدا دی، چې زه معنوياتو ته ارزښت ورکوم، نه مادياتو ته. زه د يوې غريبې کورنۍ يم، د موټرو درايې، شان او شوکت په نسبت خپل ولس ته ترجيح ورکوم او هيله مې ده، چې د هغوی مينه لاس ته راوړم د ولس مينه ماته تر هر څه لوړه ده.
- تاسې اوس دنده نه لرئ؟

رڼا وويل ته څه پوه شوې؟

- په ټليفون کې ستا له خبرو پوه شوم، د ټليفون له خبرو دې جوته شوه، چې تا هغه پخواني دفتر ته استعفی ورکړې.
- هو ما استعفا ورکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور دې روغتون دروازې په ګڼه ګونه کې موټر یوه اړخ ته ودرواوه، رڼا ته یې وویل:

خو ولې ؟

ــ دا لوی داستان دی، اوس روغتون ته راورسېدو بیا به شي.

دوی دواړو د رڼا مور امینه، ببړنۍ خونې ته ورسوله، ډاکترانو ازموینې او بیړنۍ درملنې پیل کړې، خو شاپور ناڅاپه ورک شوه، لږ شېبه وروسته د ډاکترانو ازموینو وښوده، چې د امینې شکر خورا لوړشوی، انسولین او نور درمل ورته پیل شول، په دې وخت کې شاپور هم را پیدا شو رڼا ته ور نږدې شو ورو یې ورته وویل:

د حساب په څانګه کې مې شل زره افغانۍ ورکړې، د ناروغ د بهر کېدو په صورت کې باقي پیسې ترې واخله، رڼا یې خبره ورپرې کړه ورته ویې ویل: موږ پیسې راوړې ته دې خپلې پیسې بیرته ترې واخله.

- نه رڼا جانې! ستا مور زما هم مور ده زه یې پر ځان حق ګڼم، زما د پیسو ورکړه دا مانا نه لري، چې تاسې بې پیسو یاست، د رڼا له ټینګارسره سره بیا هم شاپور د هغې خبره ونه منله، رڼا ته یې د قناعت په ورکولو سره هغه اړ کړه، چې نور د پیسو د بیرته اخیستلو منتونه بس کړي، شاپور جیب ته لاس کړ، کارت یې راوباسه رڼا ته یې ونیو هغې ته یې وویل:

زما نوم شاپور دی، د یوه رسنیز مرکز مشر یم، که مو دنده غوښته زموږ یو مهم بست خالي دی؛ موږ به مو په ویاړ ومنو دا مې د دفتر کارت دی دې اړتیا په وخت کې له موږ سره په اړیکه نیولی شئ، زه به ډیر خوښ شم، چې ستاسې غوندې ریښتونې خبریاله له موږ سره کار وکړي.

رڼا یې ځان د نیکي احسان مند وباله، کارت یې ترې واخیست له مرستې یې مننه وکړه. شاپور نور د خپل کور په لور وخوځید.

رڼا کارت لا دسکول ته نه ؤ اچولی، چې نرسه یې په خوا کې ودرېده، رڼا ته یې ویل:

رڼا ته یې؟

- هو، زه یم

- ناروغ مو په هوښ راغی، تاسې ته غږ کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنا لکه لمر وغوړېده د شونډو سپیره والي یې د وینو سرخي ونیو، تر او تازه شوه د خپلې مور د بستر په لور یې په بیړه قدمونه واخیستل.

مور یې لا دمخه په بستر کې د غېږې لپاره ورته لاسونه غوړولي وو، د رنا په ور رسېدو هغې په غېږ کې ونیوه، مور ته په غېږ ورکولو سره د رنا له ګوتو کارت خطا شو، د بستر لاندې ولوېد.

د رنا له خوښي په سترګو کې اوښکې راغلې مور ته یې وویل:

شکر، چې ژوندۍ دې وینم، ما خو ویل لکه، چې یتیمه شوم، د پلار له سیوري خو مخکې بې برخې وم فکر مې وکړ دا ځل خدای مه کړه د مور له مینې او مهربانه سیوري هم بې برخې کېږم؛ خو خدای ج مې تل دعاوې قبلوي، تل مې د زړه فریاد اوري دا دی ته اوس روغه رمټه یې او انشاالله ډېر ژر به رخصت کړل شې.

امینې خپله لور رنا په ټنډه، یو او بل مخ ښکل کړه بیا یې وویل:

لورې! زه دې یوازې نه پرېږدم کله دې، چې ژوند جوړ کړم، واده دې کړم بیا مړه کېږم. د مور په خبرو د رنا مخ له شرمه تک سور شو، مور یې په غېږ کې ونیوه ورته وېې ویل:

که لور دې واده کړې نو له هغې پرته ژوند کولی شې؟

ــ له تا پرته ژوند خو به ډېر پیکه شی، ډیر به بې خونده شي؛ خو د ژوند اصول همدا دي، همدا یې طریقه ده، چې پېغلې باید واده وکړي.

امینه یوه ورځ ډاکترانو نوره هم بستر کړه په سبا یې د نورمال وضعیت سره رخصت کړه.

رنا او مور یې دواړه کورته ورسېدل، حالت عادي شول، څه وخت وروسته رنا د مور له روغتیا ډاډه شوه، خو دا چې د کور د لګښتونو مسؤلیت د هغې په غاړه ؤ نو اړه وه دنده ولري، یوه ورځ په همدې چرتونو کې وه، چې د شاپور هغه خبره ور په یاد شوه، چې رنا ته یې په خپل دفتر کې د کار کولو وړاندیز کړی ؤ، دسکول یې خلاص کړ ترڅو هغه کارت راوباسي او اړیکه ورسره ونیسي، د دسکول ځنځیر یې کش کړ؛ خو کارت یې نه موند په سوچ کې شوه له ځان سره یې وویل: دا به مې چېرې غورځولی وي باید ویې پلټم؛ ځکه ماته یې پیدا کېدل اړین دي، رنا لا د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارت د پیدا کولو په فکر کې وه، چې د نجیبې زنګ ورته راغی، ورته ویې ویل: د مورکۍ روغتیا اوس څنګه ده؟

- ښه ده! شکر اوس بیرته خپل لومړني حالت ته تللې ده، خوراک کوي غږېږي او ان کله، کله ټوکې هم کوي.
- ښه! شکر، چې خدای یې روغتیا نصیب کړه او رښتیا ته نوې دنده نه پیلوې؟
- ولې نه خو چې پیداشي.

نجیبې د کمپیوټر په سکرین کې سترګې نیولې وې، کړکۍ یې خلاصه کړه، شمال د ګلانو خوشبوي په ټوله کوټه کې خپره کړه په څېره یې خوښي خپره شوه ویې ویل: همدا اوس مې په یوه سایټ کې ولیدل چې افغان رسنیز دفتر یو تن کارمند ته اړتیا لري، نن یې د سي وي ګانو د ټبټولو وروستۍ ورځ ده، که غواړې زه به دې سي وي ور واستوم.

د رڼا سترګې یو ځل بیا له خوښي وځلېدې، په شونډو یې مسکا خپره شوه، په هیله منده لهجه یې وویل: خوږې! دا کار حتما وکړه، زه دندې ته اړتیا لرم، ته خو پوهېږې کنه چې ټوله کورنۍ زما لاس ته ګوري او زه د کورنۍ ناوسه حالت نه شم لیدی.

- سمه ده! سي وي دې له ماسره شته همدا اوس یې ورلېږم، سبا مو ازموینه ده تر دولسو بجو دوام کوي، زه یې ادرس په مسیج کې درلېږم.

نجیبې د رڼا سي وي هغه دفتر ته ایمېل کړه، رڼا ته یې هم ادرس واستاوه.

رڼا هیله منده خپل بستر ته لاړه، له ځان سره یې وویل:

انشاالله له پخوانۍ دندې به په ښه دنده کار وکړم خدمت به وکړم او د خپل مسلک په چوکاټ کې به د خلکو او مسؤلینو تر منځ د اړیکو پول جوړه شم رڼا په همدې سوچونو کې له اوږدې بوختیا وروسته د خوب په سمندر کې ډوبه شوې وه، د مرغیو چنې، د سهار له اذانه سره یو ځای په فضا کې خوږېده، د بلال په شان په خواږه غږ اذان او د مرغیو د غږ د نغمو اهتزازونه د رڼا تر غوږونو هم روسېدل، له خواږه خوبه راویښه شوه، سور بخونه پرستن یې له مخ کش کړه، ډېوال ته یې وکتل په ساعت یې سترګې ولږېدې، ستن په پنځو ولاړه وه، د ازموینې په ور یادېدو یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکان وخوړ، ژر جګه شوه لمونځ یې وکړ، چای یې وڅښه د ازموینې لپاره یې ځان چمتو کړ، له یو بلا هیلو سره له کوټې ووته.

هغه د حرکت په حال کې وه، چې د مور له کوټې یې د هغې زګېروی واورېده، په منډه منډه ورغله د هغې په الوتي څېره یې نظر ولګېده، هغې ژوره ساه اخیسته، په ټنډه یې خولې را ماتې وې، ژر بهر ووتـه ټیکسي- یـې ونیولـه، دواړه تـر روغتونـه ورسېدل؛ ډاکترانو ورته ازموینې پیل کړې؛دا ځل یـې د مـور د پخـوانی نـاروغي خلاف د وینې شکر ډېر ښکته شوی ؤ ډاکتر پرې هغه پخواني درمل پرې کـړل ورتـه ویې ویل: هغه پخواني درمل مو ډېر قوي دي، شکر مو د نورمال حالته ډېر ټیټوي، زه درته مناسب کمزوري درمل لـیکم، ډاکـتر ورتـه درمـل ولیکـل دوی دواړه یـې رخصت کړل.

رنا خپله مورکی تر کور ورسوله، دې دفتر ازموینې تـه یـې ډېـره بیـړه وه، ژر یـې ساعت ته په دې هیله ور وکتل چې که وخت وي ځان به ور ورسوي ، یولس بجې وې دې ازموینې ځای یې هم ډېر لرې وو، بس زړه نازړه د ازموینې پـه لـور روانـه شوه، رنا هغه مهال دې دفتر په دروازه پښه کېښوده چې لا لـس دقیقـې یـې پـای وخت ته پاتې وې ، خو دفتر د انټرویـو کسـان خـلاص کـړي ؤ، هیڅـوک هـم د ازموینې ورکولو لپاره نه لیدل کېدل، رنا د دفترساتونکي ته وویل:

ښښه غواړم وروره! زه د انټرویو لپاره راغلې یم، که زما له راتګه ستاسې مشر خبر کړئ منندویه به مو شم.

- خورې! د انټرویو وخت ختم شو مشر بهر ووت، یوازې اداري مرستیال په دفتر کې دی.
- که هغه ته هم ووایې ښه به وي کېدای شي، له ماسره مرسته وکړي؛ ځکـه زه کار ته ډېره اړتیا لرم.

ساتونکی ننه وت مرستیال ته یې د هغې د راتګ وویل.

مرستیال له غروره ډکې سترګې په ساتونکي کې خښې کړې، ویې ویل: ورتـه ووایـه چې وخت ختم دی، دا چې په دې مهمه ورځ دومره ناوخته راغلـې یـې؛ خـدای خبر د رسمي ورځو به دې څه حال وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنا لوړ پوړیزې ودانۍ ته سترګې نیولې وې، د ګلانو په رنګا رنګ پاڼو د لمر ځلېدونکې شغلې ځلېدې، په دهلېز کې د بوټو کړپا شوه، په ونه دنګ ډنګر سړی را ووت، په ناهیلې اندازه یې وویل: خورکی! هغه وایي وخت ختم دی، ته تلی شې.
د رنا په زړه کې لا هم د هیله مندۍ څرکونو ټوپونه وهل، ساتونکي ته یې وویل: په تکلیف به شې خو دې مصاحیبې مسول ته ووایه چې رسمي وخت ته لا لس دقیقې پاتې دي.
ساتونکی بیا ننه وت مرستیال ته یې وویل: میرمن وایي چې لا خو رسمیات نه دي ختم شوي ،لس دقیقې ورته پاتې دي.
مرستیال په ټلوېزون کې سترګې ګنډلې وې، پیاله یې ور پورته کړه د غرور سرخي یې په مخ کې له ورایه څرګنده وه په قهرېدلي انداز یې وویل: دا څومره سپین سترګې ده، په لسو دقیقو کې موږ څه کولی شو؟ د یوه سوال ځواب هم پکې نشې ترسره کېدای، ورته ووایه، چې ځه لاړه شه د ځان په څېر د لټانو اداره وګوره، هلته به دنده واخلې.
ساتونکی راووت رنا ته یې وویل: خورې! هغه دې پیغام نه مني لا په قهر هم شو، ویل یې: ځه لاړه شه موږ ته سر خوږی مه جوړه د ځان په څېر چېرته د لټانو دفترونه پیدا کړه، هلته دنده واخله.
رنا د دې خبرې له اورېدو سره سم له څوکۍ پورته شوه، ساتونکي ته یې وویل: د چټلو خلکو خبرې هم چټلې وي، موږ نورو ته د وخت د ارزښت سپارښتنه کوو، دوی خپله لټي د هر کس په تن کې وینې، په لسو دقیقو کې لس انټرویو اخیستل کیږي.
په اوچتو قدمونو له دفتره د وتو په تکل کې شوه، د دفتر د حوښلۍ دروازه نیمه چوله وه، رنا د خلاصولو لپاره لاس ور ووړ له بهره هم یوه کس د دروازې خلاصولو په موخه د رنا په لاس، لاس کېښود، رنا د داسې حالت سره، چې څوک بیګانه یې په لاس، لاس کېږدي تر دې دمه نه وه مخ شوې، وارخطا شوه ژر یې خپل لاس د ځان په لور کش کړ شاته یې خو قدمه واخیستل، څو له بهره راتلونکي ته د ننه وتو موقع ورکړي، په دې حال کې په لاس کې نیول شوې دوسیه ترې ولوېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې دوسې ته ژر ټیټه شوه له دوسې تیت او فرق ورڅې یې راټولې کړې، بهر تـه د وتو په لټه کې شوه په وتو کې یې د سترګو له کونجه په ځوان نظـر ولږیـده ویـې پېژانده، هغه بل څو ک نه وو هماغه شـاپور ؤ، هغـه ځـوان چـې لـه رڼـا سره یـې روغتون ته د مور په وړلو کې مرسته کړې وه خو د شاپور شک هم نه شـو، چـې دا رڼا ده؛ ځکه رڼا به تل له رسمي دندې پرته په حجاب کې ګرځېده، د هغه له لیـدو رڼا په دې هم پوه شوه، چې دغه د شاپور دفتر ده، هغه ته یې د ځان پېژندګلوي؛ ځکه ونه کړه چې د مرستیال رویې یې ډېره نارامه کړې وه، هیڅ د خبرو توان یـې نه درلود، رنګ یې الوتی وو، له لږېزو شوندو یې د سرخي ښاپېرۍ تښـتېدلې وې، د ژر وتلو هڅه یې کوله، په بیړه بهر ووته. له دوسیې یو لوبدلی کاغذ ترې پاتې شو شاپور هغه په دې موخه راواخیست، چې د مېرمنې له دوسې لوبـدلی کاغـذ بیرتـه هغې ته ورکړي، په راخیستو کې یې د کاغذ لیکلو ته پام شو، د رڼا پېژند پاڼه وه، له لوستلو سره سم یې ټکان وخوړ پوه شو، چې له ده سره مخامخ شوې مېـرمن رڼـا د دندې په لټه کې دفتر ته راغلې ده؛ خو دا چې ولـې بـې سـواله بـې ځوابـه بیرتـه ګرځېدلې؟ په لامل یې باید ځان پوه کړي. بهر ور پسې ووت هغې لا څو ګامـه نـه ؤ پوره کړي، چې له شاه یې غږ واورېد، اغلې رڼا! ودرېږه. رڼا حق حیرانه ودرېده؛ له ځان سره یې وویل: دا څوک دي، چې زما نوم اخلي، پـه شـا یـې وکتـل ګـوری شاپور را روان دی، کاغذ یې هم په لاس کې دی، رڼا ته یې وویل:

تاسې دلته کله راغلې یاست؟ زه لږ مخکې د مراجعینو له مصاحیبو خلاص شوم، بهـر ووتم، ستاسې ټلیفون ته له ډېر مخکې په تمه وم؛ خو بیا مو اړیکه ونه نیوله، تاسـې څنګه دلته پېښه راکړې او بیرته زما له لیدو پرته داسې په بیړه ځئ؟

- بس راغلې وم، یوې خورلۍ مې دلته د دندې له اعلانه راته وویل، خو زه نه پوهېدم چې دغه ستاسې دفتر دی.
- ولې ما خو کارت درکړی وو؟

ستا کارت مې ډېر وپلټه، خو نه پوهېږم چېرته رانه لوبدلی.

د هغې خورلۍ په لارښوونه دلته راغلې وم، خو فکر کـوم وړ ونـه بلـل شـوم ان د مصاحیبې وخت هم رانه کړل شو، په بیړه ځکه راووتم، چې نـور دلتـه راتـه د بـې انصافي له امله ځمکه تنګه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور یې په خبره وخندل، ورته ویې ویل:
گیله دې په سر سترگو خو دا لاره ده دلته خبرې نه کېږي، دفتر کې خبرې کوو.

- لومړی دې مرستیال ته اخلاق وښایه له خلکو سره د رویې هنر ور زده کړه، بیا یې خلکو ته د مصاحبې لپاره کښنوه.
- ولې هغه څه کړي؟
- له ما سر یې نه چلند ونه کړ، ملنډې یې راباندې ووهلې، زه د ملنډو تاب نه لرم، ډېره مې نارامه کوي.
- رښا جانې! ته په حقه یې، مرستیال مې د خپلوانو له ډلې دی، ستا په څېر ټول خلک ترې خفه دي مورِ هم پوزې ته ترې راغلي یو، بس دعا کوو، چې یو بل مناسب کس پیدا کړو، چې دغه بست ډک کړي؛ ډېر ورته په تمه شوم، چې اصلاح شي خو ګټه یې ونه کړه. شاپور د رښا غصه راکمه کړه، بیا یې هغې ته د لاس په اشاره دفتر ته د تللو وویل.

هغې هم ومنله، رښا او شاپور دفتر ته ننه وتل،په مرستیال یې سترګې ولګیدې چې دې هندي فلم دې لیدو په موخه یې ګوشي په غوږو کې ټومبلې دي
د دوی په لیدو مرستیال ګوشي لرې کړې؛ ځکه مخې ته یې داسې یوه لښته، جذابه او سپوږمۍ مخې مېرمن ودرېده، چې د هندي فلم نجلۍ نه یې د ښکلا وزن څو برابره زیات ؤ، مرستیال د رښا په لیدو لکه جل وهلی څو لحظې بلې نړۍ ته لاړ، وروسته لږ په خود شو له ځان سره یې وویل:
د سترګو مخکې دې ریښتونې د فلم نجلۍ ولاړه ده او ته هسې د فلم په کتو وخت ضایع کوې.
له رښا سره د خبرو په پلمه یې هغې ته ستړې مشی ورکړه؛ خو رښا د ده د تمې خلاف په تروشه ټنډه ورته د ځواب په دود یوازې سر وخوځاؤ.
مرستیال یې له دې حرکته ناخوښ شو له هغې سره یې د خبرو غځولو په پار وویل:
ولې مېرمنې، له چا سره دې جنګ کړی که څنګه؟ حالت دې نورمال راته نه ښکاري. رښا چې له مخکې یې زړه ورته ډک ؤ، د نه په لنډ ځواب یې د هغه خوا نوره هم بده کړه، خو د رښا سره یې د خبرو اشتیا لا نه وه سوځېدلې، بیا یې وویل:
نو ولې دې تروشه ټنډه نیولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- له یوه احمق سره د مخامخ کېدو له امله.
- دا احمق څوک دی؟

رڼا له ځان سره ورو وویل: ته یې کنه.

هغه را څخه شو رڼا ته یې وویل:

مېرمنې تاسې څه وویل؟

- نه ما څه نه دي ویلي، هسې غوږونه دې بربېري.
- وی ته خو سره مچی یې، ته خو له ماسره داسې چلند کوې لکه ما چې خفه کړې یې.
- د احمقانو یو خوی مې ډېر خوښېږي، هغه دا چې ځان پېژني چې احمق یم.

شاپور د رڼا په خبره وخندل مرستیال ته یې وویل:

رڼا، پېژنې؟

- نه
- رڼا د هېواد مشهوره ژورنالېسته پېغله ده، په لنډ وخت کې د شهرت خاونده شوه.
- له کوم بنیاده یې شهرت تر لاسه کړ؟
- د ریښتینولي په لمن نیولو سره.
- دا خو به هغه رڼا نه وي، چې څو ورځې مخکې برمته شوې وه؟
- هو هغه ده.
- دا خو داسې په قهر ده لکه ما، چې برمته کړې وي حال دا چې زه د دې ګنا مرتکب نه یم.

رڼا یې په خبره غاښونه وچیچل، بیایې له ځان سره وویل: خدایه صبر راکړې، هغه ته له څه ویلو مخکې یې ځواب ته شاپور اوږه ورکړه.

- زه هم رڼا کمه پېژنم؛ ځکه ناسته پاسته مې نه ده ورسره کړې خو د دې په اړه مې ډېر څه اورېدلي، د دې ایمانداري، مسلک ته ژمنتوب، ریښتینولي او زړه سوی یې له لویو ځانګړتیاوو څخه دي؛ هغه ظاهراً مغروره او ترخه مالومېږي، خو په حقیقت کې داسې نه ده، څومره چې د دې په اړه زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالومات لرم هغه ډېره خواخوږې مېرمن ده، پاک زړه لـري، تـل د حـق پلوي کوي، خپل ځان هم گوابښ او خطر ته ورکوي خـو حـق تـه حـق وايې؛ ځکه خو يې خيانت گر په ارامه نه پرېږدي، ستونزې ورته جوړوي.

مرستيال لا هم د اړيکو جوړولو کوښښ کاوه، په عاجزه لهجه يې وويل: ښـه تـوب دې ته وايي، چې بې ځايه دې په يوه سړي په قهر شي؟

د رڼا هم د صبر کاسه ډکه شوه، نور يې د مرستيال مکارې نـه شـواى اورېـداى، د چورتونو لړى يې وشلوله ويې ويل: لږ مخکې انټر ويـو تـه راغلـې وم خـو تاسـې د مصاحيبې اجازه رانه کړه ولې؟

- ښه هغه ته وې؟ خو اغلې! وخت ختم ؤ.
- ايا تاسې په اعلاناتو کې د انټرويو وخت تر دولسو بجو نه ؤ ښودلاى؟
- تر دولسو بجو مو وخت ټاکلى ؤ، خو دولسو ته لس دقيقې پـاتې وې، پـه لسو دقيقو کې مورږ انترويو نشوه اخيستلى او ناوخته راتلل د مراجعه کونکي له دندې سره د دلچسپي نه درلودلو مانا لري، له دندې سره مينه نه لرونکي خلک د هيڅ اداري نه خوښږي، له همدې امله مو له تاسې سره د خـبرو دلچسپي پيدا نه کړه. ايا زما خبرو ته څه دليل لرې؟

رڼا يې حماقت له ورايه درک کړى وو، ترخه موسکا يې وکړه ويې ويل: هو يـو نـه ډېر دلايل لرم.

- نو مهرباني وکړئ، غوږ يم.
- له تاسره مې څومره وخت ووت؟
- پنځه دقيقې.
- په پنځو دقيقو کې ته زما له انټرويو تېر شوې، ماته اوس پوره مالومه شوه، چې ته څومره ظرفيت لرې، څـومره وزن لـرې او د انسـانيت درجـه دې څومره ده. د يو چا پېژندنه هسې خلک وايي ډېر وخـت تـه اړتيـا لـري، وخت ته نه، بلکې د ارزيابي کونکي په وړتيا پورې اړه لري، که مصـاحيبه اخيستونکى وړتيا ولري نو په ډېر کم وخت کې تول کولى شي.
- ښه نو تاسې زه څنگه ارزيابي کړم؟
- ته هسې خبرې اورږدوې، چې زما نه خوښږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړکۍ خلاصه وه، په دېوال درې رنګه بیرغ د باد څپه یز حرکت رپاوه، رڼا ورېښمینې زلفې له سترګو لرې کړې، شاپور باغچې ته کتل، له طبعیت څخه یې خوند اخیستو. د مرستیال رنګ تک سور اوښتی وو، کوښښ یې کاوه، چې خپله بې علمي پټه کړي، په اطاق کې خپره شوې خاموشي یې ماته کړه، شوندې یې وخوځولې، ویې ویل: انټرویو ته ناوخته تګ، هسې خبرې دي او که د یوه لټ، بې کفایته او بې مسؤلیته کس ځانګړتیا ده؟

- انټرویو ته ناوخته راتلل تل د یوه چا په غفلت او بې کفایتي دلالت نه کوي، هغه هم بیا زمورې په ځېر له ستونزو ډک هېواد کې، دلته ډېر مجبوریتونه دي،ډیر دې کار خلک هم ناوخته راتللو ته اړ کوي؛ که تا زما د ناوخته راتلو دلیل پوښتلی وایې او مناسب ځواب مې نه درلودی شړلې به مو وم خو که خبرې مې قناعت ښونکی وې، څه اسمان رالوېده، چې لس دقیقې مو نورې هم غځولې وایې؟

رڼا نه غوښتل، چې بې ځایه ملامتي ومني، ویې ویل: ګوره وروره! زما لټي نه خوښېږي، له هر څه ډېره له لټي کرکه کوم، له هغه چا کرکه کوم، چې د وخت په ارزښت نه پوهېږي.

- نو ایا ماته ستاسې د ناوخته راتلو لامل ویلی شې؟
- هو
- مهرباني.
- زه دا اصل منم، چې انټرویو ته باید سړی په ټاکلي وخت لاړ شي، زه هم دې خبرې ته ارزښت ورکوم، بشپړه تیاري مې نیولې وه او فکر کوم که ستونزه نه وایې رامنځته شوې زه به لومړی مېرمن وم، چې دلته به حاضره شوې وم، خو د راتګ پر مهال مې د مور حالت خورا خراب شو؛ اړه شوم چې تر روغتونه یې ورسوم؛ ځکه زه د کور سرپرسته یم مشران نه لرم، چې د کور پالنه مې وکړي؛ نو ایا مور مې همداسې په بد وضعیت کې پرېښې وایې او زه دلته راغلې وایې؟

د رڼا خبرو د شاپور ذهن هم ځان ته را جلب کړ، روانو او مستدللو خبرو یې خوند ورکړ، د هغې با مسؤلیته ژوند او ژمنتیا یې ډېر خوښ شول په زړه کې یې د هغې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

صداقت ډېوه لا بله شوه، نه يې غوښتل د مرستيال او رښا په خبرو کې مداخله وکړي؛ ځکه د هغې هره خبره يې په زړه لګېده، هرې خبرې يې ځانګړی وزن لاره، بحث يې په منطق ولاړ وو، شاپور يې له هرې خبرې بيل بيل خوند اخيسته ؛ په ذهن کې يې بيلابيلې خبرې ګرځېدې له ځان سره يې وويل: داسې يوه ځيرکه او همت ناکه مېرمن ما په اسمان غوښته او خدای ج په ځمکه راکړه، نو پرېکړه يې وکړه، چې رښا خپله مرستياله وټاکي،ځکه ډاډه شو چې هغه به له ده هم دې افغان رسنيز دفتر ته اغيزمنه واقع شی ،په ذهن کې له دې پريکړې سره يې د فکرونو لړی وشکيده په خپل مرستيال يې غږ وکړ

په کومه اندازه، چې ته فکر کوې رښا، هغسې عادي مېرمن نه ده، ټول افغانستان يې علميت او سپېځلتيا ته درناوی لري، په ريښتيا هم د هغې د ناوخته راتګ لامل زه خواشينی کړم، که د رښا په ځای بل څوک شي، نو فکر نه کوم دومره درانه مسؤليتونه په دومره کم عمر کې وزغملای شي. څو ورځې وړاندې هم د هغې مور سخته ناروغه وه، تصادفاً زه ورسره مخ شوم او ناروغه مې ورسره له روغتونه ورسوله

- ښه نو تاسو يو بل له پخوا پېژنئ.
- له پخوا يا اوس پېژندل مهم ندي، مهم دا دي چې يو انسان څومره وړتيا لري او څومره د مثبت بدلون لپاره اغېزمن واقع کېدای شي.

مرستيال چې سليم نومېده په ژور سوچ کې ځان ته مخاطب شو:

کمبخته سليمه، څه موقع دې له لاسه ورکړې، په لاس درغلی باز دې له منګولو ووت که دې رښا ته د انټرويو موقع ورکړې وايې او بيا مې بريالی اعلان کړې وايې نو تل به دا بغدادي کوتره زما د جادو تر اغېز لاندې وه، هغه دندې ته ډېره اړتيا لري او په دې سخت وخت کې بايد ما لاس ورکړی وايې؛ لوی اسويلی يې وويست لاسونه يې ومروړل، په دې وخت کې شاپور غږ پرې وکړ: سليمه! په کوم فکر کې غرق شوی؟

له دې خبرې اوربدو سره د هغه رنګ زېړ شو، ځواب يې ورکړ: نه نه هسې.

وروسته شاپور د دروازې ساتونکي رابللو لپاره زنګ وواهه ،دې زنګ په غږ د دروازې ساتونکی رانه وت، هغه ته يې د اداري مدير د راغوښتلو وويل، هغه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم له خبریدو وروسته پرته له ځنډه مخې ته ودرېد، شاپور ورته سپارښتنه وکړ: لـه ډوډۍ وروسته، یوه بېرنۍ غونډه جوړه کړه

مدیر چې له مخه یې دا ډول اظترارې غونډه نه وه نیولې، په حیرانتیـا سره وویـل: رئیس صیب! موضوع؟

شاپور نه غوښتل، چې په موضوع مخکې له مخکـې څـوک خـبر شي ویـې ویـل: موضوع به هلته روښانه شي

لنډ وخت وروسته ناسته برابره شوه، شاپور ناستې ته وویل: مورِ په خپل افغان رسنیز دفتر کې تلویزون، راډیو، او یوه چاپې رسنۍ لرو

د څه وخت را په دې خوا یې چارې ټکنۍ شوې دي، زه هم کله دلتـه او کلـه بهـر کې یم، زمورِ رسنیز دفتر یوې ښې رهبري ته اړتیا لري، د چارو ښه سمون لپاره مـو وغوښتل په رهبرې کې لږ بدلون راولم، مورِ خپل رسنیز دفـتر تـه نـوې مرسـتیال وګمارله دا دی درپېژنم یې بیا یې د رڼا لور ته اشاره وکړه، همدا زمـورِ مرسـتیاله ده دا مېرمن به زمورِ د دفتر رهبري کوي، اغلې رڼا نومېږي، زما زیاتره چارې هـم دې ته سپارم، رڼا د دې رسنیز دفتر باصلاحیته کـس دی، لـه دې خـبرې وروسـته یـې وخندل بیا یې وویل:

ان زما د ګوښه کولو صلاحیت هم لري، خبر اوسئ، که مو د دې لـه امـره سرغړونـه وکړه په تاسې خوبه بریک هم ونه نیسي.

ددې خبرې له اورېدو سره په مرستیال سلیم باندې سر وګرځېده، مخکـې لـه دې چې جلسه ختمه شي، له ناستې ووت.

رئیس د جلسې د پای وویل.

رڼا لاس پورته کړ د خبرو اجازه یې وغوښته، خو رئیس د خبرو موقع ورنه کړه ورته ویې ویل نورې خبرې په دفتر کې کوو.

دوی دواړه لاړل او د ریاست په خونه کې کېناستل، رڼا شاپورته وویل:

ماته دې هلته ولې د خبرو موقع رانه کړه؟

- زه پوهېدم چې ته څه وایې.
- ته له کومې خبرې ډارېدې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هلته مې ستاسې خبرو ته ځواب نه شو ویلی، ته چې څه وایې دلتـه یـې ووایه.
- زه غواړم پوه شم دا هر څه د څه لپاره؟
- یانې څه؟
- زه دې ولې مرستیاله وټاکلم، هغه هم له انټرویو پرته؟
- ته انټر ویو ته اړتیا نه لرې او نه دلته داسې څـوک ویـنم چـې لـه تـا دې انټرویو د اخیستو وړتیا ولري، زه غواړم ستا هیلې همدلته پوره شي.
- زما هیلې تاته دومره مهمې دي؟
- هو، ماته تر ډېر څه مهمې دي.

رڼا حیرانه شوه، سترګې یې د شاپور په سترګو کې خښې کړې، ویې ویل: لامل یـې پوښتلی شم؟

- ځکه چې ستا هیلې زما هیلې دي.

دا نو څه مانا، زما هیلې څنګه ستا هیلې کېدای شي، صفا خبره وکړه؟

- ستا دا هیلې دادي، چې ژونالېزم دې سپیڅلی مخته لاړ شي، کنه؟
- هو
- تاسې غواړې، چې رسنۍ دې د ملي ګټو په خلاف ونه کارول شي کنه؟
- هو
- ته غواړې، چې رسنۍ دې د چا لاسپوڅې نشي کنه؟
- هو
- تاسې غواړی، چې ژورنالېست دې د ولس ژبه واوسي، کنه؟
- هو، دا ټولې زما هیلې دي.
- بس دا هیلې زما هم دې؛ ځکه وایم، چې ستا هیلې زما هم دي.

رڼا وخندل بیا یې شاپور ته وویل: بیا خو نړۍ مننه؛ خو که کومـه بلـه موخـه لـرې واضح یې ویلی شې.

- نه بل هیڅ داسې څه نشته، چې ته یې په اړه تشویش لرې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- چې داسې نو بیا خو راته کاري ښه فرصت دی، خو مخکې له دې چې خپل کار پیل کړم، زه غواړم څو خبرې د خپل ماموریت په سر کې څرګندې او له پوښ وتلې (پوست کنده)درته وکړم.
- مهرباني
- ماته لوړه او ټیټه څوکۍ بې توپیره دي، ماته مهم د خپل ولس خدمت دی، که ته فکر وکړې چې ما به د امتیازاتو په بدل کې واخلې، دا هسې چتې د وخت ضایع کول دي؛ تر دې دمه داسې پیسې نه دي چاپ شوې او نه داسې شته پیدا شوي، چې زه پرې واخیستل شم او زما تګلاره هم ته درک کولی شې، هیله ده زما د تګلارې د خوځښت خنډ نه شې، کنه زما دوهم اقدام به درته د استعفې وړاندیز وي.

شاپور د رښا د دې خبرو په اورېدو غوني څیږ شو، ستونی یې را ډک شو، سترګې یې ډنډ شوې خو دا، چې یو حیاناک نارینه ؤ د خپلې کمزوري د پټولو هڅه یې د مخ په اړولو وکړه، بیا یې لږ وروسته چې حالت سم شو رښا ته مخ راو ګرځاؤه، ورته ویې ویل:

زه ډاډه یم چې ته هیڅکله داسې کار نه کوې، چې هغه د هېواد په زیان وي، هیڅکله داسې څه نه کوې چې خپل ضمیر ته پرې خجالت کېږې ته ملي ګټو ته ژمنه یې، ماته ستاسې پیداکول، د انځر د ګل په څېر دي.

ستا هیلې زما هیلې دي، ستا غوښتنې زما غوښتنې دي، ستا موخې زما موخې دي؛ نو ولې سوال پیداشي، چې زه به ستا د کارونو خنډ ګرځم؟

ستا د لا ډاډ لپاره زه د ځان د ګوښه کېدو واک هم درکوم، که رسمي هوکړه لیک غواړې هم تیار یم، چې درته لاسلیک یې کړم.

- بس سمه ده مننه کوم، چې دومره باور راباندې کوې، زما هر ډول تشویش او وېره ختمه شوه، زه هم ژمنه درسره کوم، چې ستا باور به مات نه کړم او نه به تا له خپلې ګمارنې پښیمانه کړم.

شاپور د هغې د مقرري پانې لاسلیک کړې او اداري مدیر ته یې وسپارلې.

رښا هم نوره د خدای پامانی اجازه واخیسته، خو مخکې له دې چې ووځي اداري مدیر ورته کیلي مخته ونیوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښا په حیراني ورته وکتل، ویې ویل: دا څه دي؟

- دا ستا د موټر کیلي ده، بهر موټروان ناست دی، هغه ته یې ورکړه تا رسوي، سهار هم بیرته تاسې دفتر ته را رسوي او د رئیس صیب هدایات دي، چې که مور دې خدای مه کړه ناروغه کېده نو روغتون ته یې پکې وړلی شې.

رښا کورته لاړه د خپلې مقرري خوښي یې له مور او کورنۍ سره شریکه کړه، هغوی هم ټول د دې له زیري سره خوښ شول او د دې خوښي لمانځنه یې پیل کړه.

سلیم هم خپل کور ته ځړېدلې شوندې، پرسېدلی او تروه مخ ورسېد، پیغله خور ملیحه، چې د حقوقو پوهنځي د وروستي کال محصله او د شاپور کوژدن وه ورته رامخکې شوه، ترې ویې پوښتل: وروره! ډېر خفه راته مالومېږې، خیر خو دی؟

- ملیحې خورې! هیڅ سم نه دي.
- ولې؟
- مېړه دې زه له دندې ګوښه کړم.
- خو ولې؟
- ځکه چې یوه بله د فلم نجلۍ یې پیدا کړې، هغې په خپلو نازونو زړه ترې وړی، هوش یې له لاسه ورکړی، د هغې د خوشحالي لپاره نه پوهېږي، چې څه کوي.

که دفتر برباد شي هم په کیسه کې یې نه ده، هغه یې زما په ځای له مصاحیبې پرته خپله مرستیاله وټاکله.

ملیحه د دې خبرې په اورېدو لکه بریښنا نیولې ورېړدېده، زړه یې ټکان پیل کړل، له غوسې تکه سره شوه سم دستي یې ټلیفون راواخیست شاپور ته یې زنګ وکړ؛ هغه د ګوشي په اخیستو سره ملیحې لکه قهر شوې سره مچې چک لګول پیل کړل، هغه ته یې وویل:

زما ورور دې له دندې وباسه؟ زما په لاسته راوړلو کې دې هغه ژمنې څه شوې؟ تا خو ویل چې دې کور هر غړی به دې زما دې شرکت په لوړو پوستو کار کوي له پیسو سره به لوبې کوې، یو غر به دې په بله راته ویشت بل په بل، تا خو اوس سرچپه زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور له لوړ پوسته لرې کړ په کور دې کیناؤ ،اوس دې هغه باتې څه شوې؟ کـه د نوې لیلا په لومه کې راګیر یې؟

- ملیحې! له خبرو سره دې پام کوه؛ ته دا مه هېروه چې د خپـل راتـونکي خاوند سره خبرې کوې ما غوښتل، چې ستا د کور هر غړی له مـاسره کـار وکړي، زما ملا را وتړي زه پرې ډاډه شم، زما کار خپل کار وګڼي، ما خپله ژمنه تر سره کړه خو د تمې خلاف ستا د کورنۍ غړي په عوض د دې، چې زما ننګه وکړي، کارونه مې لکه د کور غړي په څېر صادقانه مخ تـه بـوځي زما پښې وهي؛ تاته خو مالومه ده، چې زه زیاتره وخت بهر کې یم؛ زما په نه شتون کې سلیم ورور دې زما نامتو اداره له صفر سره ضرب کړه.

کارمندان په عوض ددې، چې تشویق کړي، کار ته یې متوجه کړي هر یـو یـې لـه ځانه خپه کړی، هیڅ کارکوونکی لـه دوو میاشـتو زیـات وخـت لـه مـوږ سره نشي- تېرولی؛ داسې رویه ورسره کوي چې له کاره یې پرې زړه تـور شي، بیـا کاشـکې د دفتر د کارونو له امله یې مامورین خفه کولی، خپلې شخصي غوښتنې پرې مني او د انکار په صورت کې یې له دفتره شړي. موږ دوه میاشتې وروسته یو ځل د مامورینو د نویو دندو اعلان ته اړ کېږو، تر کومه به دا لړۍ روانه وي؛ بار بـار مـې سـتا ورور خپلو تېروتنو ته متوجه کړ، خو اصلاح نه شو؛ اړ شوم چې له دندې یې ګوښه کړم.

ملیحه: سمه ده زه به ستا په خبرو باور وکړم خو سر له سبا زه هغه نجلۍ، چې د سلیم په ځای مو ګمارلې په دفتر کې ونه وینم، زما ورتلو ته اړتیـا پیدانـه کـړي، کنـه پـه ټېلو، ټېلو به یې له دفتره درته وباسم.

- ولې؟
- ځکه چې دا زما غوښتنه ده.
- زما دفتر د کمپیوټر ګېم نه دی، چې هر څوک پکې د خپلې خوښې لوبه وټاکي او تر سره یې کړي؛ زما دفتر کې قـوانین او مقـرارات دي، انسـاني کرامت ته درناوی او د وړتیاوو ساتل دي.
- زما ورور ولې انسان نه ؤ؟ د انساني کرامات وړ نه ؤ؟ چـې بـې عزتـه دې را وشاړه.
- ستا ورور کثافات ؤ، چې باید لرې غورځېدلی وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- شاپوره! خبرې دې په احتیاط کوه؛ ماته مې کورنۍ هر څه ده او زه د کورنۍ د کوم غړي سپکاوی نه شم زغملی.

شاپور د ملیحې په بې ځایه خبرو احساساتي شو ویې ویل: هیڅ انسان سپکاوی نه شي زغملی، خو چې څوک د بل چا سپکاوی کوي، باید خپل سپکاوي ته چمتوالی ونیسي.

- شاپوره! ته خو مخکې داسې نه وې، څه نه ؤ چې تا به زما لپاره نه کول، اوس ولې داسې بدل شوې؟ ولې دې په رویه کې توپیر راغی؟ ایا مرستیالې خو دې کوم جادو نه دی دربانديې کړی؟ داسې خو نه ده، چې د هغې لپاره دې د ژوند ملګرې پردی کوې؟

ــ زما مرستیاله دومره ټیټه مېرمن نده، چې داسې وړو خبرو ته دې په خپل ذهن کې ځای ورکړي، هغه ډېر لوی فکر لري، دومره لوی، چې ستا په کوچني مغز کې نشي ځایدلی.

ملیحې یې په ځواب کې وویل: سبه دا د اپلاطون لور څوک ده، چې د یوې حقوق دانې په مغز کې یې فکر نشي ځایدای؟

- ملیحې! زه ډېر ستړی یم، ستا دا ستړي کونکې خبرې مې نور هم ستړی کوي، بیا خبرې کوو؛ شاپور نوره اړیکه پرې کړه.

د ملیحې په لاس نیول شوی ټلیفون تر ډېره د هغې له غوږ سره نیول شوی پاتې شو ورو، ورو یې له غوږه لاس رابښکته کاوه، د ستړي شوي بنې ادم په څېر یې قدمونه یو په بل پسې څکول؛ څو خپل ځان د ناستې ځای ته ځان ورسوي.

شپه تېره شوه، سهار ملیحې ځان چمتو کړ، څو د خاوند دفتر ته لاړه شي او هغه د دفتر مرستیاله شهزادګۍ ووینې، چې خاوند یې د هغې په خوا کې لکه سپر ولاړ دی او ځان پوه کړي، چې کیسه له کوم ځایه او څه ډول پیل شوې ده.

رنا هم سهار وختي پاڅېده، له پوره چمتووالي سره یې د خپل دفتر په لور حرکت وکړ، چې لومړی دنده یې پکې پیل کېده؛ له رسمیاتو سره سم خپل دفتر ته ورسېده، په کار یې پیل وکړ، د دروازې ساتونکي ته یې وویل: زه نن غواړم خپل کارونه منظم کړم، یوازې اداري مدیر را وغواړه، چې ځینې هدایات ورته لرم نور دلته څوک مه راپرېږده؛ ځکه زه نن باید ډېر کار وکړم، هغه هم ژر اداري مدیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته له لاسه راوست، رڼا ورته وویل: یو ساعت وروسته ټول کارکونکي د جلسې خونې ته را وغواړه، زه ورسره یوه ناسته لرم؛ هغه ورته لاس په نامه کښنود یې وویل: سمه ده ښاغلي!

رڼا د خپل مېز تر شاه د خپل کمپیوتر تر مخې کښاسته هغې احساس کړې وه، چې سخت کار یې پر وړاندې دی او د اداري تنظیم کول یې باید له لومړیتوبونو څخه وي، دا په همدې سوچونو کې وه، چې د دروازې ساتونکي یې دروازه ټک، ټک کړه راننه وت رڼا ته یې وویل:

یوه مېرمن راغلې، غواړي تاسې سره ووینې.

- ورته ووایه نن ډېره بوخته یم لږ وروسته جلسه لرم سبا به ګورو.

هغه ووت، ملیحې ته یې وویل: مرستیاله ډېره بوخته ده، نن نه شي درسره لیدی.

ملیحه د دې خبرې له اورېدو سره نوره هم احساساتي شوه، ویې ویل:

مرستیالې صیبې ته ووایه، چې ډېر اړین کار درسره لرم، ډېر وخت دې نه ضایع کوم، یواځې غواړم څو خبرې درسره وکړم.

د دروازې ساتونکی بیا راننه وت؛ رڼا ته یې وویل: مېرمن ډېر ټینګار کوي، وایې چې د لیدو وخت دې راکړي.

رڼا په داسې حال کې، چې د کمپیوتر له سکرین سره یې سترګې ترلې وې ورته وویل: ورته ووایه راشه، خو هیله ده ډېر وخت مې ونه نیسي.

مېرمن راغله، رڼا ته مخامخ په یوه څو کې کښاسته، رڼا هماغسې د کمپیوټر سکرین ته کتل، د خپلو پلانونو، مهال ویش په جوړولو بوخته وه

مېرمن یې د لومړي ځل لپاره ځېرې ته د سوداګر په سترګه وکتل.

له لښتې ځوانې، جذابه ځېرې، خوږې خاورې، انساني مغروریت نورانې ګرد سپوږمیز مخ پرته یې بل څه پکې پیدا نه کړل.

شته اندیښنه او ورسره وېره یې نوره هم زیاته شوه، د خپل کوژدن د بدلو ارادو په اړه نوره هم شکي شوه؛ ځکه له ځان سره یې، چې رڼا پرتله کوله د اسمان او ځمکې په اندازه یې توپیر خپل زړه ته لوبده.

د رڼا مغروریت دومره اغېزمنه کړه، چې وارخطا شوه، نه پوهېده چې کیسه له کوم ځایه پیل کړي خو دا چې یوه مېرمن د خپل مېړه سره د چا په نزدېکت هم شکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي نو بیا هرې جګړې ته تیارې شي؛ ځکه خو له وراخطایي سره، سره له رڼا سره لفظي جګړې ته چمتو شوه له ځمکې سره ټومبلې سترګې یې راپورته کړې په رڼا کې یې ونیوې هغې ته یې وویل:

اغلې مرستیالې! که له کاره وزګاره یې غواړم یو څو خبرې درسره وکړم.

- مهرباني
- زه د نوې دندې مبارکي په څنګ کې غواړم څو خبرې درته وکړم، په دې دنده ستا له راتګ مخکې زما ورور کار کاوو.
- ښه! ته د سلیم خور یې؟
- هو زه د سلیم خور یم، موږ ستا په راتګ ټکان وخوړ، ستا په مقرري حیران شو، چې شاپور یو ناڅاپه ولې داسې ببړنۍ پربکړه وکړه.

رڼا چې د ملیحې بې بنسټه خبرې واورېدې ورته ویې ویل: خورې! ته ماته روحي ناروغه ښکاري.

- ولې؟
- ستا دا خبرې ما پورې څه اړه لري، چې له مایې پوښتې؟ ورشه له رئیس یې پوښتنه وکړه، هغه مسؤل کس ده، هغه به درته ځواب ووایي.
- زه روحي ناروغه نه یم، له خپلو خبرو سره پام کوه، دا مه هېروه، چې د حقوقو د پوهنځي د اخیري کال له یوې محصلې سره خبرې کوې، زه یوه حقوق پوه یم سږ کال فارغېږم او په دې ښه پوهېږم چې ستونزه چیرې ده او له چا پوښتنه وکړم.

رڼا له تعجب ډکه خندا وکړه، ورته ویې ویل: ته فارغېږې اوکه پوهنتون درنه فارغېږي؟

- اغلې مرستیالې! هیله کووم له خبرو سره دې پام کوه.

رڼا د دفتر کارونو خورا ستړې کړې وه، د ډېرو خبرو سبکه یې په ځان کې نه لیده، په تونده لهجه یې وویل: نو ته د کوم حق له مخې دا خبرې ماته کوې او په دې اړه زما مسؤلیت څه دی؟

- زه ملیحه نومېږم، د شاپور کوژدن یم، زه حق لرم چې د هغه کړنې وڅارم او باید پوه شم، چې هغه څه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښه! نو دا له ما پورې کومه اړه لري او زه څه خدمت کولی شم؟
- زه ستا په اړه تشویش لرم.
- د څه تشویش؟
- نن سبا ډېرې مېرمنې د دندې د اشغال لپاره ډېر داسې څه کوي، چې له انسانیته وتلي وي.
- مطلب؟
- ځینې بې عفته نجونې د ځوکۍ د لاسته راوړلو لپاره خپل عزت هم پلوري، مور په دې اړه اندیښنه لرو، چې شاپور ستا په اړه ولې داسې غیر معقول او له احساساتو ډکه پرېکړه وکړه؟
- نو ته زما په اړه هم داسې فکر کوې؟

ملیحې د هو په دود سر وخوځاوه؛ خو مخکې له دې چې په خوله هو ووایې، د رڼا د مېز په سر لیف ټاپ کمپیوټر یې په کپرۍ ونیښت؛ سترګې پرې تیاره شوې له چوکۍ وغورځېده.

د دفتر مامورین راغلل، شور او ځوګ جوړ شو.

له رڼا یې وپوښتل: دا ولې؟

- کله، چې قانون پوهه د جهل له خوبه را ویښه شي خپله درته وایي چې هغه ولې داسې شوه زه نوره د خبرو تاب نه لرم جذبات مې دومره په ځوښ راغلي چې نه پوهېږم څه ډول یې ساړه کړم.

د دفتر کارکونکو هم رڼا احساسوله چې خورا عصباني ده، نورې یې خبرې ورسره اوږدې نه کړې، هغوی ملیحه په امبولانس کې واچوله، روغتون ته یې ورسوله.

رڼا هم په دفتر کې له لږ ځنډ پاتې کېدو وروسته خپل کور ته په دې اراده لاړه، چې نور دلته کار نه کوي.

د دفتر اداري مسؤل له ملیحې سره روغتون ته لاړ، د هغې له بستر کولو وروسته یې شاپور ته زنګ وکړ، ورته ویې ویل: هېواد روغتون ته کیدای شي یو ځل راشې؟

- ذاکره! خیر خو دی؟
- هو خیر دی ملیحه لږ خوځ ده.
- په څه شي خوږ ده، واضح خبره وکړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هسې، چې دلته راشې درته وایم یې خو حالت یې د اندېښنې وړ نده.

شاپور په بېړه روغتون ته ځان ورساوه، ویې کتل، چې ملیحه په بستر کې پرته ده، له بې هوښئ را بیداره شوې وه، له هغې یې وپوښتل: ملیحې! ولې، څه دربانـدې وشو؟

- که دا پوښتنه دې له نوې مرستیالې! وپوښتې نه به وي.

شاپور اداري مدیر ته مخ ور واړاؤ، ورته ویې ویل: ذاکره! څه خبره ده؟

- رئیس صیب! د ملیحې له رنا سره شخړه راغلې وه، نه پوهېږم چې ملیحې ولې او په څه خبره رنا دومره احساساتي کړې وه، چې ملیحه په لیف ټاف ویښتلې.
- رنا څه شوه؟
- هغه کور ته لاړه.

شاپور دستې جیب ته لاس کړ، هغې ته یې زنګ وکړ ورته ویې ویل: رنا! مـا لـه تـا داسې هیله نه درلوده، تاسې خو د خپلو خلکو او هېـواد د خـدمت لـوېې دعـوې کولې، هغه دعوې دې همدا وې، چې یو نسان دې د مرګ تر کومې ورساؤه؟

رنا: څوک چې زما عزت ته په بده سترګه وګوري؛ زه پرته له دې چې فکر وکړم هـر څه کولی شم حتا له هغه ژوند هم اخیستی شم.

شاپور حیران شو ویې ویل: زه پوه نه شوم؟

- له خپلې مېرمنې دې وپوښته.
- عجیبه ده هغه وایي له مرستالې دې وپوښته او ته وایې، چې لـه مېرمنـې دې وپوښته، زه خو لیونی کېږم دلته څوک شته، چې په حقیقت مې پوه کړئ؟
- زه دې پوهووم؛ مېرمن دې راغله، ماته یې وویل: ستا پر ځـای زمـا ورور کار کاوه، خو تا زما مېړه اړولی، د هغه ذهن دې ورخراب کړی، تا ځـان فروشي کړې. له دې خبرو سره زه هم په ځان پوه نشـوم دا نـه وه، چـې لیف ټاف ته مې پام شو او هغه دومره درونده نه ؤ، که له هغه لوی شی پـه لاس راغلی وای هم صرفه مې پرې نه کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور ته د خپلې مېرمنې هغه بېګنۍ خبرې ور په یاد شوې،چې ویلې زه په رڼا پسې دفتر ته ورځم او په زوره یې له دفتر باسم ،نو ډاډه شو چې کوژدن یې ضد کړی، د رڼا د ناراحته کېدو لپاره قصدي ورغلې او هغې ته یې سوې سپورې ویلې دي، د ده او د رڼا شخصیت یې داغمن کړی، ټلیفون یې پرې کړ، په احساساتو کې یې د ملیحې تر چپرکټه ځان ورساؤ.

هغې ته یې وویل: ته په کوم حق زما دفتر ته تللې وې، تا په کوم حق د رڼا سپکاوی کړی؟

- واه د مرستیالې خو ډېر طرفداری کوې، زه یې د مرګ تر کومې ورسولم او ته یې اوس هم ملا ټرې، ستاسې تر منځ خامخا یو څه شته چې ما شک کولو ته اړه کوي.
- د سر له دې ضربې، چې مړه وای نه به وه، ته تل په خپل ناولي فکر باندې ځان او ماته ځور راکوی، ته تر هر څه لومړی د فکر مینځلو ته اړتیا لرې، ته لیونی یې؛ ستا له لاسه زما ژوند تنګ شوی، ساه مې درېږي.
- هو ساه خو به دې له ماسره خود درېږي، ته ملامته نه یې ساعت دې تېر ده.

شاپور یې په خبره سور او شین واوښت له قهرجنې څېرې سره په بستر ورښکته شو، په دواړو لاسو یې ملیحه په مرۍ کې ونیوله، ورته ویې ویل: ستا له تهمتونو نور په تنګ شوی یم، بس ده نوره ډېره شوه، رڼا خو نه وه، د ژوند دوباره موقع یې درکړه، زه دې وژنم.

په دې وخت کې ډاکر راغی شاپور یې له لاسه ونیو لرې یې ترې ښوست د هغه له بوولو وروسته ډاکر د ډاکترانو خونې ته ورغی ډاکترانو درمل ورته ولیکل او بیا یې هغه ته د ملیحې د خاریجولو سپارښتنه وکړه؛ ډاکر، ملیحې ته ټیکسي ونیوله د هغې کورته یې ولېږدوله.

سهار له رسمیاتو سره سم شاپور دفتر ته ورسېد، دفتري کارونه یې پیل شول؛ خو هغه د رڼا دفتري خونه د نظر لاندې نیولې وه، چې هغه به کله کار ته راځي، له رسمیاتو یو ساعت تېر شو، خو رڼا مالومه نه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خپل ټلیفون څخه یې هغې ته زنګ ووا‌هه خو هغې د سور بټن پـه کېکـاړلو سره ټلیفون پرې کړ، وروسته یې د دفتر له ټلیفونه له هغې سره اړیکه ټینګه کړه.

رنا دې شاپور دې دفتر شمېره ونه پېژانده، زنګ یې واخیست شاپور ورته وویل:

اغلې! ته خو په دفتر کې نه یې، خیر خو دی؟

- هو خیر ده.
- ایا ستا د نه رانګ لامل پوښتلای شم؟
- بس ستاسو له دفتر سره مې کار پرېښود.
- ولې؟
- بس خوښه مې نه شوه.
- اغلې مرستیالې! کومه بې ادبي چې ستا په مخ کې زما کوژدن کړې د هغې سزا خو دې خپله ورکړه، له هغه په ډېره سزا شـاید تاسـې هـم رواداره نـه شئ، پاتې شوه د دفتر خبره، ته باید دومره کمزورې نه شې، چې د یـوه غیر مسؤل کس په خبره دفتر پرېږدې.
- ته ماته د همت راکولو درس مه راکوه، همت خلک له مـا زده کـوي، زه دومره د کمزوري هوډ والا نه یم چې د یو چا له خبرو دومره اغېزمنـه شـم چې دفتر پرېږدم.
- نو بیا ستونزه چېرې ده، ولې نه راځې؟

خو نه راځم په دې کې د چا څه کار

شاپور نه غوښتل د رنا په څېر یوه تکړه کارکوونکې له لاسه ورکړي په نرمه لهجه یـې وویل: اغلې رنا! زه غواړم تا پوه کړم، چې د هغې مداخله زما په ناخبري او د دفتر د اصولو خلاف په خودسري ډول شوې، زه ډېر ناوخته پرې خبر شوم، خو ډاډ درکوم چې بیا به نه تکرارېږي او که بیا هم له دفتره خفه یې زه رسماً درنه وبښنه غواړم.

- سمه ده، وبښې ته اړتیا نه شته یوازې دومره غواړم، چې پرونـۍ پېښـه بیـا تکرار نشي.
- ژمنه ده بیا به نه تکرارېږي.
- نن ډېره فکري سترې یم سبا درځم؛ په همـدې خـبرې سره رنـا د شـاپور ټلیفون پرې کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښا پرېکړه وکړه، چې سبا باید دفتر ته لاړه شي؛ نو سم دستي يې اداري مسؤل ته زنګ ووا‌هه ورته ويې ويل:

سبا ټول کارکوونکو ته خبر ورکړه، چې نهه بجې جلسه لرو، څوک ناوخته رانشي؛ هغه شبه صیب! وویل نور یې خبرې پرې کړې.

ټوله شپه رښا د دفتر د تنظیم لپاره فکر وکړ بریالۍ نقشه يې جوړه کړه او په سبا د یوه پراخه پلان سره دفتر ته ورسېده، نهه بجې رسماً غونډه پیل شوه؛ رښا غونډې ته د خپلې پالیسي د تطبیق وینا پیل کړه هغوی ته يې وویل:

ورونړو او خویندو!:

زموږ دفتر له دې وروسته د قبایلو هوټل ندي، چې تګ راتګ پکې د خلکو په خوښه وي.

دلته رسمیات اته بجې پیل او تر څلورو بجو دوام کوي، د یوې دقیقې ناوخته راتلو هم، چې منونکی دلیل نه وي راته د زغم ندی؛ جدي کار ته اړتیا ده، زه د تنخوا په بدل کې کار غواړم؛ که يې څوک نشي کولی همدا نن د استعفی لیک راوسپاري چې په بدل کې يې بل د کار سړی وګمارم کنه کار غواړم او د دفتر د پالیسي خلاف دې رانه څوک د مرستې تمه نه کوي. مننه!

جلسه ختمه شوه.

خو رښا تر څلورو بجو د دفتر په کارونو کې خورا بوخته وه، له څلورو بجو وروسته چې رسمیات ختم شول موټروان ته يې وویل:

موټر چمتو کړه زه نوره کورته ځم، رښا موټر کې کښاسته د کور په لور يې حرکت پیل کړ له لږ مزل وروسته يې د سړک په خوا کې یوه ډله خلک ولیدل، چې له یوې پښې (حادیثې) راتاؤ دي، د دوی په منځ کې يې په یوه مېرمن سترګې ولګېدې، چې له ویره سرشکوي او خپل مخ په څېړو وهي، د مېرمنې په خوا کې یوه ماشومه هم ولاړه ده، رښا چې د دوی نندار‌ه ولیده موټروان ته يې وویل:

وروره! موټر ودروه، دلته خامخا کومه پښه شوې د خلکو په منځ کې هغه مېرمن ډېر بد حال کوي زه ورښکته کېږم؛ خامخا څه ستونزه ده، زه باید د دوی په ستونزه ځان پوه کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښا ژر له موټره ښکته شوه، د ډله خلکو په منځ کې يې مېرمنې تـه ځـان ورسـاؤه، هغې ته يې وويل:

موريٍ! څه خبره ده؟ ولې داسې بدې ورځې کوې؟ هغې په کوکو او چيغو په رښا کې هيله مندې سترګې ونيوې، رښا ته يې په بهانده اوښکو او ژړه غونې اواز وويل:

لوريٍ! زه خو تبا شوم، د ځګر ټوټه رانه ښېله شوه، په لسم ټولګي کې مې يوه لورکۍ وه، درې ورځې مخکې د ښونځي په لاره د را رخصتېدو په مهال وتښتول شـوه، دا دی اوس يې مړی په يوه دښته کې پيدا شوی، خلکو يې مړی تر روغتونه رسولي، له روغتونه زنګ وشو چې مورِ د طب عدلي ازموينو، وروسته مړی در وړو.

زه کونډه يم له خدای ج پرته نور څوک نه لرم، هيڅوک مې د غم خوړلو نه شـته، زه ډېره مظلومه يم، د چا ډار او وېره نه رانه کېږي؛ ځکه خو داسې راسره کېږي.

- د مورکۍ بدو ورځو، خوارې برخې او ويـر خـورا اغېزمنـه کـړه، خپلـې اوښکې يې هم لکه د باران څاڅکي په ګريوان کې راغلې

د بورې مورکۍ په خوا کې کښاسته، سپين دوسمال يې له دسکوله را وکيښ اوښکې يې پرې پاکې کړې بيا يې هغې ته مخ ور واړاوړ له هغې يې وپوښتل لور دې يوازې وه، چې له مکتبه راتله؟ هغې ځواب ورکړ: نه يـوازې نـه وه، پـه څنـګ کـې يـې ماشومې لور ته ګوتې ونيوې ورته ويې ويل:

دغه لور مې هم ورسره وه؛ رښا هغه ځان ته نږدې کړه، په غېږ کې يې ونيوله، ورتـه ويې ويل:

څنګه چل ؤ شهزادګی ته يې راته ويلی شې، چې څه کيسه وه؟ هغې ځـواب ورکـړ: مورِ دواړه يو ځای را روانې ؤ، ناڅاپه يو د تورو ښيښو موټر راته ودرېـد دوه کسـان رابښکته شول، وسله هم ورسره وه زما له خور يې لاسونه تاؤ کړل دوهم کس په خوله لاس ورکښېنود، موټر ته يې واچوله هغې ډېره هڅه وکړه، چـې چغـې ووهـي ځـان خلاص کړي؛ خو برمته کوونکو کلکه نيولې وه؛ خوله يې وربنده وه. کسانو اوربزونه وهلي وو د خور په پورته کېدو کې مې، د يوه کس څېره وليده خو ومې نه پېژانده. رښا ماشومه نوره هم سينې ته نږدې کړه؛ په مخ يې ښکل کړه ورته ويې ويل: که هغه کس ووينې، وبه يې پېژنې؟

هغې په ماشومانه انداز وويل: هو پېژنم يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښا سمدلاسه د اړوندې حوزې امیر ته زنګ وکړ د پېښې تفصیل یې ترې وغوښت، خو د حوزې امیر له پېښې ناخبري وښوده ورته یې ویل: ته چې کومه پېښه یادوې، دلته نده واقع شوې او که شوې هم وي نو مورږ ته یې په اړه چا راپور نه دی راکړی. خو رښا یې په لنډ ځواب او د ځان خلاصولو په دې پلمه په غوصه شوه ورته ویې ویل:

داسې څنګه کېدای شي، چې تاسې د یوې پېښلې زده کوونکې له تښتولو او بیا وژلو ناخبره یاست؟ حال دا چې دا پېښه ستاسې له حوزې سره نږدې شوې وه.

- رښا جانې! مورږ څه ډول خبر شو، مورږ ته په دې اړه چا عریضه نده کړې، چې پلټنه مو کړې وای.
- که څوک تاسې ته عریضه ونه کړي بیا تاسې کوم اجرات نه کوئ؟ تاسې کوم مسؤلیت نه احساس کوئ؟ تاسې د هغه چا په فکر کې نه یاست، چې د هغوی له برکته تاسې د معاشاتو او امتیازاتو څښتن یاست؟

د حوزې امیر چې د رښا خبرو ته ځواب نه درلود ټلیفون پرې کړ.

رښا د وژل شوې زده کوونکې خور له ځان سره واخیسته، تر څو یې د حوزې امیر ته بوځي او ورته ووایي، چې دغه ماشومه د تښتونکو له ډلې یو کس پېژني، تاسې باید پلټنې پیل کړئ. هغې د دې موخې د تر لاسه کولو لپاره د حوزې دروازې ته ورسېده، دوه ساتونکي د دروازې مخې ته ولاړ وو، د رښا موټر دروازې ته ورنږدې شو د یوه سرتېري په لیدو ماشومې په موټر کې چغې کړې، ویې ویل:

هغه کس چې زما خور یې موټر ته پورته کړه دغه سرتېری وو، هلته په عادي جامو کې ؤ، اوس یې دریشي کړې، رښا د ماشومې په خوله لاس کېښود ورته ویې ویل:

غږ له خولې ونه باسې، نه داسې ووایې، چې دا سرتېری پېژنم، زه ژمنه کوم چې ستا د خور قاتل به برملا کوم او هغه ته به سزا ورکوم، خو اړینه ده، چې خوله چپ ونیسې، تر څو دوی شک وانه خلي. رښا د ماشومې په سرلاس راکش کړ د هغې سترګو ته یې په ځیر،ځیر وکتل ورته ویې ویل:

ته همدلته کښېنه، زه ورښکته کېږم تر څو له دوی سره وغږېږم؛ ماشومې د هو په دود سر وخوځاؤه، رښا له موټره ښکته شوه، هغې لاځو ګامه نه ؤ اخیستي چې کوچنۍ ماشومې یې هم تر شاه قدمونه تعقیب کړل. رښا د هغې د قدمونو ترپا

(c) ketabton.com: The Digital Library

واورېده، له ګوتې ونیول شوه په شاه يې راوکتل په ماشومې يې نظر ولګېده د هغې غږ يې واورېد، ورته ويې ويل:

زه هم درسره خَم، رڼا ماشومې ته ور ټيټه شوه هغې ته يې په غوږ کې وويل: راسره لاړه شه خو پام دې وي، چې کوم ليونتوب ونه کړې او غږ دې له خولې راونه باسې. د حوزې په دروازه کې ولاړ سرتېري، چې په ماشومې سترګې ولګېدې، ژر يې له غاړې په تاؤ ګولي بند کې خوله او پوزه پټه کړه، رڼا هم نوموړی سرتېری ولید، چې د ماشومې په لیدو يې د خُېرې پټولو هڅه وکړه، سرتېرو ته په رسېدو رڼا حَان وروپېژاند او له امیرسره د لیدو غوښتنه يې خُینې وکړه. مخ پټې سرتېري ورته وويل: دلته منتظر شئ؛ زه امیر صیب ستاسې له راتګه خبروم، هغه د امیر خواته لاړه رڼا يوې ګوښې ته کېناسته، پاتې سرتېري له رڼا پوښتنه وکړه:

خورکی! خیر خو ؤ، څنګه راغلي یاست؟

- خیر چیرته دی وروره! درې ورځې وړاندې د دې خوارکی ماشومې بله خور، چې د لسم ټولګي زده کوونکې وه وتښتول شوه، نن يې جسد پیداشوی اوس د خُېرنو لپاره په روغتون کې ده، بیا يې مخ بل طرف ته واړاؤ، ويې ويل:

د حوزې په سل متري کې دومره لوی جرم ترسره کېږي، خو تاسې يې مخه نه نیسئ، مخنیوی خو لا لویه خبره ده له پېښې خبر هم نه یاست، له دې مالومېږي، چې تاسې هم ورسره شریک یی.

سرتېري يې خبرې واورېدې، ترخه مسکا يې وکړه، رڼا ته يې وويل:

خورې! ته په حقه يې ما دې خبرې واورېدې، خو زما د لاس ګوتو ته وګوره وینې، چې د یوه لاس ګوتې هم یو شان نه وي؛ موږ دا منو چې زموږ لمن هم له بدو خلکو خالي نده ده، خو دا په دې مانا هم ده، چې ټول بد خلک یو، د خُینو په کړنو په ټولو پولیسو همدا تور پورې کول به، له انصافه لرې وي.

- زه درسره سل په سلو کې موافقه یم، جرم فردي عمل دی، هغه که په هره طبقه کې وي او په دې اعتراف کوم، چې په ټولو يې اطلاق انصاف نه دی.

سرتېری د رڼا لور ته نږدې شو، هغې ته ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوري! زه دې درک کوم، له خبرو دې څرګندېږي، چې یوه خواخوږې ښځه یې، له دې وړې بې کسه ماشومې سره دې همدردي خوند راکړ؛ موږ په خپله ټولنه کې داسې کم خلک لرو، چې له تمې پرته او د خپل ایماني مسؤلیت له مخې یو نیک کار تر سره کړي، په ټولنه کې د ستا په شان د خلکو ډېر کمی احساسوو ، راته ښکاري چې ته یوه ایماندازه خبریاله یې. زه ستاسې ته د پېښې په اړه له یوه رازه پرده پورته کوم، خو شرط به دا وي، چې راز به راز وي.

رڼا له خپله ځایه پاڅېده، د سرټېري په لور یې څو ارام قدمونه واخیستل، هغه ته یې په ځیر ځیر وکتل ویې ویل: زه ژمنه کوم، چې ستا خبرې به له ماسره محرمې وي، یوازې که یې اړتیا شوه نو ستا په اجازه به یې په محکمه کې څرګندې کړم.

- سمه ده زه درسره موافق یم، که محکمه کې اړتیا شوه نو زه او زما د راز ملګري حاضر دي، چې خپله شاهدي ووایي؛ ځکه چې موږ دلته وجداناً نارامه یو.
- راځه موټر کې کښېنو که هغه بل سرټېری راشي بیا موږ خبرې نه شو کولی، هغه د رڼا خبره ومنله په موټر کې د کښېناستلو نه، وروسته سرټېري وویل:

امیر صیب اوس هم دننه د شرابو محفل جوړ کړی، هغه سرټېری چې ور ننووت د پرې ملګری یې دی.

هغه زده کوونکې نجلی، چې ته یې یادوې ما په خپلو سترګو ولیده، چې د امیرصیب کسانو موټر ته پورته کړه د هغې چغې مې اوس هم په مغزو کې انګازې کوي، سترګو ته مې درېږي، خو دوی هیڅ زړه سوی پرې ونه کړ. هغه یې وتښتوله. دوی د میلمستون په نوم ځآنګړی ځای لري، هلته نجونې وړي بیا د راز د نه افشا لپاره له اختطاف شوې کس ژوند اخلي؛ هغه خبرې اوږدې کړې، رڼا یې خبرې له ثبت سره یو ځای په غور اورېدې، هغه وویل: همداسې بې ضمیره خلک د نظامي یونیفورم څخه ناسمه ګټه اخلي، خپلې ناولې موخې پرې خړوبوي، رنګه هم د ټولو هم مسلکه بده وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرتېري غوښتل نورې خبرې هم وکړي؛ خو هغه بل سرتېري له لرې پرې راغږ کړ؛ راشه امیر صیب دې غواړي، دغې مېرمنې ته ووایه چې امیر صیب میټینګ لري اوس وخت نه لري بل وخت راشئ.

رڼا یې په غبرګون کې سر وخوځاوه، په خوا کې له خواخوږي سرتېري یې مننه وکړه، هغه ته یې هم د تلو اجازه ورکړه.

رڼا نوره د هغه روغتون په طرف روانه شوه، چې د پېغلې زده کوونکې جسد پکې ایښی وو.

له لنډ مزل وروسته هلته ورسېده، له ډاکترانو یې د هغوی د پلټنو له مخې د هغې د وژنې لامل پوښتنې پیل کړې.

هغوی وویل: په زده کوونکې جنسي تېری شوی، له هغه وروسته وژل شوې، د دې خبرو په اورېدو رڼا نوره هم غمجنه شوه؛ د حوزې له امیر نه یې د غچ اخیستو ځواک په وجود کې په څپو شو.

سترې ستومانه د شپې اته بجې د کور په لور روانه شوه په لاره کې یې لومړی ماشومه خپلې کورنۍ ته وسپارله، وروسته یې ځان خپل کور ته ورساؤه.

مخکې له دې چې د خوب کوټې ته لاړه شي مور ته ورغله، هغې لومړی ښه وښکنځله بیا یې ورته وویل:

دا وخت دی چې ته راځې؟ ته دا توره شپه وګوره او ستا راتګ وګوره. ته دا شرایط نه وینې، چې هره ورځ له خلکو سره څه کېږي؟ تښتول، وژل او بې عزته کول زمونږ د ټولنې معمول ندي او که ځواب دې هو وي نو ولې دومره ناوخته راځې؟

په رڼا لا هم د خفګان وزرې غوړېدلې وې، نرمه مسکا یې وکړه، ویې ویل:

موریې!

ستا دعاوې ما ته فولادي دیوال غوندې دي، له ماسره ستا دعاوې دي، هیڅ څوک به ماته زیان ونه رسوي، خپل دسمال یې د مور په مخ راکش کړ بیا یې ماچ کړه، ورته یې وویل:

سبا ته یو لوي کار کوم، یو لوی اقدام کوم په یوه خطرناکه سره کرښه پښه ږدم، خو موریې! ته دعا راته وکړه چې په دې کار کې بریالی شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د څه شي لوی کار؟ څه ډول سره کړښه لوړې!؟ ته څـه کـول غـواړې؟ د کوم ګواښ سره بیا ځان مخامخ کوې؟. رڼا لنډه مسکا وکړه ویې وویل:

موړې! هیڅ داسې کار نه کوم، چې ګواښرنده وي، خو په هر واړه او لوی کار کـې ستا دعاوې زما لپاره د بریا دروازې پرانیزي. مور یې د خبرې اوربدو سره سم لاسونه لپه کړل، رڼا ته یې په دعاؤ پیل وکړ ویې ویل:

لوړې! خدای دې لکه ابراهم ع په اور او اوبو کې وساته؛ خدای ج دې لکه یونس ع د ماهي په ګېډه کې له خطره وژغوره، خدای دې بری درکـړي، خـدای دې د هر مظلوم د مظلومیت اواز کړه، خدای ج دې د هر خاین په وړاندې له ملت نـه، د دفاع په خاطر لکه سپر وګرځوه.

زمـــــــا دعـــــــاوې لـــــــه تـــــــاسره دي لـــــــوړې!.

رڼا د مور په هره خبره لکه بیټری چـارچ کېـده، انـرژي یـې اخیسـته، همـت یـې پیداکاوه، هغه زړه نازړه توب یې له منځه لاړ، چې سبا به د یوه قدرت منـد واسـطه دار حکومتي مامور د خیانت د ښکاره کولو په وړاندې د راپور له جوړولو منع کوله.

رڼا له موره رخصت واخیست، په خپله خونه کې یې د راپور په جوړولو پیـل وکـړ؛ ټوله شپه یې د هر اړخیز راپور په جوړولو تېره کړه او بلاخره یـو بریـالی راپـور یـې چمتو کړ.

سهار شو، د دوهمې حوزې امیر له شاتو، پنیر، هګیو او شیدو ډک دسترخوان سره د سهار ناشتې ته ناست ؤ، چې تلویزون کې خبرونه پیل شول.

د خبرونو سرټکو ته غوږ شو.

ناڅاپه یې د ټلوېزون په سکرین پر خپل تصویر سترګې ولګېدې. ویانـد وویـل: پـه سیمه کې د تښتونې او ډار اچونې پېښې زیاتې شوې دي، چې خلک یې په تشویش کې اچولي؛ نن د هغې تښتول شوې او بیا وژل شوې زده کوونکې څرک ولګېـده، چې درې ورځې وړاندې د مکتب پـه لاره نادرکـه شـوې وه. د ځـواني مرګـې زده کوونکې په اړه د افغان رسنیز دفتر مرستیالې رڼا داسـې اسـناد او شـواهد مونـدلي، چې د تښتول شوې نجلۍ په تښتولو کې د دوهمې حوزې امر لاس درلـود. د طـب عدلي ازموینو وښوده، چې لومړی پر نجلۍ جنسي تېری شوی او بیـا وروسـته وژل شوې. د دې خبرې په اوربدو، امیر ټکان وخوړ احساساتي شو، په لاس کې ریموټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې په ځمکه وویشت، جیب ته یې لاس کړ ټلیفون یې راوښکه؛ رښا تـه یـې زنـګ وواهه، ورته ویې ویل:

اغلې رښا! دا زه دې تلویزون په شیشه څه ګورم؟ تا د کومې عقدې له مخـې دا کـار کړی؟ تا زما په وړاندې په کوم جرئت دومره لویه دسیسه جـوړه کـړې ده؟ تـه مانـه پېژنې، چې په ارګ کې مې ورور د رئیس جمهور ارشد مشاور دی، زه دلته په خپل زور راغلی یم، وزیر داخله هم زما دنده نشي ځنډولی، زما له زور او زر نه، نا خـبره زما سره سر وهي، تا په دې کار سره د اور سره لوبه پیل کـړه؛ زه درسره ژمنـه کـوم چې د دې کار سزا به درکوم، ته ما نه پېژنې، کمرې او مایکونه به دې سر ته کېږدم، زه درته خبر داری درکوم، چې دغه سودا به درته ډېره قیمته پرېوځي.

رښا د حوزې د امیر په خبرو نرۍ مسکا وکړه ورته ویې ویل: دا سمه ده چې ته زورور یې تښتونه، وژنه او د عزت لوټونه ستا دنده ده او په دې خبرو سره دې زه نوره هـم ډاډه کړم، چې ما کومه تېروتنه نده کړې، مجرم مې په ریښتوني ډول پېژندلی، مـا سمه لاره غوره کړې دا چې ته ما په مرګ ګواښې، زه له دې خبرو نه ډارېږم؛ ځکـه چې زما ژوند ستا په لاس کې نه دی، زما د ژوند پرېکړه بل څوک کوي، ترڅو چې هغه زما په اړه د مرګ پرېکړه ونه کړي زما یوه ویښته هم څوک نشي زیان منولی، یاد لره، چې ما په دغسې اخطارو نه شې ډارولی او نه داسې اخطارونه زمـا لپـاره نـوي دي، چې ټکنۍ مې کړي، زه ورسره عادي شوې یم.

- په تمه اوسه، زه د اخطار د تکرارولو عادت نه لرم او ډاډه شه، چې زه پـه دې اړ چپ نه پاتې کېږم. هغه نور ټلیفون پرې کړ؛ رښا هم سـوړ اسـویلی وویست له ځان سره یې وویل: اخخخ هېواده کوم ټپ دې وګنډم؟ کومـه بـدبختي دې وژاړم، کـومې نیمګړتیـا تـه دې وخـورېږم؟ چیرتـه، چـې خودسري وي هلته مسوؤلانه دنده څومره سـتونزمنه وي، بـس خـدای ج دې جوړ کړه هېواده. رښا په دې فکرونـو کـې ډوبـه وه، چـې د دروازې ټک، ټک یې د سوچونو لړۍ پرې کړه؛ د دروازې ساتونکی یې راننووت، ورته ویې ویل:

د ملي امنیت کسان راغلي دي، له تاسره ګوري. هغې ځواب ورکړ: ورته ووایه دننـه راشئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دې رنا دفتر ته ور ننه وتل ، د رنا په دفتر کې د هغې مخې تـه کښناسـتل، و يې ويل:

مورِ ستا د سهارني راپور جزيات غواړو؟

رنا دواړه له نظر تېر کړل، له ونې دنګ ښايسته رنګي کس تـه يـې وکتـل ګـرد مـخ اوړدې پوزې او شنو ځرځو سترګو يې جلا جذابيت درلود، ورته ويې ويل: زه به له اسنادو سره يو ځای جزيات درکړم؛ خو دا څه کوئ؟

د پټې دندې پوليس وويل:

که اسناد د باور وړ وي، مورِ کولی شو د حوزې امير ونيسو، عدلي او قضايي ارګانونو ته يې وسپارؤ.

- خو هغه لويې، لويې خبرې کوي، وايي چې ارګ مې خپـل دی، وزيـر داخله مې هم نه شي لرې کولی.
- اغلې رنا! زه هم ستا غوندې د دې خاورې زيمه وار بچی يم؛ زه د چا زور او زر ته نه تسليمېږم، ماته د قانون پـه وړانـدې زورور هـيڅ دي، اوس د زور او ټوپک وخت په ختميدو دی، دلته قانون دی له قانونـه هيڅـوک لوړ نه دي.

رنا چې له ونې د دنګ سړي خبرې واورېدې، په سـترګو کـې يـې د هيلـه منـدي اوښکې را بيدارې شوې، د خوښي اوښـکې يـې پـه ګـلابي غـومبرو لارې وکـړې، اوښکې يې پاکې کړې، اسناد يې ورته وښودل، ثبت شوی غږ يې هم ورته وسپاره د وژل شوې زده کوونکې، ماشومه خور يې هم ورته راوغوښـته، هغـې هـم شـاهدي ورکړه، چې د حوزې د امير يو ساتونکي يې د خور په تښتولو کې لاس درلود، چې هغې حوزې ته له راتلو وروسته هغه پېژندلی وو.

د پټو دندو پولسو ته اسناد د دې وړ شول، چې د حوزې امير ونيسي؛ خپل اجرايـه ځواکونه يې راوغوښتل، حوزه يې محاصره کړه امير صيب زلمی يې له خپلې ډلګۍ سره يو ځای موټرو ته پورته کړل.

دا صحنه د افغان رسنيز مرکز يوه خبريال ثبت کړه، مابنام بيا د رنا په اتلولي د امير زلمي د نيولو او بندي کولو خبر خپور شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور، چې ډېر به په خپل دفتر کې نه وو، زیاتره وخت په خپل تجارت بوخت وو؛ مابام په اطاق کې ناست وه، د شنه چای پیاله یې هم تر څنګ وه، ټلوېزون ته یې کتل، چې د رنا خبر خپور شو.

هغه خبر، چې د یوې حوزې امیر یې له کبله د زندان تر بریده ورساؤه.

هغه مسکی شو، له ځان سره یې وویل: رنا! دربانديې ویاړم، ته هغه څه کوې چې زما خوښېږي، ته مې ځکه خوښه یې، چې تل زما د زړه کارونه کوې. ټلیفون یې راواخیست، رنا ته یې زنګ ووا هـ؛ هغې ته یې د سلام ویلو وروسته وویل: دا هېواد ډېر کار ته اړتیا لري، ډېرو قربانیو ته اړتیا لري، چې دغه قربانیو ته هر څوک بدبختانه، چمتو نه دي. که مورِ د ګوتو په څېر ستا غوندې څو رنا ګانې ولرو؛ نو د هېواد دا تیارې به له منځه لاړې شي، ظلم به پای وموميې، د چا حق به تر پښو لاندې نشي، څوک به جرئت ونه کړي، چې له قانون نه، سرغړونه وکړي.

رنا چې د شاپور له خولې خپل داسې مسلسل صفت واورېده حیرانه شوه، ویې ویل: دا دومره صفت د څه لپاره؟

- رنا ستا راپور مې واورېد، تا نن ډېر لوی کار ترسره کړی، نـن دې د یـوې مظلومې پېغلې د معصومو وینو غم وخوړ؛ د هغـې غـچ دې واخیسـت، د هغې روح دې ارام کړ، هغې ته دې عدالت وغوښت، له دې کار سره دې د څومره نورو کسانو ژوند ته ګواښ محوه کړ. د هغې د بورې مور د دروند غم پیتې دې کم کړ؛ د هغې پـه سـینه کـې پـه بـل اور بانـدې دې اوبـه واچولې. اغلې رنا! مننه، چې ته له مورِ سره کار کوې.

رنا یې په خبره وخندل، ورته ویې وویل: رئیس صیب! زه کـار کـوم تاسـې پیسـې راکوی؛ نو مننه دڅه لپاره؟

- ماته نور رئیس مه وایه، ته نوره د رسنیز دفتر مشرې یـې، زه دې لـه کـاره راضي یم، زه هسې هم په تجارتي کارونو بوخت یم، دا مسؤلیت نور تاتـه در سپارم ته، چې څه کوې خپلواکه یې نوره اړه نه یې په لوړو پرېکړو کې له ما مشوره وغواړې. ما رسنیز دفتر د همدې لپاره جوړ کړ، چې خلکو ته په همدې سپېڅلي مسلک کې ریښتونی خدمت وکړم، خو تر دې دمخـه بریالی نه وم؛ ځکه زه په خپلو تجارتي چارو بوخت وم، نور به مـې چـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې کار لپاره ګمارل نو، هغوی به خپله شپه تېروله، هیڅ کس مې ستا غوندې مسؤلیت پذیره ونه مونده. ته زمونږ دفتر ته خدای ج داسې یوه ډالی ورکړې، چې مونږ یې له ډېر پخوا تمه درلوده.

- له زنګ سره دې لومړی وډاره شوم مال هسې نه، چې د راپور په لیدو را باندې په قهر شوی نه یې، خو ښه وو خبره سرچپه شوه تا زه لا تشویق کړم، ماته مو همت راکړ، زما حوصله مو را زیاته کړه، زه درنه خوښه شوم او زه درته ډاډ درکوم، چې زه به خلکو ته خبریالي وښیم، چې خبریال څوک دی، څه رسالت لري، څومره اغېزمن او ارزښمن دی.
- رښا جانې! له تا سره چې په ټلیفون په خبرو بوخت یم، یو بل مسلسل زنګ راځي، له تاسره بیا خبرې کوم، زه به دې ټلیفون ته ځواب ورکړم چې ولې دومره په عذاب دی، دا څوک دی او څه وایي؟ هغې په سمه ده ویلو سره اړیکه پرې کړه.

شاپور ټلیفون اوکې کړ، ورته وویل شول:

شاپورګیه! له ځانه دې لوی کارونه پیل کړي، سړی له خپلې برستنې سره پښې غځوي ته نه پوهېږې، چې ماسره سر وهل سړی له سره خلاصوي، کوما ته یې بیایي او زیاتره وخت بې چاره د بې هوښي په حالت کې له خاورو لاندې کور ته ځي، دې دایمي خوب ته لکه، چې ستا هم اشتها شوې؟

شاپور، په حیرانتیا سره وویل: لطفاً ځان راوپېژنه؟

- د رئیس جمهور مشاور یم.
- نو زما یې څه چې مشاور یې او دا دومره غوصه په څه یې؟
- زما ورور ته مو دسیسه جوړه کړه، هغه مو زنداني کړ، هغه مو د تورو تمبو شاته وغورځاوه، هغه د ورځې په لس ګونو زره پیسې پیدا کولې، افغانی هم نه بلکې ډآلر، خو ستا د یوې خبریالې له لاسه مو دا هر څه له خولې ووتل. ورور! مې بندي شو خدای ج خبر، چې کله به خلاصېږي، زما شناخت هم کار نه کوي؛ ځکه رسنیو یې خبر خپور کړ، څوک راسره مرسته هم نه کوي.
- نو زه څه خدمت کولای شم، مشاور صیب!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زه پوهېږم، چې د راپور په جوړولو او خپرولو کې ستاسې د مرستیالې لاس ؤ، که هدایات ستاسې وي هم راته یې واضح کړئ او که هغې په خپل سر دا کار کړی وي، هم راته یې څرګنده کړئ؟

ځکه چې موږ وخت نه لرو،او نه نور خپلو هلکانو ته قناعت ورکولی شو

- هلکان دې غواړي څه وکړي؟
- هغه به داسې څه وکړي، چې ټولو خلکو ته به عبرت شي، خلک به پوه شي، چې له موږ سره ځان بندول څه مانا لري او پای یې څه وي.

د مشاور خبرو د شاپور احساسات راوپارول خوا و شا یې وکتل ریموټ یې را واخیست د ټلوېزون اواز یې ټیټ کړ ویې ویل: مشاور صیب! زموږ په رسنیز دفتر کې رئیس، مرستیال، منشي او خبریال نشته ټول لکه د یو وجود په شان یو، راپور رڼا خپور کړی، په رڼا لاس پورته کول په ما لاس پورته کول دي او په ما لاس پورته کول د هر چا کار نه دی. هر غل، د ملت په ژوند لوبې کونکی، خائن، شراب خور د دې جرئت هم نه لري چې موږ ته پورته وګوري؛ ځکه هغه بې ضمیره، بې ویجدانه، د یوې با شهامته، ایمان دارې، خدای پرستې او په هېواد مینې خبریالې په وړاندې کله د کوم غبرګون جرئت لري؛ که دوهم ځل دې ټلیفون وکړ، مشاوریت به دې سرته درته کېږدم، ما دې ټولې خبرې ثبت کړې، زه به دې یو لحاظ وکړم، چې رڼا ته به یې نه ورکوم، کنه سبا په ټلویزون کې درباندې ګردی مېز جوړ کړي، ستا په تن کې به دا شته کالي هم درنه وباسي، له وروره خو دې د حوزې امیریت لاړ، ستا مشاوریت به هم له عزت سره یوه ځای درته په یوه غیران کړي.

مشاور ټلیفون پرې کړ.

»»»»»»»»»»»»»»»

د ملیحې خور هم د رڼا د زړورتیا کیسه له ټلویزون، نه کتلې وه، د راپور له لیدو وروسته ملیحې ته راغله، په خوا کې ورسره کېناسته، ورته ویې ویل: هغه رڼا نه ده.

- کومه رڼا!؟
- هغه، چې له تاسره یې جنګ کړی ؤ.
- ښه! نو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هغې پرون د دوهمې حوزې امیر چې زورواکی ؤ، د هیڅ چا پروا یې نه درلوده، په بندي خانې ننه باسه.
- ولې هغه کومه نظامې چارواکې ده، چې د حوزې امیر بندي کوي؟
- نه، هغې د حوزې دې امیر د فساد او انسان تبښتونې راپور خپور کړ، شواهد یې هم موندلي ؤ، امنیه قومندانې اړه شوه، چې دې حوزې امیر په دې شواهدو ونیسي.
- رڼا په دې کارو څه غواړي ثابت کړي؟ هغه یوه شیشکه ده، هغه یوه روحي ناروغه ده، هغه یوه کوډګره ده، چې زما کوژدن یې هم د خپلو کوډو په تمثل کې راګیر کړی دی، هغې په خپل راتګ سره زما له خاونده یوه نانځکه جوړه کړه، لومړی یې زما ورور له دندې پرې ګوښه کړ، وروسته یې زما په وړاندې سپین سترګي وکړه، زه یې بې عزته کړم ویې وهلم او ان تر روغتونه ورسېدم، خو مېړه مې په عوض د دې چې هغه ورتې او په دغه غیر انساني کړنې سره هغه له دندې ګوښه کړي، زما د تمې خلاف یې د هغې ننګه وکړه، زه یې ورټلم، زه یې ملامته کړم، نور دا حالت نه شم زغملی، مور ته مې ووایه: زه له فراغته مخکې واده کوم؛ ځکه هغه کوښښ کوي زما خاوند له ما خپل کړي، مور دې د شاپور له کورنۍ سره خبرې وکړي.
- خورې! ستا فراغت ته څلور میاشتې پاتې دي، لږ حوصله ولره، ته چې څه ډول فکرونه کوې دا هسې شیطان په ذهن کې دراچوي. دا زمونږ د کورنۍ پرېکړه وه، چې واده به ستا له فراغته وروسته چمتو کوو، زه اوس څه ډول دوی ته قناعت ورکړم؟
- خورې! ته هغه څه نه ګورې، چې زه یې ګورم، ماته مې له پوهنتونه، ژوند غوره دی، یو سمستر له واده وروسته هم ویلی شم، خو که د شاپور په زړه کې یو ځل هغې شیشکې ځای ونیو بیا نو زما ژوند تبا کېږي، هر څه مې له لاسه ځي، زه نه پرېږدم، چې ژوند مې تبا شي.

د ملیحې خور چې بله د خلاصون لاره نه درلوده د هو په دود یې سر وخوځاوه ویې ویل: سمه ده، زه به خپله هڅه وکړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

»»»»»»»»»»

شاپور ته د مشاور له زنګه نیم ساعت نه ؤ تېر شوی، چې ټلیفون شرنګار یې د غـوږو پردې یو ځل بیا په اهتزاز راوستې، د ټلیفون په سکرین یې ولیدل، چې مشاور بیـا زنګ وهلی؛ شاپور د اوکـې بـټن پـه کېکـاګلو سره پـه غصـه ناکـه لهجـه، وویـل: مشاوره! ما درته وروستی خبرې کړې دی؛ نور دې د خبرو لپار څه نه لرم زه ستا لـه دې مقامه نه ډارېږم، لاس دې خلاص توره دې ازاده، ستا موقف تاته لوړ ښـکاري، موږ ته د خدای ج له مقامه وروسته هیڅ هم لوړ نه ښکاري، خبر اوسه.

مشاور د شاپور د تمې خلاف لکه مړ شوی اور تودخه نه درلوده، ویې ویل:

وروره! رڼا لیونی ده. ما د هغې په اړه مالومات واخیستل، هغه ځان د خلکو نماینده ګڼي، د خلکو په مینه کې دومره غرقه شوې چې د ځان په کیسه کې هم نده. زه له دې خبرې تېر یم، زما ثبت ورنه کړې، که ور دې کړ پرته له ځنډه به یې نشر کړي، زه درسره کار نه لرم؛ خو له دې پس دې له موږه هم تېره شي.

شاپور یې په خبره وخندل او بیا یې وویل:

ځه سمه ده مشاور صیب! نور یې ټلیفون پرې کړ.

رڼا د دفتر د کارونو د لا پیاوړتیا لپاره پرېکړه وکړه، چې په ولایتونـو کـې لـه خپلـو ژورنالستانو سره ناسته وکړې او هغـه سپارښـتنې ورتـه وکـړي، چـې د ژورنـالېزم د اوصولو په مراعتولو خپلې دندې پر مخ بوځي.

اداري مدیر ته یې د ناستې جوړولو سپارښتنه وکړه.

سبا سهار د دفتر په لور په هغه لاره برابره شوه، چې څو ورځې وړاندې د یـوې بـې وزلې کونډې زده کوونکې لور تښتول شوې او وژل شوې وه؛ د هغـې کـور تـه پـه رسېدو سره یې موټروان ته وویل: وروره! موټر ودروه.

هغه وویل: خیر خو دی اغلې رڼا!؟

- دلته د هغې کونډې مورکی پوښتنې ته ورځـم، د چـا چـې څـو ورځـې وړاندې لور شهیده شوې وه. رڼا له موټر ښکته شوه په ګړندیو ګامونو یې د کونډې مورکی د کور په لاره لار لنډوله؛ شاته یې وکتـل دوه کسـان چـې اوربوزونه یې وهلي ؤ له شاه ورپسې ؤ؛ رڼـا لنـډ وخـت وروسـته د هغـې کونډې د کور دروازې ته ورسېده، خو په شا یې هم د سترګو لـه کونجـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکتل، تر څو د هغو کسانو په موخه پوه شي، چې له شاه ورپسې را روان دي. رڼا مخکې له دې، چې دروازه ټک، ټک کړي د ضربه يې مرميو نښه وګرځېده په دوړو کې پټه شوه لوړه تنه يې لکه برغنډ چنار په دروازه ور ولوېده، دروازه هم د رڼا په ور لوېدو خلاصه شوه، په کور کې کونډه ميرمن چې په برنډه کې ناسته وه، وېرېدلې سترګې يې له دروازې سره نښلولې وې، د رڼا په لیدو په چابکو قدمونو راپورته شوه رڼا يې حویلۍ خوا ته کش کړه، لومړی يې خلاصه دروازه وټړله وروسته يې رڼا په غېږ کې ونيوله، هغې فکر کاؤه د ضربه يې مرميو له کبله به د رڼا په چنار ځوانې د بخۍ مرميو ټپونه وينې، هڅه يې کوله د مړې رڼا سترګې د ځنکدن پر وخت ور پټې کړي؛ خو د هغې د تمې خلاف رڼا لکه زغره وال سپاهي روغه رمټه په نظر ورغله. د رڼا په ګرد سپوږمۍ ډوله مخ باندې يې لاس ور تېر کړ، ګردونه يې تري پاک کړل، د يخو اوبو څاڅکي يې د هغې پرمخ ور وغورځول، پر مخ يې نرمې نرمې څپړې ورکړې رڼا تورې بنه وري سترګې راپورته کړې، يوه او بل اړخ ته يې وکتل.

کونډې مورکۍ چې د رڼا غېږدلې سترګې ولیدې، په شونډو يې د خوښۍ مسکا خپره شوه، ورته ويې ويل: رڼا لورې! ته ښه يې؟

- هو زه ښه يم؛ خو نه پوهېږم ولې بې هوښه شوی يم؟

هغې رڼا راپورته کړه، له لاسه يې ونيوله؛ رڼا سپين کالي اغوستي ؤ، ټيکری تړې لويدلی ؤ، هغه لږ نوره هم په خود شوه ځان ته يې پام شو، ژر يې پړونۍ را واخيست، خو پر پړوني يې د قلمي ګوتو سرې نښانې ولیدې، خپلې منګولې ته متوجه شوه ورغوې يې له وينو ډک او سوری ولیده له کونډې مورکۍ يې خپل ټپ، پټ کړ تر څو هغه وارخطا نشي، له هغې سره روانه شوه تر برنډې يې ځان ورساؤه.

د دوی له کېناستو سره سم بهر شور شوه، دروازه وټکېده، غږ وشو دروازه خلاصه کړئ، ژر دروازه خلاصه کړئ!. رڼا له ځان سره وويل: لکه، چې تقدير دې نوره په دې ځمکه پاتې کېدل نه غواړي؟ لکه، چې دانه دې ختمه ده، په لومړی حمله کې خدای وساتلې، خو اوس نه ژغورل کېږې. مور،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچني ورور او دوه خويندې يې سترګو ته ودرېدې د هغوی د راتلونکي لپاره پښې او لاسونه پسې مړه کېدل؛ شاپور يې فکر ته ورغی، ژر يې ټليفون را واخيست هغه ته يې زنګ وکړ، ور ته ويې وويل:

زما د ژوند وروستۍ شېبې دي، هيله ده زما د کورنۍ خيال وساتې؛ ځکه هغه نور له خدای پرته ځوک نه لري.

- له تا مخکې دې زه مړ شم، زما ژوند دې هم خدای ستا کړي، ستا د کورنۍ لپاره خو زه يم که ته مړه شې زما لپاره به ځو ک وي.
- شاپوره! د ټوکو وخت نه دی زه محاصره يم په رغوي او مټ مې مرمۍ خوړلې دي، اوس حمله کوونکي د دروازې تر شا ولاړ دي، وايي دروازه را خلاصه کړئ.

شاپور چې د رڼا د زخمي کېدو خبره واورېده اور پرې بل شو په بېړه يې وويل: دروازه خلاصه نه کړئ، ادرس راکړه زه په لسو دقيقو کې در رسېږم. کونډه مورکۍ د دروازې تر شاه ودرېده غږ يې وکړ؛ ظالمانو له مورِ څه غواړئ؟ تاسې نه شرمېږئ، چې د يوې مېرمنې شاه مو نيولې؟

له بهره غږ وشو: موريِ! زه د رڼا موټروان يم، ټوپک وال وتښتېدل په موټر سايکل سپاره ؤه، دروازه را خلاصه کړئ، ما موټر د دروازې مخې ته درولی؛ رڼا څنګه ده؟ که ټپي وي، چې ژر يې روغتون ته ورسوو.

هغې ځواب ورکړ: لږ شرم وکړئ، په دې درواغو نه شرمېږئ؟ لاړشئ، د کوم نارينه سره وجنګېږئ، د ځان غوندې زورور وګورئ، تاسې د دې تور سرې، نه څه غواړئ؟

رڼا حيرانه ناسته ؤه د مرميو کړسا يې غوږونه کاڼه کړي ؤو، غږ يې سم نه اورېده. شاپور د رڼا موټروان ته زنګ ووا‌هه، له هغه يې د ادرس غوښتنه وکړه هغه ورته ادرس ورکړ، د شاپور موټر په پاخه سړک، نور موټر داسې پرېښودل لکه هغوی، چې په خامه کې روان وي او يوازې ده ته يې پوخ سړک په واک کې ورکړی وي، لکه جيټ الوتکه له هر کتونکي د سترګو په رپ کې پنا کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لس دقیقې لا نه وې پوره شوې چې شاپور د رڼا ځای ته ورسېد، له مـوتر وانـه یـې پوښتنه وکړه: ته ولې لکه بوت ولاړ یې رڼا ټپي ده او ته ببغمه او بې مسـولیته منتظـر یې

- د کور خاونده دروازه نه را خلاصوي، وایي: تاسې ټوپک واله یاست، پـه مورې باور نه کوي او نه مورې قناعت ورکولی شو.

شاپور دروازه په لغته ووهله له هغه خوا یې غږ واورېده، چـې دروازه ماتـه هـم شي مورې یې نه در خلاصوو.

شاپور ژر ټلیفون را واخیست، رڼا ته یې زنګ وکړ، ویې وویل:

رڼا جانې! مه وراخطا کیږئ زه د دروازې مخته ولاړ یم، ستا موټروان هم راسره دی؛ دلته هیڅوک نشته ببړه وکړئ دروازه راخلاصه کړئ.

هغې کونډې ښځې ته د دروازې د خلاصولو اشاره وکړه، دروازه خلاصه شوه، شاپور وارخطا کورته دننه شو، تر رڼا یې ځان ورساؤه هغې ته یې ښکته او پورته وکتل، بیـا یې د هغې د لاس ټپ ته پام شو، د هغې په نازکو سـپینو لاسـو یـې د وینـو لیکـې ولیدې، په سترګو کې یې اوښکې راغلې، په ژړغوني اواز یې وویل:

شکر، چې بیا ځلې له مرګه خدای بچ کړې، ته به یا مړه کېدې او یا نه، خـو پـه مـا دې په ژوندوني مرګ ولید، هیڅ پوه نه شوم چې څه ډول راغلم او په څه ډول تـر تا را ورسېدم.

- بس مه خفه کیږه، بلا وه برکت یې نه ؤ.
- سخت دې ورخطاکړم تا، خو هیله له لاسه نه ورکوله او نه دې دومره ځان کمزوری ښوده، د وصیت په ویلو دې ما فکر وکړ، چـې نـوره دې شـاید ژوندی ونه ګورم.
- ما هم هیڅ فکر نه کاؤه، چې زه به نوره د ژوند څکه کوم.

شاپور یې خبره ورپرې کړه ویې ویل:

تا دې خدای ج نه وژني، خدای ج دې ډېر ژوند در کړي ستا اجل دې زما شي او زما ژوند دې هم ستا شي.

رڼا ټندې تروشه کړه خبره پرې ښه ونه لګېده ځواب یې ورکړ:

ستاسې ژوند په خپل ځای مهم دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خو دومره نه لکه ستا.
- هغه څنګه؟
- ته یوازې د ځان او کورنۍ نه یې د دې ټول بېوزله ولس غږ یې، مور څوک یو؟ یوازې خوراک کوو، نور مو چاته خیر نه رسېږي، ته یې، چې د هر مظلوم لاس نیوی دې کړی، د هر جابر مخه دې نیولې او د هر بې وزله غږ دې پورته کړی.
- ته هم مهم یې، خپل ځان، خپلې کورنۍ او خپلې مېرمنې ته.

شاپور: افففففف

رښا: ولې؟

شاپور :د هغې په اړه بیا درسره خبرې کوم، اول دا راته ووایه، چې دلته دې څه کول؟

- دغه کونډه ده نارینه اولاد نه لري، څو ورځې مخکې یې یوه پېغله لور وتښتول شوه او بیا ووژل شوه اوس یې پوښتنې ته راغلم، ما ویل څه د پوښتنې تر څنګ به ډاډ هم ورکړم، چې ستا د لور قاتل مو په سزا ورساؤه، اوس هغه په زندان کې د تورو تمبو ترشا دی؛ خو مخکې له دې، چې تر دې مورکۍ ځان راورسوم، زما مرګ ته ترږو ښکاریانو په مرمیو کې پټه کړم، خو خدای ج لوی ساتونکی دی هغه د خپل ترحم په سوري کې وساتلم کنه زما بچ پاتې کېدل شوني نه ؤ، بلکې معجزه وه.

شاپور وویل: ستا ژوند خو خدای وژغوره خو زمور نفس دې وکیښ، رښا د هغه دې خبرې ناراحته کړه، په شاپور کې یې د نارضایت سترګې ونیوې ویې ویل :

زه دومره پاملرنې ته اړتیا نه لرم.

په دې خبره د شاپور رنګ والوت، له خولې یې ځواب ورک شو خو دا چې دا نیمګړتیا یې احساس نه شی خبره یې په بله واړوله، رښا ته مخاطب شو ویې ویل: درځئ روغتون ته ځو کنه دلته به د وینې بهېدولو له لاسه مړه شې؛ وروسته به نورې خبرې وکړو.

رښا یې روغتون ته ویوړه، د هغې د چمبې تصویر یې واخیست، د چمبې دوه هډوکي د مرمۍ له وتو سره مات شوي ؤ او مټ کې هم مرمۍ له غوښې وتلې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکترانو یې هډوکي ورته سم کړل بیا یې وروسته ورته پانسمان او ګچ کړل، ښه په ډاډ یې درملنه ترسره شوه کله یې چې حالت نورمال شو تر روغتون رخصت شول؛ رښا او شاپور په موټر کې کیناستل او د کور په لور یې حرکت وکړ، دواړو په خپل منځ کې خبرې پیل کړې

شاپور وویل: نن رخصت یې کور ته دې زه رسوم، سبا دې هم که حالت ښه نه ؤ مه راځه. :

- ته خو مې رئیس نه یې، چې ماته رخصت راکوې، زه په خپله باید پرېکړه وکړم.

شاپور یې په خبره وخندل بیا یې وویل: ښه! وښه زما پام نه ؤ رئیسې صیب! پرېکړه باید ته وکړې نو اوس مورِ رئیسې صیب ته په تمه یو، چې څه پرېکړه کوي، مورِ پرې نیوکه نه کوو.

- زه دفتر ته ځم؛ نن مې له ولایتونو خپل ټول ژورنالستان راغوښتي دي، غوښتل مې، چې جلسه ورسره ونیسم خو قسمت بل څه را مخې ته کړل پر وجود مې د ټپونو جوړیدل لیکل شوې ؤو، په ځان دومره نه یم خفه، چې ټپي شوې یم په خپلو خبریالانو مې خوا بده ده، خوارکیان به څومره په عذاب شوي وي، خیر له وخت وروسته به جلسه ونیسو.

شاپور د دفتر په لور د موتر مخ واړاوه لږ شېبه وروسته دوی دواړه دفتر ته ورسېدل. د رښا موټروان، چې د ملیحې د تره زوی ؤ د دوی له رسېدو نه وروسته ځان ګوښه کړ ټلیفون یې راواخیست، ملیحې ته یې زنګ وکړ هغې ته یې وویل:

ملیحې! سلامونه.

- : وعلیکم سلام، څه حال دی؟
- هیڅ حالت ښه نه دی.
- ولې؟
- ګوره ملیحې! زه ستا احسان نه هېروم، زه دې دلته د مېړه په دفتر کې مقرر کړم، ماته هیڅ چا دنده نه راکوله؛ ستا له برکته اوس دلته معاش اخلم.
- اصلي کیسې ته راشه!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خاوند دې سم کارونه نه کوي.
- ولې؟
- رښا مرستیاله یې اوس د دفتر رئیسه کړه؛ خاوند دې هغې ته ځان غواړي نږدې کړي، زه نه پوهیږم چې څه موخه لري.
- ملیحه یې په دې خبره د مچۍ چیچلي انسان په څېر وسوځېده، ټلیفون یې پرې کړ.

سم دستي یې رښا ته زنګ وواهه، هغې ته یې وویل:

دا چې ته یوه وحشي مېرمن یې او د خلکو په مرګ هم نه یې ټرلې دا خومې درک کړې وه، خو دامې نه وه درک کړې چې په خپل مکر او فریب به زما له خاوند نه هر څه واخلې.

رښا ددې خبرې په اوږدو حیرانه شوه ویې ویل: تاسې د ټلیفون شمېره غلطه کړې، شمېره مو دوباره وګورئ.

- ما شمیره نه ده غلطه کړې، زه د شاپور کوژدن یم، هغه پیغله چې څه وخت وړاندې دفتر ته درغلې وم او ستاسې د وحشي- کړنې له املې تر روغتونه ورسېدم.

رښا یې په خبره وخندل، بیا یې ورته وویل:

ته ماسره څه ستونزه لرې؟ نجلی! تېر ځل دې هم زما په شخصیت نا حقه تېرى وکړ او دا ځل هم غواړې د خپل شیطاني فکر پنځونې دې په ما ومنې، اخیر څه خبره ده؟

- دا پوښتنه باید زه له تا وکړم، ته په کوم حق زما خاوند ته ځان نږدې کوې، غواړې یوه کوژده شوي سړي سره اړیکې جوړې کړې؟ فکر یې بدل کړې او د خپل ځان لور ته یې پام در واړوې،لږ شرم ولره؟

رښا یو خوا د ټپو درد په تکلیف کړې وه او بل یې د ملیحې ستړې کوونکو خبرو نوره هم نارامه کړه ویې ویل: بخت دې دلته بیدار ده، چې نږدې راسره نه یې، کنه تېر ځل بد وضعیت به دې له یاده وتلی ؤ، زه ستا غوندې ناولیو فکرونو ته په ذهن کې هم ځای نه ورکوم، تر اوسه له ماسره دې ځان لپاره دا خیال هم نه دی پیداشوی، چې زه دې د یو چا په اړه فکر وکړم تر څو زما د ژوند ملګری شي دا خو لرې خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده، چې یو کوژده شوی کس خپل کـړم، لـه تـا سره شـیطاني وسوسـې دي، زه د داسې خبرو لپاره وخت نه لرم.

ملیحه یې په خبرو لا زیاته غصه شوه هغې ته یې وویل:

ښه نو داسې ده، ته دا راته ویلی شې، چې ستا په کوم لیاقت زما خاوند تاته د دفتر واکونه درکړل؟ ته پرون راغلې او نن د کومې وړتیا له مخې رئیسه شوې؟

رنا : گوره خوري! زه ستا دې بې هوده خبرو ته وخت نه لرم، ته د خپلې ستونزې له خپل خاوند سره شریکې کړه، له هغه سره وغګیږه، له هغه نه وپوښته؛ مـا پـه دې مسلو کې مه دخیل کوئ.

له دې خبرې وروسته رنا اړیکه پرې کړه

شاپور هم د رنا دفتر ته د هغې د حالت پوښتنې لپاره راننه وت .

سلام یې واچاؤ؛ خو رنا ځواب ورنه کړ.

شاپور ورته وویل: رنا خیر خو دی سلام مې واچاؤ خو ځواب نشته ؟

رنا : حالت مې ښه ندی

شاپور: ولې؟

رنا : ستا دغه مېرمن، چې وي زما حالت به تر لیونتوبه ورسیږي.

شاپور : ولې، څه شوي؟

رنا : اوس یې ټلیفون کړی ؤ.

شاپور: څه یې ویل؟

رنا: مزخرفات

شاپور: سم ووایه، چې زه پوه شم.

رنا: تاته مې زړه بد شو.

شاپور: ولې؟

رنا : ته به راتلونکی ژوند ددې شکي، بدبینې او تاریـک فکـره مېرمنـې سره ځنګـه تېروې؟

شاپور: نن یې لکه، چې بیا خپه کړې یې؟

رنا: ستا د مېرمنې خبرې زما نفس راتنګوي، ساه مې قید کوي د خدای ج لپـاره لـږ نصیحت ورته کړه! نوره دې ماسره غرض نه وهي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: رڼا لطفا هغه څه ووایه، چې زما کوژدن درته ویلي؛ زه نه پوهېږم، چې څه شوي؟

رڼا: بس پریږده یې، ته ماته ووایه، چې ته له خپلې مېرمنې سره څه ستونزه لرې؟ ولې مو په خپل منځ کې باور نشته؟ هغه د کونډې مېرمنې په کور کې، چې زه ټپیي وم ما درته د هغې نوم یاد کړ او تا زما سوال په اففففف ځواب کړ. مېرمن دې هم تل شکایت کوي، ایا زه پوهیدی شم، چې تر منځ مو څه خبره ده؟

شاپور: رڼا جانې! زه ښنه غواړم، چې داسې خبرې درته کوم خو ماته ورځ تر بلې ثابتیږي، چې زما مېرمن له ما سره اړیکه د معنوي ارزښتونو لپاره نده ټینګه کړې یوازې غواړي زما په مال او دولت کې شریکه شي. هغه غواړي بډایه شي، غواړي زما غوښې وشکوي او خپلو خپلوانو ته یې ورکړي، هغه مادیات پرسته ده او د هغې دغه نیت ماته ورځ تر بلې څرګندیږي، زه دې پریکړې ته رسیدلی یم، چې ما او هغه خوشبخته ژوند نه شو تېرولی.

رڼا خوله خبرو ته جوړه کړه چې څه ووایې خو اداري مدیر په رانه وتو سره یې پام هغه ته شو ځکه پوهیده چې مدیر پرته له کوم مهم کاره نه رانه وځي هغه وویل:

جلسه تیاره ده ریسه صیب، ټول تاسې ته په انتظار دي او د ژورنالستانو کورنه هم لرې لرې دي؛ باید جلسه وختي خلاص شي.

رڼا له ځایه پاځیده شاپور ته یې وویل: په دې اړه وروسته خبرې کوو. هغه د جلسې خونې ته روانه شوه.

شاپور : زه هم غواړم جلسه کې اشتراک وکړم، که ستاسې اجازه وي.

رڼا یې په خبره وخندل ویې ویل: ولې نه.

دواړه جلسې ته ننه وتل رڼا ګڼ شوی لاس په خپل پرونې کې راپټ کړ پر خپله څوکۍ کیناسته او مجلس پیل شوه.

د تلاوت نه وروسته رڼا په خبرو پیل وکړ :

درونو ژورنالستانو! په خیر راغلئ.

زه رڼا نومیږم؛ ستاسې نوې رئیسه یم له دې خبرې وروسته یې بیا د شاپور لورته وکتل مسکا یې وکړه ویې ویل:

زمور هغه مشر تقاعد شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور هم د هو په دود سر وخوځاؤ، رڼا وخندل خپلو خبرو ته يې دوام ورکړ:
زه يوه خبرياله يم، هسې په زور په دې ځوکې کينول شوې يم؛ خو د شاپور نه مې په دې ژمنه دا دنده قبوله کړې، چې زه به د دې مسؤليت سره سره خبريالي هم کوم.
تاسې ژورنالستان عادي خلک نه ياست، په هېواد کې تر ټولو پر مسوليته دنده ستاسې ده؛ تاسې ياست، چې په هېواد کې د بلاستونزو مخه ډب کوی شی، تاسې ياست، چې د بلا غافلو کاڼه غوږونه د اوريدو جوګه کولی شئ ،تاسې ياست چې د هر ظالم که هغه دې سلو پردو تر شاه هم وي ځرک لګوی شئ، دهغو بې وزلو او محکومو خلکو خپه کړل شوی اواز تر ريښتونو استازو اومسؤلينو رسولی شئ، چې له تاسې پرته بل ځوک نه لري.
هر زورواک ستاسې په وړاندې کمزوری دی، هر هېواد پلورونکی، مفسيد، غل او چپاول ګر ستاسې په وړاندې دې ټينګې نه دی.
هر پټ او ښکاره ظالم ستاسې په واک کې دکيمرې په سترګه مالومولی، ارزيابي کولی او تر زندانه رسولی شئ.
برعکس ستاسې کم غفلت هم د بلا ستونزو سره دا خاوره مخ کولی شي، هېواد د بې شميره بدبختيو ښکار کولی شي. ستاسې لږ بې غوري، د ولس د کتلوي وژنې لامل کيدای شي، ستاسې له مسؤليتونو تيښته د هر ظالم د ظلم چاړه تېره کولی شي، د هغه وحشيانه هوډ پياوړی کولی شي، د هر بغاوت، تېري او افت دروازه خلاصولی شي، چې پرې او ځواب ويينه يې هم ستاسې په غاړه کيږي.
نو زه غواړم، چې د ژوناليزم د بنسټونو برابر تاسې خپلو دندو ته متوجه کړم، خپل حلال معاشونه مو په ناغيړي ځان ته مه حراموئ، خپل مسلک ته مو ډيره پېه درنه سترګه وګورئ، درناوی يې وکړئ؛ ستاسې په لاسونو کې د نړۍ ځلورمه قوه ده، له دې ځواکه د خپل هېواد د ستونزو د سمون لپاره ګټه واخلئ، د هېواد د ابادۍ لپاره ورنه کارواخلئ، د فساد مخنيوی پرې وکړئ، د ظلم مخه پرې ډب کړئ، له قانونه سرغړونکي پرې رسوا کړئ، جنډه يې کړئ؛ ترڅو نور پند ترې واخلي او په هېواد کې د شته ګډوډي مخه ونيوول شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله هم ځان اصلاح کړئ، د خبریال ښیګڼه د ټول هېواد ښیګڼه ده او دې خبریال فساد د ټول هېواد فساد دی، د ژورنالست ریښتینولي د ټول هېواد ریښتینولي ته لاره هواروي.

زه په خپلې تېرې اداري نیوکه نه کوم څه، چې تېر شوي هغه هغوی پورې اړه لري؛ خو اوس اداره زما مسؤلیت دی زما د مشرتابه لوی منشور شفافیت، ریښتینې خبریالي، د خپل مسلک درناوی او مسلک ته ژمنتیا ده بس.

رڼا نورې هم خپلې خبرې وغځولې ویې ویل:

زما لویه غوښتنه داده، چې خبریالي ته ژمن پاتې شئ هغه څه، چې ویجدان مو نارامه کوي، هغه مه کوئ، تل د حقیقت پلوي وکړئ سره له دې، چې پوهیږې په زیان مو تمامیږي او ګواښ سره مو مخ کوي بیا هم حق پلوي کوی.

زمونږ ژوند د انسانانو په لاس کې نه دی، زمونږ ژوند د هغه چا په لاس کې دی، چې مونږ یې پیدا کړي یو او زمونږ په وجود کې ساه ښکته پورته کوي.

زه څو ځله د مرګ له ګواښ سره مخ شوم؛ خو په خدای ج مې باور دی، چې هغه به مې ساتي، هماغسې هغه ج وساتلم، ډیر ځله مې مرګ په خپلو سترګو ولیده؛ خو خدای ج وژغورلم، ترڅو مو، چې په دې نړۍ کې دانه نه وي ختمه شوې، څوک مو نشي وژلی او که مو په تقدیر کې پر ژوند سره کړنه راوښکل شي بیا د دنیا هیڅ ځواک مو نشي ژغورلی.

زمونږ هېواد په سختو حالاتو کې دی، هر څه له سره باید پیل شي؛ فساد خپل لورې پورې ته ځان رسولی، د ورکاوي تر ټولو اغیزمنه لاره یې زمونږ مسلک ته په ریښتینولي او ژمنتیا سره کار کول دي.

ژورنالستان د رڼا په خبرو لکه نوې ساه، چې واخلي را ژوندې شول، د هڅونې احساس یې وکړ؛ په خپل مسلک باوري شول او خپلو تېرو غفلتونو ته یې پاملرنه واوښته.

هر ژورنالست به په خپل نوبت ژمنه کوله، چې مونږ به د ټولنې په سمون او پرمختګ کې له هر چا اغیزمن واقع کیږو، زمونږ نیکي هم سل ځله لویږي او زمونږ بدې او ناسم کردار هم په ټولنه سل چنده زیات ناسم اغیز پرې باسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور هم د رښا خبرې په غور اوریدې او د هغې د خبرو سره یې من من غوښې اخیستې، د هغې احساس، اند، کړنې او سپیڅلتیا یې د بې ساري انسان په توګه زړه ته کوزیده.

ناسته خلاصه شوه؛ ژورنالستانو خدای پامانې واخیسته.

ورستي دوه کسان رښا او شاپور پاتې شول؛ رښا شاپور ته مخ ورواړاوه ورته ویې ویل: ځو؟

رښا :هو ځو؛

شاپور خو له تګ مخکې غواړم یو څو خبرې درسره وکړم.

رښا : زه خبرو ته وخت نه لرم کور ته ځم، په ما ناوخته شوی یوازې یوه هیله لرم، چې مېرمنې ته مو زنګ ووهی یا ورسره ووینئ، چې نوره ماته زنګ ونه وهي. د میړه او مېرمنې په ګډ ژوند او مسلو کې زه څه کار لرم؟ او نه دې ما په دې خبروکې شریکوي؛ تاسې هغې ته قناعت ورکړئ، چې زه ستاسې دوو په منځ کې نه یم.

شاپور: زه هغې ته قناعت ورکوم بیا به زنګ نه وهي؛ خو تاسې زمونږ په مسله کې ځان مه ګوښه کوئ زه تاسې ته اړتیا لرم.

رښا: د څه شي اړتیا؟

د شاپور ژبه توتلی شوه ویې ویل:

هغه زما سره مینه نه کوي، زما له پیسو سره مینه کوي، که نن هم زه مفلس شم نو اړیکه به راسره پرې کړي.

رښا: واه نارینه ؤ څومره پلمې مو زده دي، په تورونو لګولو کې څومره چابک او چالاک یاست اول جینکو ته زاری کوئ، د هغوی د لاسته راوړول لپاره بدې ورځې کوئ او ګریوانونه شکوئ؛ بیا یې، چې په لاس راوړی، د ځان اړخ ته یې جذب کړئ، ویې کاروئ نو کولی شئ، په یوه عادي تېروتنه یې له ژونده لرې کړئ او یا هم کله، چې له هغې بله ښکلې پیدا کړئ نو له ځانه یې د لرې کولو بهانې لټوئ. شاپور جانه! ستا مېرمن یوه تور سرې ده خپل نوم یې ستا په نوم کړی، خپله زندګي یې ستا په نوم کړی او هغه یوه عادي مېرمن هم نه ده د حقوقو محصله ده، سړ کال به له خیره حقوق دانه شي او ته یې پر شخصیت تور لګوې، چې تاسره مینه نه کوې؟ دا خبره له کومه شوه ، له اوله به دې د ژوند پیل نه ورسره کاؤ هغه ستا په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانته کولو کې دومره حریصه ده، چې ستا د لاسه ورکولو د ویرې له کبله ستا په سر زما سره شخړه کوي، ځان یې مرګ ته وکړ، نړدې زما له لاسه مړه شوې وایې او ته یې، چې په اړیکه یې نیوکه کوې.

نارینه هم جالب وي.

له دې خبرې خلاصیدو سره رښا دسکول اوړې ته واچاؤ روانه شوه، چې وره ته رسېده شاپور غږ پرې وکړ، رښا ته یې وویل:

زه یې د خیانت ثبوت لرم هغه درګرده لګیا ده زما په وړاندې دې دوښمن چلند کوي.

رښا قدم نیولې شوه، شاپورته یې په شا راوکتل ورته ویې ویل:

شاپوره! د مېرمنې راز ساتل ستا فرض دي، ته د هغې په هکله ټېرى کوې، چې د هغې د راز خبرې ماته کوې.

او زه تیاره نه یم، چې دا ډول خبرې دې واورم، زه د یوې خواخوږې په صفت درته وایم، چې خپله ستونزه مو له خپلې مېرمنې سره حل کړئ؛ ما مه پکې دخیل کوئ او وروستۍ خبره مې واوره: ستا مېرمن دې ماته ټلیفون نه کوي، ما دې بې ځایه نه خفه کوي که داځل یې هم ټلیفون وکړ او بې ځایه خبرې یې وکړې، ټېر ځل خو خدای ج خیر کړ زما په ګذار له مرګه بچ شوه؛ ډاریږم، چې دا ځل یې خون رانه ونه شي؛ ځکه چې زه د دا ډول خبرو زغم نه لرم، هغه د هوښیارانو خبره له (وژلي وروره پریښې ګومل ښه ده.) مجبوره یم دنده پریږدم.

د رښا په دې خبره د شاپور په زړه کې څړیکې شوې، سترګې یې ډنډ شوې، رنګ یې والوت، د ځمکې لور ته یې زور شوه نیږدې ؤ په ځمکه ولویږي رښا یې هم ددې حالت نندارە کوله ، تر دې د مخه یې دا ډول بدلونونه په هغه کې نه ؤ لیدلي، ژر یې دسکول کیښود شاپور ته مخامخ کیناسته په لاسو یې دواړه اوږې ورته تکیه کړې غږ یې پرې وکړ شاپوره! ته ښه یې، ټنډه او مخ دې ټول خولې دي، څه درباندې وشو؟

موټر وان ته به ټلیفون وکړم، چې راشي او روغتون ته دې یوسي، شاپور په زګیروي ډوله غږ خبرې پیل کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ښه یم، زه ښه یم یوازې یو ګیلاس اوبه راکړه. هغې په منډه خوا کې جک نه پـه ګیلاس کې اوبه واچولې، شاپور ته یې ونیوې، هغه اوبه وڅښلې، دې رنا اوبه هغه ته لکه ابې حیات نوې ساه ورکړه لږ وروسته یې رنګ ورو، ورو خپل ځای ته په راتلو شو.

رنا : شاپوره! ولې داسې شوې؟ کومه ناروغۍ خو نه لرې؟

شاپور: ته له ماسره مرسته کوې؟

رنا : هو ولې نه، تا مې د مور په ناروغۍ کې له ماسره ځومره مرسته وکړه، هغـه زمـا کله هېرېږي؛ که زما وینې ته دې هم اړتیا پیداشي زه چمتو یم خپله وینه درکړم.

شاپور : وینه دې خدای ستا په بدن پیرزو کړي، زه یوازې دومره وایم، چـې یـوه خبره مې ومنه.

رنا :کومه خبره؟

شاپور: مه ځه.

رنا : ته لیونی شوی یې؟

شپه را روانه ده، دلته دفتر کې شپه وکړم؟

شاپور : نه داسې نه وایم، اوس خو لاړه شه؛ خو زمونږ له دفتره مه ځـه!. تـه زمـونږ د دفتر لویه هیله یې، ستا په وجود کې زمونږ ټولې هیلې پوره کیږي.

رنا: مطلب؟

شاپور: دلته تاته عام تام صلاحیت درکول کیږي، که له دې صـلاحیته ګټـه واخـلي هغه څه به تر سره کړئ، چې په زړه کې مو تېریږي.

رنا: شاپوره! واضح خبرې وکړه، چې زه پوه شم ته څه وایې؟

شاپور : رنا جانې! تاسې غواړئ، چې د خبریالي سـپیڅلې دنـده دې لا سـپیڅلې شي؛ نو همدلته یې عملي کړئ، همدلته ژورنالستان په همدې روحیه وروزئ دلتـه داسې یو مرکز جوړ کړئ، چې رښتوني ژورنالست یا خبریال خلکـو تـه وروپیـژني، تاسې همدا غواړئ، چې خبریال که ریښتونی وي په ټولنـه کـې انقـلاب راوسـتلی شي، مثبت بدلون راوستلی شي، له همدې مرکزه یې خلکو ته ثابته کړئ، چې دلته ټول ځواک تاسې سره دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسې هیله ده، چې خبریال باید ازاد او خپلواک واوسي؛ د چا د اغیزې لاندې دې نه وي؛ همدلته دغه ازادي ورکړئ، خپلې ارادې ته یې پریږدئ.

زه په بشپړه مانا تاسې احساسوم، چې د خپلو هم مسلکانو لپاره همدا هیلې لرې او همدا کړنې ورته غواړې.

رنا: غواړم یې همدا مې د ژوند هیله ده، چې خبریال ته د زړه له تله د کار کولو زمینه برابره کړو، خبریال ته موقع ورکړو، چې د ولس غږ انعکاس کړي، ستونزې یې تر مسؤلینو ورسوي، د بې عدالتي او نا انډولي په وړاندې غږ اوچت کړي.

شاپور: نو همدلته یې پوره کړه، همدلته خدمت وکړه، دلته هیڅوک ستا مخه نه نیسي، له همدې مساعیدې زمینې ګټه واخله.

رنا: نو دا هرڅه ته زما لپاره ولې کوې؟

شاپور وخندل ویې ویل: ولې زه یو ژورنالست نه یم؟ زما نه خوښیږي، چې ژورنالست دې خدمت وکړي؟ زما نه خوښیږي، چې ژورنالست دې ابرومندانه خپله دنده تر سر کړي؟ خپل ځان دې په ټولنه کې ثابت کړي؟ دا چې خپل ځای مې تاته پریښود نو لامل یې دادی، چې په دې کار کې ته له ما ډیره پیاوړې یاست؛ خو هیلې د دواړو مشترکې دي.

رنا : خدای ج دې وکړي، چې ته څه وایې هغه هماغسې ثابت شي.

تیاره ماښام شو؛ خو د دوی خبرې خلاصې نه شوې؛ رنا وویل: زه نوره ځم، مور جانه! به مې په تشویش کې وي. شاپور هم ورسره راووت، رنا ته یې وویل: موټروان ته مه وایه، چې موټر راوباسي.

رنا: ولې؟

شاپور: زه دې رسوم.

رنا هم نه ونه ویل؛ ځکه ببړه یې وه، چې ژر کور ته لاړه شي. د کروزین شا سیټ ته وخته. شاپور هم د خپل ګنګسیت د ورکولو لپاره دست شوی ته لاړ مخ ته یې اوبه واچولې؛ تر څو یې ګنګسیت ورک شي او موټر سم چلوي وروسته خپل موټر ته راغی دروازه یې خلاصه کړه، له ختو سره یې خپل سر له پاس چت سره وواهه، رنا هم ژوره په سوچونو کې ډوبه وه، د موټر له چت سره دې شاپور د سر درز دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواکمن ؤ، چې رڼا یې هم وډاره کړه. په خپله څوکۍ کې پورته والوتـه؛ د شـاپور لور ته یې وکتل په زوره یې اخخخخ وویل.

د شاپور سر خو هسې هم ګنګس ؤ نور هم ګنګس شو؛ د موټر پـه سټرینګ یـې سر کیښود. رڼا یې د حالت په لیدو وارخطا شوه ژر له خپله سـیټه ښـکته شـوه مخکنـي دوهم سیټ ته پورته شوه. شاپور یې له مټ نه ونیو له سټرینګه یې د هغه سر را پورته کړ په خپل سیټ کې یې شاته د هغه تنه زور کړه سیټ ته تکیه شو، غږ یې پرې وکړ شاپوره! څه درباندې وشو؟ خو شاپور غږ نه کاوه. ژر یې په خوا کې د معـدني اوبـو بوتل ته پام شو، له هغه یې په رغوي کې اوبه راواخیستې، شاپور تـه یـې مختـه ور وشیندلې، د هغه د بیداریدو لپاره یې په مخ ورو، ورو ووا‌هه بیـا یـې غـږ پـر وکـړ: شاپوره! څنګه یې؟ سړی احتیاط کوي؛ سر دې خوږ شو؟ هغه په توتله ژبـه ځـواب ورکړ: ښه یم هسې لږ ګنګس شوم.

رڼا : دا نن ولې له تاسره داسې کیږي؟ زه درته اندیښمنه شوم.

شاپور : اندیښنه مه کوئ زه ښه یم، څه شیبه نور هم شاپور په خپل سیټ کې ناسـت ؤ، چې لږ یې حالت ښه شوه موټر کې یې کیلي تاو کړه حرکت یې پیل کـړ. د رڼـا موټروان دوی دواړه ولیدل، چې په یوه موټر کې سره کیناستل او مابنام تیـاره لـه دفتره ووتل. خپلې تره لور ملیحې ته یې رنګ وکړ ورته ویې ویل:

خاوند خو دې په رڼا سخت ګرم ورغلی.

ملیحه : بیا څه شوي؟ ژر یې ووایه حمیده!.

حمید : زه تر اوسه رڼا ته په تمه وم، چې کورته یې ورسووم؛ خو پرته له دې، چې ما په جریان کې واچوي، میړه دې رڼا په خپل موټر کې کینولـه اوس یـې پـه دې تیاره شپه کـې کورتـه رسـوي؛ خـدای خـبر کورتـه یـې وړي او کـه بـل چیـرې. ملیحې له غوصې ټلیفون پرې کړ ،ویې غوښتل چې د رڼا او شاپور په موضوع ځان پوه کړي؛ نو ټلیفون یې راواخیست.

له لږ مزل ورسته د شاپور ټلیفون وشرنګیده؛ ویې کتل، چې د ملیحـې زنـګ دی. شاپور رڼا ته وکتل هڅه یې وکړه له رڼا نه د هغې ټلیفون پټ کړي؛ خـو رڼـا هڅـه کوله، چې د ټلیفون کونکي په اړه پوه شي؛ ځکه یې شاپور په پټیدو ونه توانید، اړ شو د اوکې بټن ووهي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملیحه : شاپوره چیرې یې؟

شاپور:کور کې یم، ولې څه خبره ده؟

رڼا هم ددې خبرې په اوریدو ځیره شوه، چې شاپور چاته دروغ وایې، او ولې یې وایي؟

ملیحه: دروغ مه وایه سمه خبره وکړه.

شاپور: زه څه اړتیا لرم، چې دروغ ووایم.

ملیحه: خو زه ډاډه یم، چې ته دروغ وایې.

شاپور: ښه نو ته ووایه، چې زه چیرې یم.

ملیحه: ته د هغه نوې نازولې په څنګ کې یې، چې اوس دې پیدا کړې او د دوکې په لومه کې یې راګیر کړی یې.

شاپور: ته څوک یادوې؟

ملیحه: ځان ناګاره مه اچوه ښه پوهیږې، چې د دفتر رئیسه رڼا یادوم، د چا له کبله دې، چې له ماسره هم په چلند کې بدلون راغلی؛ څوک، چې غواړي د ځان پلورنې له برکته دې ټوله دارایي لاس ته راوړي.

شاپور یې په خبره سور سپین واووښت ملیحې ته یې وویل:

چپ، چې یوه کلیمه هم نوره د رڼا په باره کې ونه وایې؛ کله هم، چې د رڼا نوم یادوې نو لومړی دې خوله وینځه او بیا دهغې نوم اخله هرې مېرمنې ته د ځان په ځیر فکر مه کوه رڼا یو له هغو ده، چې په لمن یې لمونځ کیږي؛ د هغې په باره کې نامناسب یو حرف هم ونه وایې او نه یې زه اوریدی شم هیڅ کله اجازه نه درکوم، چې په خپله ناپاکه خوله دې د رڼا په اړه څه ووایې.

ملیحه: ولې یې ونه وایم؟ ریښتیا مې وویل؛ زور یې درکړ، حقیقت تریخ وي کنه.

شاپور: ته د ځان فکر په هر چا کوې، هر څوک ستا غوندې بې ویجدانه نه دي؛ ته وې، چې لس زره ډالر دې رانه غلا کړل، زما له بانکي کارډه دې وباسل؛ خو ما په دې خاطر غږ ونه کړ، چې فکر مې کاؤ شاید اړتیا ورته ولرې او ماته یې مخامخ د ویلو جرئت نه لرې. ټوله کورنۍ دې زما په شرکت کې پر کار وګمارله، د هر یوه خیانت دې په سترګو لیده؛ خو نه یوازې دا چې مخه دې نه نیوله، بلکې نور دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم تشویقول، په بدل د دې چې د یوې اصیلې مېرمنې په څېر زما د مال ساتنه وکړې، هغه د لکه دې لیلام توکي، په نورو ډیر ارزانه وپلورل.

زه به هغه ریکارډ درته وښیم، چې پکې ویلي دې دي (ما له شاپور سره د هغه د دولت لپاره کوژدن کړې، کنه له قوارې نه مې یې کرکه راځي.)

ته څومره حریصه یې؟ له یوې پاکې اړیکې څخه، چې هغه د میړه او مېرمنې اړیکه ده څومره ناوړه ګټه پورته کوې؟

ملیحه: وا، وا دا نن؛ خو نوې سندرې غږوې دا هم لکه، چې د رڼا عزت پلورونکې له مایکه کوې؟ شاپوره! ته اوس له ما ځان نشې خلاصولی او نه زه عادي کلیوالې مېرمن یم، چې په یوه او بله بهانه به مې تېر باسې؛ زه یوه حقوق دانه یم، زما نه چې ځان خلاصوې، د سر وینې به دې پښو ته بوځم او د پښو وینې به دې سرته ورسوم.

شاپور: نو ته څه تصمیم لرې، څه ویل غواړې؟

ملیحه: ژر تر ژره مې واده ته ځان چمتو کړه، کنه محکمه کې به دې ودروم، حیثیت به دې په دوه روپۍ کړم.

شاپور: واه مېرمنې خپله پټه ناوړه څېره دې نوره هم په دې خبرو کې څرګنده کړه، تا د پیسو لپاره اړیکه جوړه کړې وه او زه به یې په پیسو درته دغه اړیکه داسې ټوټه، ټوټه کړم، چې زړې به یې په زره بین هم پیدا نشې کړای. ستا د ناولي نیت خوبونه نور نه شي اوړدیدلای او په ریښتیا بدلیدل خو یې خیال او جنون دی.

ملیحه: زه کومه کلیواله جینۍ نه یم، چې په څو پټکو مې وډاره کړې، داسې لاره به درنه ورکه کړم، چې تا یې فکر هم نه وي کړی، زه به په محکمه کې درته زده کړم، چې له سیره څو پخیږې.

شاپور: زه هم پوهېږم، چې زما او ستا ستونزه له محکمې پرته بل څوک نشي ـ حل کولی.

شاپور: نور ټلیفون پرې کړ، په رڼا کې یې سترګې ونیوې، ورته ویې ویل: تا ټینګار کاؤ، چې له خپلې کوژدن سره دې ستونزې هوارې کړه، ایا زما او د هغې ستونزې د حل وړ دي؟ ایا له تاسره یې د حل کومه لاره شته!؟

رڼا یې خبرو ته حیره شوه په شاپور کې یې سترګې ونیوې هغه ته یې وویل: ایا ما، چې څه واوریدل هغه ریښتیا دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: هو ریښتیا دي، دا هغه ریښتیا دي چې زه ورسره له تېرو دوو کالونو مخـامخ یم. ملیحې رانه په لکونو روپۍ په یوه او بله بهانه اخیستې، هغه یې د خپل ځـان او کورنۍ په ښه کړې، تر دې، چې غلا یې هم څو ځلې رانه وکـړه، زه نـه پوهیـدم، چې زما کوژدن دې دومره بده شي، چې زما په مال کې دې خیانت وکړي؟ بلاخره د بانکي کارت له مسجه پوه شوم، چې هغه زما له بانکي اکونټه پیسې باسي.

رنا: هغه د دومره زده کړو سره سره څرنګه داسې کولی شي؟ واده خو کومه لوبه نـه ده، او نه کومه دنانځکو بازي ده.

هغه ولې داسې کوي؟

شاپور: زه هم نه پوهېږم، ځینې خلک ظاهرا ښکلي وي؛ خو باطن یـې لـه خځلـو ډک وي، ما ډېر کم خلک لیدلي، چې ستا په څېر یې ظاهر له بـاطن سره یوشـان وي.

رنا: ښه زما توصیف پریږده، زه دې په دې حالت ډیره خپه شوم؛ له زړه پرې خفـه شوم؛ ځکه، چې څوک چاته د نکاه د سپیځلې اړیکې لاس ور اوږدوي، نو بایـد د رښتینولي پر بنسټ وي، نه د نورو غوښتنو؛ خو یو شی څرګند دی هغه دا، چې کوږ بار تر منزله نه رسیږي، دا یو ثابت شوی رښتینتوب دی.

شاپور لوی اسویلی وکیښ بیا یې رنا ته وکتل هغې ته یې وویل:

زه په یوه ډیر بد حالت کې یم، ډېر یوازې شوی یم، هیله کوم زما لاس ونیسه.

رنا یې د خبرې په اوریدو ټنډه تروه کړه، قهرجنې سترګې یې په شاپور کې ونیوې؛ په تونده لهجه یې وویل:

مطلب؟

شاپور یې دې رویې وارخطا کړ خبره یې بدله کړه، هغې ته یې وویل:

دغه کړکیچ درته یادوم ، چې زما او د ملیحې ترمنځ ده ته؛ خو تـل د حـق پلـوي کـــــــ

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه څوک ده، چې زه شرمیږم هغې ته مېرمن وایم، داسې مېرمنې د ټولو مېرمنو رنګه بدوی؛ کنه مینه او سرښندنه باید له مېرمنو زده شي، اړیکو ته درناوی باید له مېرمنو یاد کړل شي، هره مېرمن ملیحه نه وي او نه د ملیحې په څیر ناوړه فکر ته هره مېرمن په ذهن کې ځای ورکوي.

خو یو شرط به وي.

شاپور: کوم شرط؟

رنا: زه غواړم ځان پوره ډاډه کړم، تر څو بیا خپل ضمیر ته ملامته نه یم، اسناد به راکوې تر څو ډاډه شم، چې موږ په غلطه نه یو او هغه ثبوت به په ما اوروې، چې تاسې د ملیحې په اړه ثبت کړی.

شاپور د هوپه دود سر وخوځاؤ بیا یې وویل: تر څو دې چې په دې اړه باوري نه کړم هیڅ اقدام مه کوه، د هغې غږ زه د فسبوک له لارې درلیږم نور اسناد هم درته ښیم، په خپلو سترګو به یې وګورې.

له څه مزل وروسته د رنا کور راورسیده، هغه له موټره ښکته شوه، کورته له ننوتو سره سم یې د ناوخته راتلو په اړه د مورغالمغال وزغامه او خپلې کوټې ته لاړه؛ ځکه چې ډیره سترې شوې وه.

سبا سهار د معمول مطابق رنا دفتر ته لاړه، د ورځې د پلان شویو کارو د پلي کولو لپاره یې د کمپیوتر پر سکرین نقشه جوړوله، چې ټلیفون یې وشرنګیده؛ له ننګرهاره یې د خپل تلویزون استازی ؤ؛ رنا د ټلیفون د شنې بټن په وهلو سره دې ګیلو پیل ته غوږ شوه، خبریال وویل: اغلې رنا مېرمنې!

زه نور له دندې سترې شوی یم دلته دګواښونو سره مخ یم ،وړه خیل خانه راله غاړې ده، ماته د مرګ ګواښونه کیږي، د والي صیب! یو د فساد رییفورت مې جوړ کړ بیا زموږ په تلویزون خپور شو، له هغه وروسته مې څو ځله د فساد ریفورټونه جوړ کړل؛ خو د ګواښونو له کبله مې در ونه شو لیګلای،

رنا : ورور جانه! ته لږ ژوره ساه واخله، ځآن ارامه کړه، بیا په تفصیل راته خبرې وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبریال وویل: زه له تاسې مخکې د پایتخت تلویزون سره خبریال وم، د فساد پر ضد به مې، چې کوم خبر جوړ کړ، مرکزي تلویزون ته به مې ولیږه په بدل ددې، چې نشر کړل شي تری تم به شو؛ په هغه تلویزون کې ددې ځای چارواکو لوی لاس ؤ. د هر ریفورټ په نه نشرولو سره به یې پیسې تر لاسه کولې، سم قرارداد غوندې ؤ او د پیسو پیداکولو لپاره یوه لاره بلل کیده. زما ریفورټ له لیږلو وروسته به ددې ځای مشر د تلویزون رئیس ته ټلیفون وکړ هغه به خپلې اداري ته زما د خبر د نه خپراوي امر وکړ. راپور به مې ولیږه خو نشر به نشو، بیا به دلته والي ماته پیغور راکاؤ، چې ودې لید زما زور، ستا مشر مې لا اخیستی ته خو یې وړوکی بچونې یې، لاس دې خلاص توره دې ازاده.

والي صیب! دوه اونۍ مخکې د میلمستیا بلنه راکړه، ټول هم مسلکه ملګري یې غوښتي ؤ، پسونه یې حلال کړي ؤ ویل یې: ژورنالستانو ته مې میلمستیا کړې، زموږ ډېر د ډلې غړي ؤ، چې د میلمستیا په نشه کې خپل مسلک تریې هیر شو، والي ته یې د هر اړخیزې مرستې ژمنه ورکړه؛ خو زه ورته په میلمستون کې جګ شوم، ورته ومې ویل: والي صیب! کیدا شي، چې موږ د میلسمیتا په موخه پوه کړې؟ ځواب مې تر لاسه کړ: بس ستاسې د درنښت لپاره مې کړې وه؛ تر څو په دې پلمه کښینو او څو خبرې هم وکړو. ما ورته وویل: له موږ د ټولنې یتمیان ډېر اړین ؤ، چې هغه مو راغوښتي وای، یو ځای د ډوډۍ ورسره خوړلې وای، د هغوی درد دې اوریدلی وای، د یوه پلار په څیر دې مینه او هیله ورکړې وایې؛ موږ خو له میلمستیا پرته هم هر وخت، چې وغواړې درته راځو.

والي له لنډې مسکا وروسته راته وویل:

وروره! وړاندیز دې بد نه دی؛ خو یوه ورځ به هغه هم راوبولو، ناسته به ورسره ترتیب کړو؛ خو تاسې د ولس ژبه یاست، د نړۍ څلورمه قوه یاست، زموږ او تاسې ته د یوه بل ملاتړ اړین دی، تاسې کولی شئ زما سره زما د کړنو په انعکاس کې مرسته وکړئ؛ تاسې یاست، چې په ملاتړ به مو بریالی او په نه همکاري، که هر څومره کارونه تر سره هم کړم ناکام به وګڼل شم.

ما ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

والي صیب! مورِ د کړنو د انعکاس لپاره بې طرفه کار کو، البته کـه تاسـې سـم کـار کړی وي، تیت کول یې زمورِ فرض دی؛ که د قانون خلاف او خودسري پکـې وي هم زمورِ مکلفیت دی، چې نشر یې کړو.

رښا وویل:

ښه نور بیا مخکې څه وشول؟

خبریال زیاته کړه: مجلس ختم شو؛ خو زه ښه پوهیدم، چې خـبرې مـې پـه والي صیب ښې ونه لګیدې، زما د راوتو په وخت کې یې خپل سکرتر ته په سترګه اشـاره وکړه هغه له ماسره راووت، یو پاکت یې په لاس کې راته ونیو ویې ویل:

همکاري کوه دا به لومړی پاکت نه وي.

ما پاکت ترې واخیست د خلاصولو هڅه مې وکړه خو سکرتر مې لاس ونیو ویې ویل: هڅه جیب کې یې کړه، کور کې یې خلاص کړه، خو زما اندیښنه نوره هم زیاته شوه دوه قدمه ترې شاته لاړم پاکټ مې خلاص کړ، پـه زرګونـانو مـې سـترګې ولګیـدې راومې باسل پوره لس زره وې.

ما ورته وویل:

دا پـــــــــه کومـــــــــه خوښـــــــــي کـــــــــې؟

ځواب یې راکړ: وروره! ستاسې پر مورِ ډیر حقونه دي.

مـــا پیســـې بیرتـــه پـــه پاکـــټ کـــې کیښـــودې، ســـکرتر تـــه مـــې وویـــل: دا پیسې واخله مورِ ته خپل ټلویزون دومره معاش راکوي، چـې گـذاره مـو پـرې وشي، زه دانشم اخیستی؛ خو د هغه د بار، بار تکرار سره هم ما پیسې وانه خیستې.

ترې روان شوم، له شا یې غږ راوکړ، هیله ده هغه راپورونه، چـې د ولایـت بـدنامي پرې راځي نشر نه کړې!. ما ورته وخندل ځواب مې ورکړ،

د راپور ټاکنه خپله خبریال ښه کولی شي، چې کوم د نشر وړ دی او کوم نه ،کوم مناسب دی او کوم نه دی.

رښا لاس تر زنې ورته نوره هم متوجه شوه، خبریال ته یې وویل:

ورور جانه! لسګونه کلونه ووتل، چې مورِ خدای ج له زورواکانو خلاص نه کړو، بیـا یې لاسونه د دعا په پار پورته کړل له سورِ اسویلی وروسته یـې وویـل: ربـه تـه مـو مرسته وکړې له دعا وروسته یې خبریال ته د نور وضاحت وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه څه، چې د دندې پریښودو ته یې اړ کړی یې څه دي؟

خبریال : دوه ورځې وړاندې مې له ګمرک سره نږدې کورونو له خلکو واوریدل، چې د شپې ډیر داسې موټر له ګمرکه نا محصول تېریږي، چې د همدغو چارواکو پکې لاس دی. جالي اسناد ورته جوړیږي او پیسې یې والي صیب اخلي.

دې خبرې ډیر نارامه کړمه اړ شوم د لاسپیناوي په موخه څه اسناد راټول کړم، دوه شپې مې ورته رنې کړې؛ نا محصول موټر مې ولیدل، ومې درول دولایتې شورا غړي هم راسره و، ټول مو په خپلوسترګو ولیدل، د موټروانانو غږ مې هم ثبت کړ، چې ویل یې: مورِ محصول ندی کړی دلته مورِ ته ویل کیږي، چې له ګمرکه مورِ ته یولک کمې راکوئ، مورِ مو له ګمرکه تېروؤ.

رښا وویل:

نوتاته ستونزه څه شی ده؟

خبریال: اوس والي صیب خبر شوی، چې ما د ګمرک په اړه سندونه راټول کړي او په دې هم خبر شوی، چې راپور مې پرې جوړ کړی.

رښا: ښه! نو؟

خبریال: اوس وایي، چې مورِ پیسې درکوو له دې خبره تېر شه؛ ما ورته وویل: زه خپل مسلک ته توهین نه شم کولی، زه مې خپل ضمیر نه شم خرڅولی، زه پیسې نه اخلم.

والي وویل:

سمه ده مورِ ټینګار نه کوو، چې پیسې واخله؛ خو په دې ټینګار کوو، چې له دې راپوره تېر شه!.

ما ورته وخندل ومې ویل:

دلته د ملت له حق سره خیانت شوی، دلته بیت المال لوټ شوی، دلته د کونډې او یتیم حق ضایع شوی که زه چپ شم په ورځ د قیامت به د خلکو په وړاندې څه ځواب وایم زما له دې خبرې سره والي ټلیفون پرې کړ

لږ وروسته دې والي سکرتر زنګ راته وکړ چې:

مسلې مه راته کوه، که ته زمورِ ونه منې او زمورِ په خلاف دا کار وکړې ډیره درنه به درته تمامه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبریال: د څه درنه؟

سکرتر: که د اولادونو په فکر کې یاست او خپل ژوند درته ارزښت لري؛ نو لـه دې خبرې تېر شه.

نور نو ټاکنه ستاسې په لاس کې ده؛ زه درنه ټلیفون پرې کـوم ، والي صـیب زنـګ وهي خو والي صیب د اخطار د تکرار عادت نه لري؛ ډیر سرزوري یـې لـه لاسـه د خاورو میلمانه شوي دي.

د دې خبرې په اوریدو د رښا په سترګو کې اوښکې راغلې، مخ یې بل طرف ته واړاوه دسمال یې راوکښ تر څو خپلې اوښکې پـاکې کـړي او خپـل دا ضـعف د خپلـې دروازې له ساتونکي، چې دې ته یې پرمیز د چایو پیاله ډکوله پټ کړي؛ خـو ونـه توانیده، سلګو واخیسته، اوښکې یې لکه باران پـه یـو بـل پسـې د ګریوانـه میلمـه کیدې، له ډنډ سترګو سره بیرته را تاو شوه، خبریال ته یې وویل:

ته اړ نه یې، چې دنده پریږدې.

خبریال: خو واړه بچیان لرم.

رښا: ستا په بچیانو به هیڅ هم نه کیږي.

خبریال: نو له دې راپوره تېریږو؟

رښا: ولې زما له مرګه دې اوریدلي؟

خبریال: نه خدای ج دې نه کړي.

رښا: څو، چې د رښا په تن کې ساه وي، نو هیڅ کله به هم داسې راپورونه له نشرولو، نه پاتې کیږي، ما د خدای نا ترسو د بیت مال غلو ته قسم کړی، چې د سیوري پـه ډول در پسې یم، که مې درباندې ثبوب پیداکړ، بیا به مو ژغـورل پـه خـدای وي ،پیسې او مقام مو نشي ژغورلی.

خبریال: ښه! نو زه دا خطر ومنم؟ له دې خبرې سره ټلیفون پرې شو.

رښا پوه شوه، چې د خبریال کریډیټ ختم شو. د دفتر له ټلیفـون څخـه یـې ورتـه زنګ وکړ، خبریال ته یې وویل:

وروره! وښه، چې هیڅ فکر مې نشو باید ما ستا په کریـډیټ دومـره اوږدې خـبرې درسره نه وای کړې؛ خو خیر زما سکرتر به کریډیټ درولیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبریال: کومه خبره نه ده اغلې مشرې! نو ایا زه دغـه راپـور درولیـږم او دا گـواښ ومنم؟

رڼا: نه وروره! تا او ستا کوچني اولادونه کوم گواښ ته نه شم ورکولی، زه خپله درځم او راپور جوړوم یوازې اسناد وساته.

خبریال: خورې ته ولې دا کارکوې؟ ولې ته لکه، چې اولادونه او کورنۍ نه لرې؟

رڼا: ورته وخندل، اولادونه نه لرم، لا یې وخت نده راغلی خو کورنۍ لرم.

خبریال: خو هغه به څنگه شي؟

رڼا: ماته مې مسلک له خپله ژونده هم مهم دی، له کورنۍ هم راته مهم دی، زه لـه خپل ولس سره دومره مینه لرم، چې په وړاندې یې هر څه راته هیڅ دي.

دا کار زه د خپلې زیمواري له مخې کوم د غاړې خلاصیدو لپاره یې کوم، د خدای د رضا حاصلولو لپاره یې کوم، د خپل مظلوم ملت د ژغونې لپاره یې کوم او همدغه زما هیله ده، چې په پـوره کیـدو سره مـې زړه سـکون پیـداکوي، ارامښـت پـرې احساسوم او په دې هم ډاډه یم، چې خدای مې نیت او اراده گوري. هغه د زړونـو مالک ده زما د هر حرکت په هدف پوهیږي، زما په هر رگ خـبر دی هغـه بـه مـې ساتنه کوي.

خبریال: نور نو ستاسې راتگ ته اړتیا نشته، دا کار زه په خپله کوم ستاسې خبرو مې دومره همت قوي کړ، چې نور د هیڅ چا په کیسه کې نه یم، کورنۍ مې خـدای ج لري، له هغه بل څوک قـوي سـاتونکی نشـته. ستاسـې لـه خـبرو مـې لـوی درس واخیست، ساتندوی خدای ج دی روزي رسـان هـم خـدای ج دی، د چـا مـرگ هیڅوک نشي رامخته کولی او نه یې څوک وروسته کولی شي.

رڼا : زه سبا له خیره درغلم، یوازې اسناد راکړه، نورې چارې زه پرمخ وړم.

خبریال: ته دا خطر په ځان مه اخله!، ته یوه مېرمن یې له نارینه سره، چې هرځـه وشي، دومره توپیر نه کوي، هغه ډیر ظالم دی، ټوپکسالار تېر شوی، اوس یې هـم هغه د زړې واکمني خیال په ذهن کې دی، ډېر خلک یې وژلي، مـرگ ورتـه یـو عادي کار دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښا: د حسین رض خبره دې نه ده اوریدلې هغه وایې چې څومره دې چې د ظلم په وړاندې وروسته توره راپورته کړه په همغه اندازه به ډېرې قرباني ورکړې، نور نه ناوخته کوو.

خبریال: خو!

تر څو یې چې جمله پیلوله، ټلیفون یې پرې شو.

سبا سهار خبریال په کور کې په چایو ته ناست ؤ، چې د رښا زنګ یې موبایل په شرنګا راوست خبریال ټلیفون پورته کړ،

رښا : وروره! زه په مخابراتو څلور لارې کې درته ولاړه یم، ته د هغه ګمرک اسناد او کلیپونه راوړه؛ له والي سره مې د مرکې وخت واخیست، نور کارونه زه مخته بیایم.

خبریال چای پریښود په منډه، منډه د رښا خوا ته ورسیده، مخکې له دې چې کلیفونه او اسناد ورکړي، خبریال ورته کړه:

خوږې! دا کار ګواښونکی دی، ته یې مه کوه، دا کار زه کوم، زه اوس پښیمانه یم، چې تاته مې د دې پېښې شکایت وکړ. رښا یې په خبره مسکۍ شوه ورته ویې ویل:

پوهېږم دا کار ګواښونکی دی؛ د والي تاریخچه هم راته مالومه ده، چې د بدمعاشي ژوند یې تېر کړی دی، د لسګونو خونونو ځښتن دی؛ خو له هغه هم زما ځښتن ډېر ځواکمن دی هغه د لوی قدرت خاوند دی هغه تر ټولو ښه ساتونکی دی.

ماته یې هیڅ پروانشته، چې هغه زما په وړاندې څه کوي او یا څه نه کوي.

خبریال : ولې زه؟

رښا : زه ستا مېرمن او بچیان سرتور نه شم لیدی، هغوی خوار او زار نه شم لیدی، که خدای مه کړه تاته کوم زیان ورسېږي زه به ځان ونه شم بښلی تل به مې خپل ضمیر ملامته وي، چې ولې مې داسې وکړل او نه زه له ملامته ضمیر سره ژوند کولی شم، زه له دې کارونو سره بلده یم، ته یوازې دعا کوه چې د ظلم په وړاندې بریالي شو، فساد ورک کړو خپل هېواد د تعدل خواته بوځو.

هېواد مو د ټولنیز عدالت یوه بېلګه جوړه کړو، هیڅوک د چا حق ونه خوري او هیڅوک پر چا د ظلم کولو جرئت ونه لري.

رښا ساعت ته وکتل بیا یې خبریال ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د مرکې وخت رانږدې شوی، زه په دې اړه د والي نظر اخلم، د خلکو نظرونه هم غواړم واخلم؛ ستا کلیپونه هم تیار دي، نو والي به یوازې خدای رانه خلاصوي.
رښا له خبریال نوره خدای پامانې واخیسته؛ د والي د دفتر په لور وخوځېده، د والي سکرتر ته یې زنګ وواهه ورته ویې ویل:
زه رښا خبریاله یم، والي سره غواړم د افغان ټلویزون لپاره یوه مرکه وکړم ستاسې دفتر رئیس ته مې سهار زنګ وکړ هغه وویل:
مورږ نن مرکې ته وخت لرو ته راتلی شې.
سکرتر : تاسې هماغه خبریاله یاست، چې نوم یې د هر چا په ژبه دی.
رښا: په دې خو زه نه پوهېږم، چې د هر چا په ژبه زما نوم دی خو خلک رښا راته وایي.
سکرتر په منډه لاړ والي ته یې وویل:
والي صیب! یوه سرتمبه خبریاله راروانه ده، رښا نومېږي، بس په چا یې سترګې نه ډکېږي، ډیر پام دې وي، چې په احتیاط خبرې ورسره وکړې. والي : هغه خبریاله خو نه ده، چې یوه وخت برمته شوې وه؟
سکرتر : په ځان هغه ده.
والي : اجازه ورکړه چې راشي وبه ګورو، چې څه وایي؟ وبه وینو چې رښا څه ډول بلېږي که سمه نه بلیده، نو خاموشه به یې کړو، کله چې رښا د خوب الوتو سبب کیږي نو خاموشه کول یې اړین کیږي همداسې نه ده سکتره؟
سکتر یې په خبره وخندل د هو په دود یې د والي د خبرې په غبرګون کې سر وخوځاؤ.
رښا راغله؛ د والي مخکې د یوه غره غوندې همت سره کښاسته، له روغبړ نه وروسته یې له والي وغوښتل، چې مرکې ته چمتو شي.
والي هم تیاری ونیوده، سوال او ځواب پېل شو.
رښا : والي صیب! له اداري فساد سره مبارزه مو څرنګه روانه ده؟
والي: په ټول وس او ځواک سره هڅه کوو، چې دغه شومه پدیده له منځه یوسو.
رښا: د ګمرک عایدات مو د تېر کال په پرتله دېرش فیصده کم شوي دي کولی شئ لامل یې راته ووایئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

والي: دا شمېره تاته چا درکړه؟ زمونږ عايدات د تېر کال دوه برابره شوي دي.
رښا: تاسې د خپلې ادعا لپاره څه اسناد لرئ؟
والي: کار پرې روان دی، چې بشپړ شي، ستاسې په واک کې به يې درکړو.
رښا: والي صيب! مونږ د سيمې له خلکو سره مرکې وکړې هغوی وايي: چې د شپې له مخې يې محصوله بار لرونکي موټر تېريږي، پيسې يې شخصي جيبونو ته ځي په دې اړه تاسې څه ويل غواړئ.
والي: دا دروغ دي، هسې د خلکو خبرې دي په افغانيستان کې څوک، څوک کار ته نه پرېږدي، بس خبرې دي، چې کوي يې دروغ او ريښتيا سره يوځای کوي او د پيتاوي مجلسونه جوړوي.
رښا: والي صيب! خو مونږ داسې اسناد تر لاسه کړي، چې په هغه کې ستاسې نوم هم شته، چې په دې موټرو کې خپله حصه لرئ، او ستاسې په ملتيا تېرېږي.
والي: هيڅ اسناد نشته، دا هسې کوم خبريال اوازه خپره کړې ده، هغه غوښتل چې په دې بهانه له مونږ څه پيسې وشکوي، هغه له مونږه ناروا غوښتنې وکړي، مونږ يې غوښتنې ونه منلې بيا يې د اسنادو اوازه په دروغو خپره کړه؛ خو اوس په خپلو خبرو پښيمانه دی، زه په زغرده وايم، چې که چا زما په اړه اسناد پيدا کړل خپاره دې کړي.
رښا: سمه ده، مننه والي صيب! ستاسې ډير قيمتي وخت مو ونيو.
والي: هر کله راشئ!
رښا څه چې غوښتل هغه يې ترلاسه کړل، نوره يې خدای پامانې واخيسته په لاره کې سکرټر ورسره د سيوري په ډول روان ؤ د رښا ورته پام شو هغه ته يې وويل:
ورور جانه! تاسې تکليف مه کوئ، مونږ لاره ليدلې.
سکرټر :هيله کوم والي صيب وويل:
دوی تر درازې بدرګه کړئ تر دروازې ورسيدل، سکرټر رښا ته سپين پاکټ ونيو.
رښا په حيراني سره په پاکټ کې سترګې ونيوې، بيا يې سکرټر ته وويل:
دا څه دي؟
سکرټر : ستاسې د موټر تيل او ميلمستيا، والي صيب! وويل: دوی ډوډۍ ته ستانه نه شول بده ده، چې تش لاس ځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښا ورته وخندل:

تاسې له کوم تخصیص څخه دا پسې مورِ ته راکوئ؟

سکرتر: رښاجانې! ولایت خو دومره امکانات لري، چې تاسې ونازوي.

رښا: نه وروره! مورِ ددې پیسو حقدار نه یو او نه راته دا پیسې مناسبې ښکاري؛ ځکه ماته له دې پیسو د یتیمانو او کونډو د خولې د روزي بوی راځي.

رښا نوره له دروازې ووته او د کابل په لور وخوځیده، په لاره کې یې خپل خبریال ته ټلیفون وکړ، ورته ویې ویل:

تاته په مرکزي دفتر کې دنده درکوو ستا په ځای بل خبریال دلته رالېږو، همدانن باید کابل ته راشې، چې کومه ستونزه درته پیدا نشي.

نن ماښام د دې مغرور والي، هغه وزرې درته قیچي کوم چې هواته پرې د الوت هوډ لري. نن یې هغه غښتلې متې ورته پرې کوم، چې د بیت المال په انرژي ځواکمنې شوې دي.

ماښام شو رښا د خبریالي په اصولو پوره ریپوت جوړ او نشر ـ ته چمتو کړ، خپل ټلویزون او هغه پروډکشن ته یې هم واستاوه، چې له هغه نه ټولو رسنیو اخیستلی شوای.

ماښام اوو بجې په ټولو رسنیو کې لومړی خبر همدا شو، چې د ننګرهار والي د ګمرک نا محصول شوي موټر تېروي جالي اسناد ورته جوړوي او پیسې یې په خپل جیب کې اچوي. په ریپوت کې هغه جالي فورمې هم وښودل شوې، چې موټرو ته د تېرېدو لپاره جوړې شوې وې؛ د هغو موټروانانو خبرې هم نشر شوې، چې ویل یې: له مورِ نه دلته د ګمرک په نسبت کمې پیسې اخلي او په تېرېدو کې د والي کسان راسره مرسته کوي.

اته بجې شوې، بېرنی خبر د تلویزونونو پر مخ وښودل شو: د ننګرهاروالي دنده د فساد د تور له امله وځنډېده.

خبره د هر کور کیسه شوه، د فسبوک د لیکنو سرلیک شوه او په دې برخه کې د رښا ستاینه پېل شوه. شاپور هم خبر واورېده، له اورېدو سره یې رښا ته زنګ وکړ هغې ته یې وویل:

اغلې رښا!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته څه غواړې، چې ثابت یې کړې؟

رښا: مطلب؟

تاسې د یوه قاتل، ټوپک سالار او زورواک سره مقابله کوئ؛ ایا ددې په پایلو پوهېږې؟

رښا : هو پوهېږم هغه، چې څه کول غواړي یا کوم اقدام کوي زه یې پروا نه لرم، د هغه لویه خبره به زما د قتل پربکړه وي او زه له مرګه نه ډاریږم.

شاپور: نو ولې داسې لیونتوبونه کوې؟

رښا: تا خو ژمنه کړې وه، چې زما د خبریالۍ خندې به نه ګرځې.

شاپور: زه خو په خپله ژمنه ولاړ یم، د ټول رسنیز دفتر مسولیت مې درسپارلی؛ خو ستاسې د ژوند او تاته د خطر اندیښنه راسره ده.

رښا: ته مسؤل نه یې، چې زما د ژوند او مرګ په اړه اندیښنه وکړې او نه ورته اړتیا شته.

شاپور : اړتیا شته.

رښا: څه اړتیا شته؟ که زه مړه شم بل ژورنالست به پیدا شي او ستا رسنیز دفتر به له سکوته وژغوري.

شاپور: خبره د رسنیز دفتر نه ده، هغه دې اور واخلي له هغه وړاندې ستاسې ژوند ماته مهم دی.

رښا: مطلب؟

شاپور په تته ژبه وویل:

زه له تا پرته ژوند نشم کولی.

رښا: ماته دې په دماغو کې څه فرق ښکاري،بې مسولیته خبرې زما نه خوښیږي ، زه دې د خبرو په مطلب نه پوهېږم چې څه وایې خو هیله لرم چې زما په کړنو نېوکه ونه کړې، کنه ښه به درته نه وي.

نور یې ټلیفون پرې کړ:

سبا سهار رښا دفتر ته د تلو په پار له خپلې خونې راووته، د مور کوټې ته لاړه له هغې یې دتګ اجازه وغوښته. هغې اجازه ورکړه؛ خو ورته ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوړې! په دې شپو، ورځو کې دې ځان ډېر مصروف کړی دومره، چې د خپلې مور روغتیا دې هم له یاده وتلې. رڼا مسکې شوه، د مور په لور یې ورمنډه کړه هغه یې په غېږه کې ونېوه، بیا یې ورته وویل: خوږې مورجانې ته ریښتیا وایې دومره مصروفه شوې یم، چې ستا روغتیا هم رانه هېره شوې. نن خو فکر کوم ستا د معایناتو ورځ هم ده زه دفتر ته ځم ژر، ژر مې کارونه خلاصوم بیرته راځم او تا روغتون ته وړم.

رڼا ته بیرون د دفتر موټر ولاړ ؤ، دا هم په بیړه ور ووته په موټر کې کېناسته؛ له لږ مزل وروسته رڼا خپل موټروان ته پام شو، چې ځیر ځیر په خپله شېبه کې ګوري. رڼا ورته وویل:

وروره! څه خبره ده، چې په شېبه کې ګورې؟

موټروان : یو موټر مو تعقیبوي، له ډېر لرې راپسې دی. رڼا هم شاته وکتل ویې لیدل، چې په هغه موټر کې ناست کسان د دوی له موټره سترګې نه باسي، په دوی کې یې سترګې ټومبلې دي.

رڼا خپل موټروان ته وویل:

موټر څنګ ته کړه ګوښه ودرېږه، زه به له هغه درملتون نه څه درمل راواخلم دوی به هم تعقیب کړو، چې څه کوي او څه موخه لري؟

موټروان موټر ګوښه کړ. رڼا درملتون ته لاړه؛ خو تعقیبونکی موټر په بیړه له دوی تېر شو، موټر وان هم ډاډه شو، چې هسې اندیښمن شوی، موټر دوی نه تعقیبوي، لنډ مهال یو موټر سایکل وال د دوی تر شاه له خپل موټر سایکل نه ښکته شو، ځان یې داسې ښوده، چې ګواکې موټر سایکل یې خرابي پیدا کړې. رڼا درمل واخیستل؛ خو د پیسو بکسه هم کور تري پاتې وه نو اړه شوه موټروان ته یې لاس وښوراؤ تر څو ماتې پیسې تري واخلي او درملتون وال ته یې ورکړي. په همدې وخت کې د موټر سایکل وال د دوه کیلو ګرامه په اندازه چاودېدونکي توکي د موټر لاندې ځای پر ځای کړل. په موټر سایکل کښاست په لنډو شېبو کې یې ځان ورک کړ. موټروان او رڼا راغله، موټر ته وختل او د یوه خطرناک برخلیک سره په ناپوهي کې مخامخ شول. رڼا له موټروانه وپوښتل: هغه تعقیبونکی موټر څه شو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټروان : مورِ هسې شک کاوو، موټر تېر شو داسې ننېې نه وې، چې ترې مالومه کړو دوی مورِ تعقیبوي.

رڼا : بس رب مو دې وساتي، کنه د ډېرو ارادې راته ښې نه دي. د رڼا دفتر نړدې ؤ، لس دقېقې لا نه وې تېرې شوې، چې رڼا خپل دفتر ته ورسېده. رڼا له موټر ښکته شوه بم ونه چاوده؛ ځکه چې هغه یو ساعت ته تیار کړل شوی ؤ.

دفتر ته له ننوتو سره جوخته ببرته راستنه شوه موټروان ته یې وویل:

ما له مور سره ژمنه کړې وه، چې زه ببرته ژر راځم او تا روغتون ته د معاینـاتو لپـاره وړم؛ خو زه نن پرلپسې دوه جلسې لرم.

موټروان : خوړې! زه به یې بوځم معاینات به ورته وکړم او بیرتـه بـه یـې تـر کـوره ورسوم.

رڼا : ورورجانه! لوی کمک به وکړې مور جانه! روغتون ته بوځه او ببرته یې تر کوره ورسوه. موټروان لاړه او رڼا ته هم خپله اداري جلسه منتظره وه.

د جلسې خونې ته ننه وته، جلسه یې پیل کړه.

موټروان د رڼا کور ته ورسېده، د هغې مور یوه خور او کوچنی ورور یې راواخیسـته د روغتون په لوري روان شول.

روغتون هم د رڼا ددفتر سره په یوکیلو متري کې ځای درلوده. د رڼا د جلسـې نـیم ساعت لانه ؤ وتلی، چې یو لوی درز یې تر غوږو شو. دفتر یې ولړزیده،ښېښې یـې ماتې شوې، ټول وارخطا شول د هر یوه سترګې له ویرې راووتې.

رڼا وویل:

خدایه خیر! ډېره لویه چاودنه وشوه، بیا به څومره کورونه وران شوی وي، څـومره ماشومان به یتیمان شوي وي او څومره کورونه به د ویر په ټغر کینول شوي وي؟

ژر یې ټلیفون راواخیست، د سیمې اړونده خبریال ته یې زنـګ ووا‌هـه ورتـه ویـې ویل: هله ځلورم سړک کې چاودنه وشوه، د خبر جوړولو لپاره ځان ورسوه.

هغه وویل: اغلې مشرې! زه ډېر سخت نـاروغ یـم، د سـیروم لانـدې یـم خـوراک راباندې بده اغیزه کړې ، وضعیت مې ډېر خراب دی.

رڼا ټلیفون پرې کړ، پریکړه یې وکړه، چې پخپله د پېښې ځای ته لاړه شي او راپـور جوړ کړي. کمره او کتابچه راواخیسته په بیړه له دفتره ووته، له لنډ مزل وروسته دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیښې ځای ته ورسېده. کمره یې له دسکول راوښکله، له موټره ښکته شوه ویې لېدل، چې پولیسو له زیانمن ځایه سرې پټې تاو کړې دي؛ چاته د داخلېدو اجاز نه ورکوي. پولیسو د رڼا د تګ مخنیوي لپاره په هغې غږ وکړ، خو رڼا د کارت په ښودلو سره هغه اړ کړ، چې اجازه ورکړي. رڼا د پېښې ځای ته ورسېده؛ څو مړي پراته دي، څلور پنځه ټپیان هم زګیروي کوي. رڼا تصویر اخیستنه پیل کړه، ټول سوچ یې د کمرې سکرین ته ؤ، چې تصویر اخیستنه خرابه رانشي، ګام په ګام مخته تله، د کمرې پر مخ یې د تمې خلاف یوه تصویر راغی د کورنۍ د غړي تصویر، دخپل ماشوم ورور تصویر، د خور د نازولي وړوکي ګلاب تصویر، هغه مخ یې په وینو لړلی ولېده چې رڼا معمولي ګرد ته هم نه پرېښود حیرانه شوه څو لحضې بلې نړۍ ته لاړه فکر یې وکړ لکه، چې خوب ګوري، ژر یې کمره له مخې لرې کړه ویې ویل، چې د کمرې په لرې کولو سره به هر څه بدل شي؛ خو هیڅ هم بدل نه شول، نه خوب وو او نه خیال د خپل ګلالي ورور جسد یې په وینو لړلی ولېده، لږ مخکې یې نظر پریوت، د هغې د ځګر ټوټه تر ټولو قیمتی نعمت او پرې ګرانه مورکۍ یې په داسې حالت کې ولېده، چې د سر وېښتان یې سوي وو. رڼا ته تر ټولو ډاډمن او ښکلی مخ باندې وینې او ګردونه پراته وو، بل خواته یې وکتل ځواني مرګ موټروان یې ولېد، چې جسد یې نالی ته لویدلی دی، بله خور یې ولېده، چې ټوټه ټوټه پرته ده.

سر پرې تاو شو لکه لوړ چنار، چې اره شي د قیر شوي سړک په سر ږنګه شوه؛ سر یې په ډېر شدت سره د سړک په سر یوې رالوېدلې تېږې سره ولګېده.

بس همدا ضربه هغې ته په سر باندې د مرمۍ له وېشتلو کمه نه وه، د شاک سره یوځای کوما ته هم لاړه. پولیسو ټپیان پورته کول، یو له هغو پولیسو متوجه شو، چې د رڼا ټلیفون ته زنګ راځي؛ پولیس ټلیفون راواخیست غږ پرې وشو اغلې رڼا! چېرې یې؟ له څه وخته ټلیفون درته کوم اخر ټلیفون ته خو ځواب وایه. له چاودنې خبر شوم تاسې ته مې اندیښنه شوه.

پولیس وویل:

وروره! د دې ټلیفون کس دې څه کېږي؟

هغه ځواب ورکړ: زه شاپور نومېږم د رڼا خپل یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پولیس: وروره! دغه مېرمن کوما کې ده، له سره یې وینې ځي په چاودنه کې سخته ټپي شوې، په بیړه ځان ورته راورسوئ.

له شاپور نه ټلیفون ولوېد، ژر یې خپل موټر راوباسه، بس نو موټر هوا نه کولـه کنـه شاپور یې له هغه ګېره هم کار اخیسته.

لنډمهال دپښې ساحې ته په داسې حالت کې ورسېده چې رنا، نور ټپیـان او مـړي پولیسو روغتون ته وړي وو. شاپور ددې پښې په ځـای کـې ښـکته شـو؛ د رنـا پـه موبایل یې سترګې ولګېدې زنګونه ورته راروان وو. شاپور ټلیفون راواخېسـت اوکـې یې کړ، غږ یې واورېده: رنا خوږې! دا درز دځه شی وو، ژر احوال راکړه مور، خور او وړوکی ورور مې ستا په موټر کې روغتون ته لاړل، ټلیفـون یـې کـار نـه کـوي، سخته په اندېښنه یم.

په دې وخت کې شاپور د رنا په موټر سترګې ولګېدې، چې تیکه، تیکه پروت دی. نور هم وارخطا شو، فکر یې وکړ لکه، چې د رنا په کـور انسـان خـوړونکي سـیلاب راغلی، په چاودنه کې د هغې مور خور او ورور ټول له منځه تللي.

هغه له زنګه پوه شو، چې د رنا په کور کې پاتې خور زنک وهلی دی، هغې ته یـې وویل:

خوږې! زه شاپوریم، رنا په جلسه کې ده هغه لږ مصروفه ده. ته اندیښـنه مـه کـوه، چې خلاصه شي خپله زنګ درته کوي.

د رنااخور: نو دا چاودنه د څه شي وه؟

شاپور: حکومت چاودیدونکېو توکو ته چاودنه ورکړه، کومه د اندیښنې وړ خبره نده.

شاپور له هغې سره خبرې پرې کړې، د روغتون په لوري روان شو.

په لاره کې یې د دفتر اداري مسؤل ته ټلیفون وکړ، هغه ته یې وویل:

مدیر صیب! چاودنه شوې، رنا سخته ټپي ده، ژر مالومات راکړئ، هغه چېرې تلـه؟ نور څوک ورسره وو؟

ځواب یې ترلاسه کړ: رنا خو د چاودنې په وخت کې زموږ سره وه.

هلته د ریپوټ جوړولو لپاره تللې وه.

شاپور: خو چاودنه د هغې موټر پسې شوې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مدیر: موټر د هغې سره نه وو، هغې موټر د خپلې مور لپاره لېږلی وو، چې روغتون ته یې د معایناتو لپاره یوسي.

شاپور: بس نو رڼا تبا شوه لکه، چې د هغې مور، خـور او ورور هـم پکـې لـه منځـه تللي، زه اوس روغتون ته روان یم ګورم یې، چې څه شوي دي؟

مدیر: رئیس صیب! نه پوهېږم، خو زه هم اندیښمن شوم، هیله کوم چې مالومـات دې تر لاسه کړل ماته هم احول راکړئ.

شاپور: سمه ده نور یې ټلیفون پرې کړ.

د هېواد د ټولو رسنیو د سر خبر داشو، چې په ښار کې چاودنـه شـوې او د هېـواد مشهوره خبریاله پکې سخته ټپي شوې؛ ډاکترانو یې حالت نازک ښودلی.

شاپور روغتون ته په لاره د موټر له راډیو دا خبر واورېده، موټر یې نور هم تېز کـړ، څو ژر روغتون ته ورسېږي او د رڼا حالت له نږدې وګوري.

ګونډه شوي والي هم د رڼا د سخت ټپي کېدو خبر واورېد، له اورېـدو وروسـته یـې لنډه مسکا وکړه، له ځان سره یې وویل:

ماسره سر وهي، له ماسره سر وهل له ډېرې سره سر وهل دي.

دعا کوه، چې له کوما راونه وځي، راساً هغې دنیا ته لاړه شي؛ که روغه شي دوباره به بیا د مرګ لپاره دومره ستونزې وګالي، چې باور به یې هم نه شي کولای؛ ځکه ته په دې نړۍ کې نور د اوسېدلو حق نه لرې.

شاپور روغتون ته ورسېد، د موټر بریک یې د نیم کیلومتر لرې خلکو پام ځان پسې را واړوو.

ژر له موټره ښکته شو؛ بیړنۍ خونې ته یې ځان ورساوو، په رڼا یې سترګې ولګېدې، ګړګوټي ویښتان یې پرسپین سپوږمیز مخ راپراته وو، د وینو لیکـې یـې هـم لکـه د ګلاب وچې شوې پانې، پرمخ سرېښ وې. غټې توري اغېزناکې سترګې یې پټې وې؛ ژوره، ژوره ساه یې اخیسته. شاپور یې په لېدو لاسونه سره ومروړل، سترګې یې بـې واکه له اوښکو ډکې شوې، په غبرګو لاسونو یې مخ وموښه راتوېدونکې اوښکو یې به غومبرو لاړې وکړې.

په دې وخت کې نرسه راووته، شاپور ورته کړه :

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسې مشر چیرې کښینې؟ هغې د ګوتې په اشاره د روغتون د رئیس خونې ته د هغه پام راواړاوؤ. شاپور په منډه ورغی،

د روغتون رئیس ته یې وویل:

رئیس صیب! رڼا وژغورئ، دپیسو کیسه کې مه اوسئ، د رڼا د وجود، د ټول په اندازه هم روپۍ درکوم.

رئیس چې خپله جراح متخصص هم و شاپور ته وویل:

دلته کښېنه، رڼا دومره درباندې ګرانه ده؟

شاپور: هو

رئیس: څه دې کیږي، مېرمن دې ده؟

شاپور: نه!

رئیس: نو څه دې ده؟

شاپور: زما د دفتر رئیسه ده.

رئیس: وروره! مه خفه کیږه، رڼا د پښې ټپي نه ده، یوه قوي ضربه یې په سر خوړلې فکر کوم؛ کوما ته د همدې ضربې له امله تللې ده.

هیله لرو، چې ژرجوړه شي، مورِ تر خپل وسه کوښښ کوو؛ ټول امکانات مو په کار اچولي، نور پایله دې الله ج په لاس کې ده.

شاپور : رئیس صیب! که یې بل مجهز روغتون ته د تلو اړتیا وي، په ما زړه مه سوزوئ. *اقتصادي حالت مې نښه دی*

رئیس :زمورِ امکانات او وسایل او مجرب ډاکتران په داخل دهېواد کې بل ځای نشته.

ته مه خفه کیږه! مورِ خپل ټول وسایل په کار اچوو.

د پښې له ځایه څو مړي هم راوړول شوي، مورِ په مړستون (مرده خانه) کې ساتلي دي ستاسې د خپلوانو نور مړي مو هلته کتلی شئ

شاپور : شاید زمورِ کسان پکې وي، زه ورځم، چې ویې ګورم؛ شاپور په منډه، منډه لاړ او د مړو ساتلو خونې ته ننه وت. لومړی سترګې یې د رڼا په موټروان ولګیدې وروسته یې د رڼا مور هم وپیژانده، ټول لکه په ارام خوب ویده پراته وو. د ټپونو نښانې یې پر بدن ښکارېدې. د ماشوم په جسد شکي شو، ژر یې د رڼاله ټلیفون نه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې خور ته زنګ ووا‌هه چا چې یو ساعت مخکې زنګ کړی ؤ؛ خو له هغه لوري یې غږ واوریده، خورې ته له تیږې هم سخت زړه لرې تا لږ هم احساس نه کړه، چې له چاودنې وروسته به په موږ څه تېریږي؟ مور، خور او ورور مې ورک دي چاودنه شوې، ما درته څو ځلې زنګ وکړ؛ خو ټلیفون به دې خاموش راته.

شاپور : خورې! زه رڼا نه یمه، رڼا نن ډیره بوخته ده. د رڼا خور په ژړا شوه؛ شاپور ته یې په ژړغوني اواز وویل:

زه پوهېږم چې زما خور دومره بې مسؤلیته نده، هغې هیڅکله هم له موږ سره داسې ندي کړي، کله به چې بنار کې چاودنه وشوه ساعت په ساعت به یې زمور احوال اخیسته.

وروره! د خدای لحاظ وکړه، په خور مې څه شوي؟ موږ ته ووایه رڼا؛ خو زمور د کور ډیوه ده، که په هغې باندې څه وشي موږ ټول په تیاره کې پاتې کېږو.

شاپور : خورجانې! زه قسم کوم چې رڼا ژوندی ده، ته بې ځایه اندیښنه مه کوه یوازې دومره راته ووایه، چې ستا له مور سره خو بل کوم ماشوم نه ؤ؟

د رڼا خور : خور او ورور مې هم ورسره ؤ. ولې دې پوښتنه وکړه؟

شاپور : خورې هسې مې پوښتنه وکړه بې ځایه اندیښنه مه کوئ، کور خو مو په هغه پخواني ځای کې ده؟

د رڼا خور: هو.

شاپور : موږ درځو انشاالله په نیم ساعت کې در رسیږو، نور یې ټلیفون پرې کړ.

شاپور دوه امبولانسه راوغوښتل، موټروان یې خپل کور ته ولیږداؤه، په بل امبولانس کې یې د رڼا د مور، خور او کوچني ورور تابوتونه کیښودل.

خپل موټر یې تر مخکې کړ، امبولانس یې تر شا حرکت وکړ، کور ته په نږدې کیدو د شاپور زړه درزا زیاتېدله او ددې توان یې له لاسه ورکاؤه، چې هغه د رڼا پیغلوټې خور ته څه ډول دري جنازې ور وړي. څه ډول هغې ته ددې ستر غم زغم ورکړي، له ځان سره یې ویل: که رڼا روغه وای هم ښه به وه. د دغې انجلۍ زړه خو به پرې تکیا ؤ. اوس رڼا وګوره، چې په کوما کې ده او دلته یې دغه خور وګوره، چې په یوازې به د کور د دریو غړو دې له لاسه ورکولو غم وویني .

ډېر ناتوانه شو؛ خو مجبور ؤ، چې جنازې د رڼا کورته ورسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا کورته یې دواړه موټره ودرول، د رڼا خور او څو خواخـوږې ګاونـډیانې لا لـه مخه په دروازه کې دوی ته منتظرې ولاړې وې؛ خو په خوب او خیال کې یې هـم نه راتلل، چې نن به د دریو جنازو کوربانه وي.

خلک راټول شول، درې واړه جنازې یې راښکته کړې.

دې رڼا خورحلیمه څو لحضې لکـه بـې روحـه کـالبوت سـکوت ولاړه وه د خـبرو ځواک یې نه درلود ژبې یې کار پریښود جنازې یې په غږیدلو سترګو لیدې خو لکه خوبوړی انسان چې څه په خوب ګوري خو دې څه کولو توان نه لري ، یوازې دې پیښې نندارې یې کوله،ښه شیبه وروسته، کله چې په هوش راغله نـو پـه ریښـتوني ډول یې درک کړه چې په سر یې خاورې باید شوې دي،ټوله کورنۍ یې لـه لاسـه ورکړې ده کوڅه یې چیغو په سر واخیسته. ، چا یې دې ساندو تاب نـه درلـوده، هر یوه اوریدونکي به ځان ګوښه کاؤه او له جیب نه په راباسـلي دوسـمال بـه ېـې اوښکې پاکولې ،درې واړه جنازې په یوه خونه کې قطار کیښودل شوې،دې ویر او ماتم ټغر وغوړول شو ،بلاخره

شپه شوه دې رڼا خور دې ژړا او کوکو دلاسه خوا اوشا ګاونډیانو خوب ونـه کـړ، کومو مېرمنو به، چې ددې بدې ورځې او چیغې اوریدې هغوی بـه هـم پـه خپلـو کورونو کې په ژړا ورسره بدرګه کولې تر دې چې د حلیمې غاړې کیناستې،اوښـکې یې په سترګو کې وچې شوې ،نور یې له ژړا سره اوښکو ملتیا نه کوله ،او نه یـې اواز تر څو مترو لرې خلکو اوریده.

»»»»»»»»»»»»

ټول خلک خبر ؤ، چې رڼا کوما کې ده یوازې حلیمه له دې رازه ناخبره وه

سهار وختي شاپور د خیرات له غوښو او وریجو سره یو ځای راورسېده ،لـه خپـل موټره ښکته شو، د رڼا خور ته یې وویل:

هر څه مو، چې نور په کاریدل د رڼا ټلیفون له ما سره دی، په هغه شمیره زنګ راته کوئ.

خیرات پوخ شو، خورا ډیر خلک جنازې ته راغلي ؤ خو چا څکه ونه کړه ځکه چې غم دومره درونده ؤ چې د هر چا اشتها یې له منځه وړې وه . بلاخره هغه وخـت هـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

راورسیده چې دري جنازې باید هدیرې ته ویوړل شي د رښا دمور جنازه شاپور پورته کړه په دې وخت کې، شاپور د رښا خور له ګریوانه ونیوه ورته ویې ویل:
اوس به مې مور، خور او ورور د رښا له لیدو پرته تورو خاورو ته وړې؟ ی، چې اخر ځل خو دوی وګوري ، د هغې له لیدو پرته تاسې داسې ظلم نشی کولی، ایا تاسې زړه سوی نه لري ،په مور مو زړه نه سوزي له رښا سره داسې ظلم مه کوئ چې پرته دې هغې له راتلو دوی خاورو ته وسپاری هغه به ډېر خفه شي هیڅ به یې ونشی زغملی په هغې مورجانه، خور او ورورمې ډېر ګران وو.
شاپور : خورې رښا روغتون کې بستر ده.
حلیمه: خو یوازې یې دومره راولئ، چې د دوی مخ دې اخر ځل دپاره وګورې، بیا یې بیرته بوځئ.
شاپور وویل:
رښا په کوما کې ده، هغه تګ او خبرې نشي کولی، کاشکې رښا لیدل کولی شوی، که چین کې وایې هم رارسوله مې.
نور د رښا د خور حلیمې چیغو او سپارښتنو ته چا غوږ ونه نیو؛ ځکه د جنازې د لمانځه وخت نېږیده او خلک منتظر پاتې کیدل، جنازې روانې کړل شوې. کوشه بیا چیغو په سر واخیسته هر چا د رښا د خور د بې وسي، بې کسي او غمجنې ورځې درد احساس کاوه؛ بس له دوی سره به یې غم په سړو اسویلیو او اوښکو لمانځه نور یې څه نشو کولی
جنازې خښې کړل شوې، شاپور له هدیرې نه بیرته روغتون ته واپس شو؛ د رښا د بستر په خوا کې کیناست، د هغې لاس یې په خپل لاس کې ونیو سر یې پرې کیښود، سلګو واخیست له سترګو یې د باران په څېر اوښکې توېدې، اوښکو لاړې وکړې د رښا په لاس څک، څک وځښېدې.
د شاپور اوښکې د رښا لپاره لکه، په ویده چې د یخو ځاځکو باران وشي ټکان ورکړ. وخوځیده سترګې یې نیمه لوڅې کړې، ویې لیدل، چې چا یې لاس په لاس کې کلک نیولی او سر یې پرې ایښی، لږ مهال خو یې فکر وکړ، چې خوب وینې. خپل نیول شوي لاس ته یې حرکت ورکړ، د ځان خوا ته یې نږدې کړ. شاپور هم سر پورته کړ او له ډنډ سرو سترګو سره یې رښا ته په حیراني وکتل. رښا له ځان سره وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا څه دي، شاپور دلته څه کوي، زه چیرې یم، هغه زما لاس ولـې نیـولی؟ پـه دې سوچونو کې وه، چې شاپور ژړغونی غږ پرې وکړ: رڼا!

ته په هوش راغلې؟ ته اوس ښه یې؟

رڼا وویل:

شاپوره! ته ولې ژاړې خیرت خو دی؟ زه دلته څنګه راغلې یم، زه چا راوستلې یم؟ له دې خبرو سره رڼا بیرته بې هوښه شوه د شاپور غوږېدلې هیلې لکه تـږی ګـلاب، بیا مړاوی شوي د رڼا د کټ په زی یې سرکیښود، خورا غمجن شو زړه یې درد وکړ، د اوښـــکو پـــه تویولـــو یـــې د زړه د درد د ســـپکولو هڅـــه کولـــه. په دې وخت کې د رڼا خور هم راورسیده، ویې کتل، چې شاپور د هغې د بستر په څنډه سر ایښی او ژاړي. هغه د رڼا د بستر په خوا کې ودریده، بې واکـه یـې چغـې کړې رڼا ګلې! تا خو موږ یوازې غمو ته نه پریښودو؟ ته خو به زموږ په وړاندې د تیز شمال په مقابل کې هم دریدې،

اوس دې ولې یوازې دومره درنو غمونو ته په دې کم عمر کې پریښودم؟

راپورته شه خورې! یوازنی هیله مو ته پاتې یې راپاڅه،غیږ کې مې ونیسـه زړه مـې سل ځای ټپي شوی ګوندې ورغول شي ، هیڅوک مې نشته چې غیږ ورکړم، خپلې اوښکې ورته توې کړم، د تسلي لپاره یې په اوږه سر کیږدم اوهغه ماته تسلي راکړي. خورجانې!

که ته زما بد حالت په خوب کې هم وینې؛ نو زړه به دې وچوي، اوس ولې غـږ نـه کوې خورې!؟ ولې تسلي نه راکوې؟ مور جانه، خور او ماشـوم ورور مـې لـه تـورو خاورو لاندې دي.

ته خبره یې کنه!؟

له دې اوږدو ساندو وروسته یې شاپور ته مخ وروړاؤ، هغه ته یې وویل:

خور مې جوړیږي کنه؟ هغه خو به ما د مور او ورور غوندې یوازې نه پریږدي، کنـه شاپوره ورور!؟

شاپور : ته مه خفه کیږه رڼا دومره همت لري، چې داسې وړې پیښې یـې لـه منځـه نشی وړلی ،هغه لومړی په دې خاوره کې د ظلم ،فساد او بې انصـافي جـړې ورک کوي بیا له نړۍ سره خدای پامانې کوي، تر اوسه یې ډیرې هیلې پاتې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حلیمه:

شاپوره وروره! زه دې ډیره احسان منده یم، زه به ستاسې دغه ښیګڼه هیره نه کـړم، چې په دې بد حالت کې راسره وې، زما د مور، خور او ورور سقاط، خیرات او ټول مراسم دې زمورِ د کور د یوه غړي په ډول ادا کړل.

زه ژمنه کوم، چې که زما وس ورسي او ستا کوم شي ته اړتیاوي، که مې سر هم پکې لاړ شي نه یې دریغوم.

شاپور : ته مې لکه خور داسې یې، د خور لپاره ورور دومره څه نشي کولی؟

بیا یې د رنا لور ته وکتل لاسونه یې پورته کړل، دعا یې وکړه: اوس دې رنا خـدای ج ښه کړي، هغه تېر مړي مو ښلي، صبر مو دی پرې.

حلیمه :

که زه یوه خبره وکړم خفه کیږې خو نه

شاپور نه ولې ؟

حلیمه :زه اوس د رنا پوښتنې ته دلته دهغې اوطاق ته چې رانه وتم نو تاسې د هغې د کټ په ژی سر ایښی ؤ د هغې لاس مو په خپل لاس کې نیولی ؤ ، نو ایا ستاسې تر منځ خو داسې اړیکې نشته چې زه یې په راز نه یم خبره؟

شاپور : نه، رنا د اړیکو جوړولو دپاره وخت نه لري،

حلیمه: او ته؟

خوږې! اوس ددې خبرو وخت نه دی، دعا وکړه چې رنا خدای ښه کړي، زه رنا ته ډېر درناوی لرم، ماته یوازنی کس مالوم شوه، چې له ظاهره یې باطن ډېر ښکلی ده. دې هغې ډیر لحاظ راباندې ګران ده.

په دې وخت کې شاپور د رنا مخ ته حَیر شو، د هغې سر جټکه وخوړه، سترګې یـې نیمه پرانیستلې، غږ یې وکړ شاپوره!؟

ته دلته څه کوې وروسته یې خپله خور ولیده، هغـې تـه یـې مـخ وروړاؤ حلیمـې خوږې! دا څه وینم؟

شاپور ژر ډاکترانو ته غږ کړ ورته ویې ویل: ژر راشئ، رنا په خبرو راغله.

حلیمه په رنا ورټیټه شوه په داسې حال کې، چې سلګیو نیولې وه، رنا یې په یوه او بل لوري مخ ښکل کړه بیا یې ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور خو گرم نده لږ مخکې یې وویل:
رڼا نه مري، هغه ډیر ارمانونه لري، لومړی هغه بشپړوي بیا له دې نړۍ ستړګې پټوي، رڼا د سر د سختې ضربې له امله لا هم له چاپیریال سره اړیکه نیمګړې وه، خبرو ته یې کم ځواب ویل. هڅه یې وکړه په خپل بستر کې راجګه شي؛ خو ونه توانیده، هر لورته یې په حیراني سره کتل، فکر یې په دې مشغول ؤ، چې ولې داسې شوې؟ مغزو یې بشپړ کار نه کاؤ.
خپل معالج متخصص ډاکتر یې راغی دې رڼا حالت یې ارزیابي کړ، ویې ویل:
رڼا اوس له خطره وتلې ده، په یو ساعت کې یې فکر د بشپړ تمرکز حالت ته راځي، تاسې اندیښنه مه کوئ، څه درمل یې ورکړه او نورلاړ.
ساعت تېر شو، رڼا عادي حالت ته راغله، یادښت یې هم نورمال شو.
په خپله خور حلیمه کې یې سترګې ونیوې، ورته ویې ویل:
مورجانه، خور او کوچنی خاطر مو خښ کړل؟ ډېر ژوبل شوي ؤ؟ زما لیدو ته مو انتظار ونه ویست؟ دومره سزا مو د کومې ګنا له کبله راکړه؟ کم ترکمه د هغوی د مخ د یو ځل لیدو موقع خو به مو راکړې وه؟
غټې، غټې اوښکې یې له خبرو سره له رخسارو تېرېدلې او په ګرېوان کې لویدې، حلیمې هڅه کوله ونه ژاړي، خپلې ناروغې خور ته همت ورکړي؛ خو د رڼا خبرې دومره غمجنې وې، چې ځان یې تم نشو کړای، سلګو واخیسته خپلې خور ته یې غېږ ورکړه په ژړا ژړا کې یې ګیلې ورته پیل کړې، خورې! دوی ستا په نه شتون کې درې جنازې راوړې. د ورور، خور او مور ستره هیله مو پرې شوه، دا لوی غم مې ستا په نشتون کې وزغامه.
د جنازې اخیستو په وخت کې مې خلکو ته ډېرې زاری وکړې،چې خورجانې ته دې دلیدو موقع وکړئ:
خورجانه! مې راولئ، دهغې له لیدو پرته یې مه خښوئ؛ خو چا مې غږ نه اوریده، راته ویل یې، چې هغه په کوما کې ده.
رڼا خپله خور درک کوله چې په دې کم عمر کې څومره دروند غم ګاللی ،په ډېر ستونزمن ډول په خپل بستر کې راکیناسته خپله خور یې غېږې ته نږدې کړه، اوښکې یې پرې پاکې کړې، بیا یې ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورجانې! ته مه خفه کیږه، یوه ورځ نه یوه ورځ خو باید مړه شـو؛ ځکـه چـې لـه خدای ج پرته هر ساه کښ باید دمرګ څکه وکړي.

د مور، خور او ورور په یوه وار درد زغمل څه اسانه کار ندی؛ خو مورِ بله چـاره نـه لرو، له صبر پرته بله لاره نه ده راپاتې.

زمورِ د کورنۍ د دریو جنازو په اړه له تاسې نه زما په سینه کې یو درد زیـات دی او هغه دا، چې زما سزا زما د کور غړو خور، مور او وړوکي ورور ولیده.

شاپور: هغه څنګه ؟

د والي د فساد په تور د لرې کېدو نه دوه ورځې وروسته د دفتر په لاره مورِ یو تـور موټر تعقیبولو؛ مورِ یوې ګوښې ته ودریدو، هغه تېر شـو، خـو زمـورِ د دریـدو پـه وخت کې دوی زمورِ په موټر کې زما د وژلو لپاره بم ځای پر ځای کـړی وو. زه پـه دفتر کې ترې ستنه شوم، موټر مې کورته د مورجانې روغتون ته د وړلو لپاره ولیږه، دوی یې چې راخیستي د بم د چاودنې وخت پوره شـوی، مـا درز واوریـده خـورا لوی غږ یې درلوده. د سیمې خبریال ناروغ ؤ زه خپله د راپور جوړولو لپـاره هلتـه لاړم، د تصویر اخیستنې پر وخت مې پام شو، چې کوچنی ورور مې مخـې تـه مـړ پروت دی او زه یې تصویر اخلم وروسته مـې د مـور، ورپسـې د خـور او مـوټروان جسدونه ولیدل، چې تیت او فرق پراته و.

نوره پوه نشوم چې څه وشول، خو فکر کوم سر مې د پاخه سړک سره په ډېر شـدت سره ولګیده .

ځکه بې هوښه شوې وم.

کنه زه په پښه کې نه وم، خوکاش چې وای .

اوس به د ژوند تر اخېره دې ته وځوریږم، چې څرنګه زما له امله مې مور، خـور او ورور له خاورو لاندې شول.

کاش کې زه مړه وای، کاشکې د خپلې مور، خور او ورور دوهمه قاتله نه وای جوړه شوې.

شاپور:

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښا ته په دې خبره ځان مه ملامتوه، بس دا به په تقدیر کې لیکل شوي وو، هغـوی خو ستا موټر ته بم ایښی ؤ، ته یې وژلې خو دا چې ته خدای ج وژغـورلې پـه دې کې به هم د خدای ج حکمت وي.

مورجانه، خور او ورور مې شهیدان دي؛ ځکه بې ګناه مړه شول، لـه شـهادته لـوی مرګ بل څه کیدای شي.

رښا په ټنډه کې تروه شوه، سر ته یې لاس ویوړ، ویې ویـل: د سر د شـا برخـه مـې سخت درد کوي. شاپور وویل: ستا د سر پوستکی پرې شوی ؤ، ډاکترانو ویل، چې اته ټکه مو ګنډلی، خو ته مه اندیښمنه کیږه، ژر ښه کیږي.

رښا سوړ اسویلی وکیښ ویې ویل: ما خو چې د چا لپـاره اندیښـنه کولـه هغـه خـو خدای درې واړه رانه واخیستل، اوس به د څه اندیښنه وکړم،

په دې وخت کې ډاکتر راغی، رښا ته یې وویل:

لورجانې! ته اوس ښه یې؛ خو یوه ورځ باید نوره هم له مورِ سره احتیاطاً واوسې.

رښا : ډاکتر صیب! ما همدا اوس رخصت کړه، زما په کور کې اوس یوازې یوه خـور پاتې ده، زما شتون ورسره خورا اړین دی، که څه ستونزه وه بیا هم راتلی شو.

ډاکتر :

زه مو هم ستونزه اوس ډېره جدی نه ګڼم، ځـه چـې دا ډول سـتونزه لـرې بیـا مـو رخصتوم، که کومه خبره پیدا شوه؛ نو پرته له ځنډه راشئ؛ ډاکتر نسخه ولیکله دوی ته یې ورکړه.

شاپور : تاسې دتګ لپاره ځان چمتو کړئ زه ځم درمل رااخلم.

شاپور لاړه ټول حسابونه یې خلاص کړل درمل یې راواخیستل او بیرته دوی ته راغی :

شـــــاپور: کـــــه چمتـــــو یاســـــت، نـــــو ځـــــو.

رښا : هغه دې روغتون لګښتونه خو باید ورکړو

شاپور : هغه مې خلاص کړل، اندیښنه مه کوئ.

رښا : شاپوره! ښه دې وکړل، له مورِ سره پیسې هم نه وې، خو زما له معاشونو یې بیا ګرځوه، چې هیر دې نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور مسکی شو، بیا یې وویل: دومره ډېر لګښت نه دی، چې یـاد کـړل شي، ځـو چې کور کې به خلک منتظر وي!.

د شاپور په موټر کې درې واړه کیناستل، له لنډ مزل وروسته د رنا کورته ورسـیدل؛ رنا ښکته شوه خو، چې حلیمه ښکته کیده، شاپور غږ پرې وکړ : خـورې! دا پیسـې واخله د رنا معاش دی، کور کې لګښتونو ته په کاریږي.

هغې پیسې تري واخیستې او کوزه شوه، نور شاپور د خپل کور په لور رهي شو.

رنا لومړی د مور خونې ته لاړه د هغې په چپر کټ کیناسته د تېر وخت یادونـه یـې ورته مخې ته راغلل، د حلیمې دې پاره یې له کوکو ډډه وکړه په چوپه خوله یې ډېر وژل، چې ښه ستړې شوه بیرته راوته!.

په حلیمه یې سترګې ولګیدې، د وره په خوا کې ورته ولاړه وه، چا چې د رنا د ژړا سره یوځای ژړل، هغه یې په غېږ کې ونیوله د ډاډ کیسې یې ورته پیل کړې.

ورته ویې ویل:

خورجانې! ژوند سراسر مبارزه ده، زمونږ هېواد قربانیو ته اړتیـا لـري، شـاید لـه دې نورې هم سختې ورځې ولرو مونږ باید ځان ورته چمتو کړو.

هغه یې ډاډه کړه نوره خپل اطاق ته لاړه ، له زړه یې یو خدای ج خبر ؤ، د خپلـې خور د نه خپګان لپاره یې د زړه درد پټ تېراؤه.

کله به چې ګوښه شوه پر مخ به یې لکه باران اوښکې راروانې وې تر هغو بـه جـاري وې، چې ګریوان به یې ښه لوند شو.

رنا درې ورځې په کور کې وه، د مېرمنو فاتحې ته ناسته وه، پـه څلورمـه ورځ یـې حلیمه خور په ځنګ کې کیناسته ورته ویې ویل:

خورې! یوه پوښتنه وکړم خفه کیږي خو نه؟

رنا په حیراني سره ورته وکتل ویې ویل:

نه ولې خفه شم؟

حلیمه: ایا شاپور واده کړی؟

رنا : ولې یې پوښتنه کوې ایا ته خو واده نه ورسره کوې؟

هغه مسکی شوه ورته ویې ویل: نه هغه خو زما ورور ده ماته خور وایي.

رنا: ښه! نو د څه لپاره دې پوښتنه وکړه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

حلیمې په تته ژبه وویل:

ایا تاته خو یې د کوژدې وړاندیز نه دی کړی؟

رڼا: ماته چې د کوژدې وړاندیز وکړي، خوله به یې پرې ماته کړم، زه چاته د دې جرئت نه ورکوم، چې داسې راته ووایي او نه زه د واده لپاره وخت لرم.

حلیمه: خوږې! ولې واده کول ګناه ده؟

رڼا: نه

حلیمه: نو ولې ددې ټکي په وړاندې دومره حساسه یې؟

رڼا: له واده وړاندې زما لومړیتوبونه خورا زیات دي، د هېواد دغه ویجاړ حالت مې ډېره خُوروي، دلته هر اړخیزه ګډوډي مې ډېره خفه کوي، کله چې په هېواد کې سم سمکی وګورم بیا به واده ته وخت ولرم کنه خدای ج خبر، چې واده وکړم. دوی لا خبرې کولې، چې رڼاته دې شاپور زنګ راغی ورته ویې ویل:

اغلې رڼا! یو شمیر ژورنالستان دې دفتر ته راغلي، غواړي غمرازي درسره وکړي فاتحه درته کوي او تر څنګ یې شاید د خبري کانفرانس له لارې ستاسې نظر هم واوري، که مو مناسبه بلله ورشئ.

رڼا : زه تګ ته چمتو یم په دفتر کې دې منتظر شي، ټلیفون یې پرې کړ، رڼا د دفتر په لور روانه شوه.

له رسیدو سره سم؛ اداري مدیر د جلسو په خونه کې ورته خبري ناسته ترتیب کړې وه، هم مسلکو خبریالانو لومړی ورته د مور، خور او کوچني ورور دعا وکړه او وروسته یې د خبري ناستې لپاره د خبرو هیله ترې وکړه.

رڼا د مایکونو مخې ته کیناسته خبرې یې پیل کړې، ویې ویل:

په لومړي سر کې غواړم له خپلو هم مسلکو ورونو او خویندو، همدارنګه د ټول هېواد له وګړو مننه وکړم، چې زموږ غم یې خپل غم وبالله او غمشریکي یې راسره وکړه

له ما د خپلې زړه سوانده مور، خور او نازولي ورور سیوری؛ ځکه ویجاړ کړل شو چې موږ د حق پلوی کوو، څوک نه پرېږدو، چې بیت مال ولوټي او یا یې د فساد په وړاندې چپ پاتې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که د هېواد غله، لوټمار او فساد گر غواړي زما د کورنۍ په وژنه زما غږ خپ کړي؛ خو دا خوب دې اوبو ته ووایي، تر څو چې زما په تن کې ساه ښکته او پورته کیږي او یا مې هم ژبه په خوله کې خوځښت کوي، زما هڅې به همدغسې روانې وي.

ددې هېواد د سمون، پرمختګ، د قانون حاکمیت او ټولنیز عدالت لپاره مې مور، خور او ورور له لاسه ورکړل، زما سر دې هم ترې قربان شي.

زه ویاړم چې د هېواد لپاره قرباني ورکوم، دغه هېواد زموږ قرباني ته اړتیا لري، ترڅو یې راتلونکی نسل په خوښي، مینې، قانونمندي او ټولنیز عدالت کې ژوند وکړي.

زما په وړاندې د زورواکو دغه کړنې د دوی زوال او خپل بریالی توب ګڼم، ما څوک په داسې کړنو له مبارزې نه شي جلا کولی؛ د هېواد د ښه راتلونکي لپاره هر راز قرباني ته چمتو یم.

ژورنالستانو یې خبرو ته څو وارې چکچکې وکړې.

د ځینو خو یې احساسات دومره راوپاروول، چې له سترګو یې اوښکې روانې شوې.

رنا وویل:

زما کړنې مې په خپلو هېوادوالو کوم احسان نه دې او نه غواړم دوی ته ځان د یوه ښه انسان په توګه ورځرګند کړم، بلکې دا د دوی په ما حق دی او زه یې په ادا کولو کې له اوږو دروند بار سپکووم.

ناسته خلاصه شوه؛ رنا خپل دفتر ته لاړه چې کله دفتر ته دننه شوه، ګوري شاپور یې په دفتر کې سر په زنګنو ناست دی. رنا غاړې تازه کړې شاپور هم سر له زنګنو راپورته کړ، رنا ته یې وویل:

وښه! غیر نورمال ناست وم، کورته نه ځې؟

رنا : نه په کور کې مې زړه تنګیږي، له کار سره راحته یم؛ خو ته ولې داسې اندیښمن یې خیر خو دی؟

شاپور :

تا خو له ماسره ژمنه کړې وه، چې زه درسره مرسته کوم.

رنا: دې څه مرسته؟

شاپور: ویلې دې ؤ، چې د ملیحې په ستونزه کې درسره ولاړه یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنا: نو ولې په ما باور نه لرې؟

شاپور: لرم یې خو!.

رنا: نو خو په کوم ځای کې ده؟

شاپور: نن یې ټلیفون کړی ؤ؛ ویل یې چې په یوه اونۍ کې ماته د واده لپاره ځان چمتو کړه، کنه په محکمه کې عاریضه دربانديې کوم.

رنا: خو واده ورسره وکړه، دې کې د خپګان څه دي؟

شاپور: ایا د هغو ثبوتونو په اوریدو سره بیا هم ستا خوښه ده، چې د یوې داسې نجلۍ سره واده وکړم، چې هغه واده یوازې دپیسو لپاره کوي؟ هغې د واده له پاکو اړیکو نه تجارت جوړ کړی، هغې ته خاوند ارزښت نه لري؟.

رنا یې په خبرو مسکۍ شوه، ورته ویې ویل:

هسې ټوکه مې وکړه، موږ دلته یوځای نمک سره خوړلی، یو د بل همکار یو، د یوه مسلک غړي یو، که ته دا واده کوې هم، زه دې نه ورته پریږدم.

شاپور یې په خبره رینکی او تازه شو؛ دغسې د خواخوږۍ خبرې یې د رنا له لوري پخوا نه وې اوریدلې، له ډېر اوږد وخته ورته په تمه ؤ، چې د رنا پام خپل اړخ ته راواړوي.

نو د رنا سره سترګې په سترګو شو ورته ویې ویل:

اوس څه وکړو؛ زه خو ګنګس یم، نه پوهېږم څه وکړم؟ دا د پښتو وطن او د ملیحې دوکه او پست فکري ته حیران یم څه وکړم؟

رنا: د ژوند اړیکه څه ټوکې نه وي شاپوره جانه! او نه په دې اړه کومه بې تفاوتي او شرم په کار ده؛ ځکه د واده اړیکه بیا دې ژوند ترپایه په مینه او وفاداری پالل کیږي؛ اوس هم سرې وخت دی زه ډاډه یم که د خلکو له شرمه دغه واده وکړې بیا به هم په طلاق او جدایي تمامیږي؛ ځکه بنیاد یې په دوکه ایښودل شوی، نو اوس هم ناوخته ندی، چې ددې بلا نه ځان خلاص کړې.

شاپور: له تاسره یې د حل لار شته؟

رنا: ته ولې وراخطا یې؟ که اوس راسره نشته خو ورته پیدابه یې کړم، تاسره کړې ژمنه به تر سره کړم.

شاپور: اغلې رنا! موږ کم وخت لرو، یوازې یوه اونۍ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنا: له هغې بلا مه ډاریږه، چې په منځ کې یې یوه شپه وي، زه یو پلان ورته جوړوم، زه په دې ډاډه یم، چې مادیات پرست د ټینګې خلک نه دي، هغه د مادیاتو لپاره، له هرڅه تېریږي.

بیا یې په شاپور کې سترګې ونیوې ورته ویې ویل: ته اوس لاړ شه، له ما سره طرحه شته د شپې لخوا پرې کارکوم.

شاپور له چوکۍ پورته شو هیله مندې سترګې یې په رنا کې ونیوې ورته ویې ویل: که دې زه له دې ستونزې خلاص کړم د ژوند تر پایه به دې احسان مند یم، رنا غوښتل ورته ووایي: ځه بابا دومره خبره مه غټوه، خو د ټلیفون شرنګهار یې فکر په بله کړ، شاپور هم ووت.

رنا د ټلیفون د شین بټن په وهلو سره بلې وویل.

ځواب یې تر لاسه کړ ایا تاسې رنا یاست!؟

رنا : هو! رنا یم او تاسو؟

ورته وویل شول: زه د خوست ښاروال یم نږدې دریې میاشتې کیږي، چې په دنده مې کار پیل کړی.

رنا : خوښه شوم ښاروال صیب! چې غږ مې دې واوریده، له رسنیو اورم، چې تاسې هلته بې ساري خدمتونه پیل کړي ولس درنه راضي ده، هغه څه چې تاسې په دې دریو میاشتو کې تر سره کړي دي؛ تېر ښاروال په پنځو کلونو کې نه وو ترسره کړي. له طرحو، پلانونو او د هېواد سره دې له مینې او احساسه مالومات لرم، ستاسې په اړه مې اوریدلی، چې د جمعې په ورځ هم کار کوئ او دا مو هم له هېواد سره د بې کچې مینې ثبوت ده. زه درباندې ویاړم

ښاروال:

خور جانې! دا خو ستاسې لورینه ده حسن نظرمو ده، زه اوس هم د ولس ځان ډېر پوروړی بولم، ما اوس هم په خپله دنده کې غفلت کړی؛ ځکه تر دې هم زموږ ویجاړ هېواد ډېر کار ته اړتیا لري.

اصلا خو رنا خوږې! ته دستایلو یې چې د هېواد دخدمت لپاره دې سر په تلي کې ایښی، د هر ظالم، هر فاسد او غدار د سترګو خار دې ځان جوړ کړی، هر ګوابښ دې په ځان منلی خو باطل ته نه یې تسلیم شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: مننه ښاروال صیب!

خدای ج مو دې هغسې کړي لکه څنګه، چې ته وایې تر اوسه خو نه یو، ښه مهربانی وکړئ! څنګه مو ټلیفون کړی وو؟

ښاروال:

رڼا جانې! بوخته به هم یې، یوازې یوه مسله مې درسره شریکوله، که وخت لرئ!.

رڼا: مهربانې وکړئ ښاروال صیب!

په خوست کې ستاسو خبریال څه نومیږي؟

رڼا: خلیل منصف. ولې؟

ښاروال: خورجانې! زه لومړی ډاډه نه وم، چې دغه خبریال به ستاسې د شبکې وي خو اوس مې چې ستاسې له خولې واوریدل نو ډاډه شوم چې هغه له ستاسې سره کار کوي.

رڼا: څه ستونزه پېښه شوې؟

ښاروال:

تېره ورځ ښاروالی ته راغلی ؤ ماته یې وویل: چې ډېر ښه کارونه مو پیل کړي. ما ورته وویل:

مننه وروره! خو ستاسې رسنۍ له ماسره د کارونو په انعکاس کې مرسته کولی شئ، او له ماسره اړینه مرسته همدا ده.

په ځواب کې یې راته وویل:

زه مرسته کوم خو!.

ما ورته وویل: مننه! خو یې په کوم ځای کې ده؟

وېې ویل: حق الظهور او حق السکوت خو به راکوې.

ما ورته وویل:

جالب اصطلاحات دي، خو زه یې والله که په مانا پوهېږم.

ماته یې وویل: د ا ځرنګه ښاروال یې، چې په دې اصطلاحاتو نه پوهیږې،؟

ما ورته وویل:

خو ته مې پرې پوه کړه. ویې ویل: له تا مخکې ښاروال خو ډیر ښه پوهیده، چې حق السکوت غږ به مو پرې وکړ سم دستي به یې جیب ته لاس کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـا بیـا ورتـه وویـل: هیلـه لـرم چـې نیـغ پـه نیغـه موضـوع تـه راشـې. ویې ویل: که د کوم ښه کار کاوه او مورِ هغه ته د رسنۍ له لارې انعکاس ورکاوه؛ نو په بدل کې باید مورِ ته د حق الظهور بدله راکړې او که کوم ناسم کار دې کاوه او په هغه مورِ سکوت کاوه او له برکته یې ستاسې پرده کیده؛ نو بیا هم حق لرو چې څـه راکړې، دې ته بیا حق السکوت وایې.

رښـــــــ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور یې ټلیفون پرې کړ، رڼا ته د دفتر ساحه تنګه شوه کمپیوتر یې بند کړ، دسکول یې راواخیست د دفتر ساتونکو ته یې وویل: زمونږ یو خبریال له خوسته راځي شپه ورکړئ ورته ووایئ، چې سبا رڼا درسره خبرې کوي؛ زه اوس کورته ځم.

سبا سهار رڼا کار پیل کړ، له لندۍ مهال وروسته یې خلیل هم مخې ته ودریده، سلام یې واچاؤ. رڼا ورته د کیناستو وویل. هغه هم د میز په خوا کې په یوه څوکۍ کیناست سر یې ښکته اچولی ؤ، یوې ویرې یې په زړه منګولې خښې کړې وې؛ ډیر بیړنی ؤ چې د راغونډتو په لامل پوه شي. سپیره مخ یې رڼا ته ور واړاؤ، ورته یې ویل: اغلې رئیسې صیب! پونښتلی شم، چې زه مو ولې دلته راغونډتی وم؟

رڼا مسکی شوه ورته ویې ویل: ستا د ښه کار کردګي له امله دې تاد تقدیر اراده لرو.

خلیل: وغوړیده، رینکی شو بیا یې رڼا ته په هیله مند نظر وکتل ورته ویې ویل:

بیا نو داکمرې او وسائل مو ولې راباندې راوړل؟

رڼا په زړه کې وویل: د غله په غره کې هم ځای نه کیږي، د خپلو کړنو تصویر خو یې له سترګو نه ورک کیږي.

رڼا : ولایت کې څه حال دی؟

خلیل : کراري ده.

رڼا: له خپلې دندې سره څرنګه یې.

خلیل: ښه یم اغلې! زمونږ او ستاسې دنده خو ډیره سپیڅلې ده، باید د زړه له تله یې ترسره کړو او خپل مسلک ته باید ژمن واوسو.

رڼا: که په خپل دې سپیڅلي مسلک کې څوک خیانت وکړي بیا؟

خلیل: بیا نو ګنهګار دی، داسې ګناهګار چې د مسلک له مخې نه ښل کیږي.

رڼا: نو ته ولې خیانت کوې او له دې سپیڅلې دندې ناسمه ګټه پورته کوې؟

خلیل: اغلې رئیسې صیب! زه خپل مسلک ته ژمن یم په ایمانداري خپله دنده سرته رسوم، لاړه شه زما ولایت کې پونښتنه وکړه، که چا یوه ویښته خیانت راباندې ثبوت کړ نو بیا زه ملامت یم.

رڼا: ښه! ته ډاډه یې؟

خلیل: هو

رڼا: ته حق سکوت په کوم قانون اخلې، حق الظهور په کوم دلیل اخلې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیل: رئیسې صیب! دا تور دی.

زما ربښتینولي خلک نشي زغملی، دا یوه توطیه ده.

رښا: شرم دی چې ته هم د ربښتینولي خبرې کوې او زه خجالت باسم، چې یـو هـم مسلکه مې داسې ګورم؛ د خپل کمپیوتر سکرین یې وروړاړۍ ویـډیو یـې ورتـه پلـې کړه، دې ده او د ښارول بحث پکې پیل شو، خلیل یې په لیدو لکه خورا کمخونـه انسان زیږ زبیښلی وتښتید.

رښا ورته وویل:

ته څه فکر کوې، چې زه به مې په خپل ژورنالست له ټبوته پرته تور ولګوم او یـا بـه یې له ټبوته پرته راغواړم او له دندې یې ګوښه کوم، نه هیڅکله نه.

خلیل: اغلې رئیسې! یوه ټېروتنه رانه شوې په دومره وړه ټېروتنه دومره لویه سـزا مـه راکوه!.

رښا: امممممم دا وړه ټېروتنه ده، چې د خپل مسلک په زور له خلکو باج اخلې؟ ستا غوندې خلک د خبریالي په سپینه لمن باندې تور داغ دي او د هر پاک ژورنالسـت رنګه همدا ستاسو بې ویجدانـه بـدوی، د هغـوی بـاور لـه منځـه وړی، کـه دوکـه کوئ،بـل ځـای ورتـه وګـورئ دغـه بـاوري مقـدس مسـلک ولـې بـدناموئ.

خلیل: خورې! ته چې څه وایې هغه ټول سم دي، خو یوه موقع راکړه، وړه خیـل خانه راله غاړې ده، یوازې ماته یې هیله ده، زه ژمنه درسره کوم، چې بیا به داسې څه نه تکرارېږي.

رښا: ایا تاسې ته هغه معاش کفایت نه کوي، چې مورِ یې درکوو؟

خلیل: کفایت یې کاوه؛ خو بس خدای ج چې سړی ووهي بیا همداسې کوي.

رښا: ګوره خلیله! ددې ویډیو له مخې مالومېږي، چې تا له دې مخکې ښاروالانو هم دا ډول باج اخیستی ته نور مورِ ته د باور وړ سړی نه یې.

خلیل له خپله ځایه پاڅیده، هڅه یې وکړه د رښا پښو ته ځان واچـوي او لـه کـړې پرېکړې یې ټېره کړي؛ خو هغې یې ددې کار مخه ونیوله. خلیل ته یې وویل:

زه تا نشم بښلی، ستا خیانت بښل زما د وس خبره نده؛ خو سـتا د وړو بچیـانو لپـاره دلته په تلویزون کې دنده درکوم؛ پام دې وي چې څلورویشت ساعته زما د نظـارت

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې یې او بل ځل نه یوازې، چې له دندې دې ګوښه کوم بلکې څارونوالي ته دې هم ورپېژنم.

دوباره دې بیا په بچیانو هم زړه نه سوځوم.

د خلیل زړه درزا کمه کړه، تښتېدلي رنګ ته یې وینه ورغله او د لاس په نامه دریدو سره یې د تکرار د نه پیښیدو په عاجزه خوله وویل؛ نور تړې بهر ووت.

د خلیل له وتو سره یې ټلیفون وشرنګیده، ګورې چې شاپور زنګ وهلی؛ رښا اوکې کړ د شاپورخبرو ته غوږ شوه. هغه ورته وویل:

ایا زما په مسله کې خو دې ژمنه له یاده نه ده وتلې؟

رښا : نه! زما ژمنه، ژمنه وي په یاد مې دی ،همدا اوس مې غوښتل، چې دې خپلې ژمنې دپوره کولو دپاره خپله طرحه دې پوه کړم او زنګ درته ووهم؛ .

شاپور : ښه! زه غوږ یم.

رښا : زه ملیحه راغواړم او د پنځوس زور ډالرو د ورکړې خبره ورته کوم ورته وایم، چې نه محکمه او نه کوم بل اقدام به کوې بس دا واخله، او نور خپه چوپه لاړه شه؛ له دې اړیکې تېره شه، نو که انکار یې وکړ بیا یو بل چانس هم ورکو؛ ځکه چې موږ ته به دا هم ثابته کړي، چې هغه دا اړیکه د پیسو لپاره نه ټینګوي، هدف یې له تاسره ښه ژوند تېرول دي او که یې واخیستې نو د هغې جدایې درنه په همدې قیمار ارزي.

شاپور :

هغه د بل چانس مېرمن نده؛ د خدای ج لپاره ما ترې خلاص کړه او خپله ژمنه پوره کړه؛ ځکه هغه ما بار بار تللې، هیله کوم یو لک ورکړه خو دا لانجه خلاصه کړه.

رښا:

زه اوس زنګ ورته وهم او څه مې، چې وویل یوازې هماغه کولی شم بس.

له شاپوره یې اړیکه پرې کړه؛ سم دستي یې ملیحې ته زنګ وکړ ورته ویې ویل:

که زحمت نه کېږي یو ځل زما تر دفتره راشه!.

هغې ځواب ورکړ: خیر خو به وي؟

رښا : خیر دی، زه درته منتظره یم، هغې د سمه ده په ویلو تلیفون پرې کړه او لنډ مهال وروسته د رښا په دفتر ورننه وته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی دواړو مخامخ خبرې پیل کړې.

رڼا ورته وویل:

زه په یوه مهمه موضوع باندې درسره خبرې کوم؛ خو شرط به دا وي، چې د تېر په څېر غلطیانې تکرار نه کړې. لکه څرنګه چې د یوه لوستي انسان سره ښایي هماغسې خبرې راسره وکړه، زه د تهمتونو او بې ځایه خبرو په وړاندې حوصله نه لرم.

هغې په دې خاطر، چې د موضوع اوریدو ته ډیره لیواله وه د سمه ده پــه دود سر وخوځاؤ.

رڼا ورته وویل:

ملیحې واده د دوه جوړو د توافق، مینې او یو له بل سره د خوښ ژوند په نیت تــر سره کېږي کنه؟

ملیحه: هو بالکل!

رڼا: او که د زړونو تر منځ فاصله وي، کرکه وي، باور له منځه تللی وي، بیا خو فکــر کوم له دې واده نه، نه واده ښه دی.

ملیحه: خبرې دې ټولې سمې دي؛ خو په څه پورې دې یادې کړې؟

رڼا: ګوره خورې! ستا او شاپور ترمنځ اوس فضا داسې ده، چې یو بل ته نشی نږدې کیدای هغه یا دحقیقت او یا هم د سو تفاهم له امله دربانديې باور له لاسه ورکړی.

ملیحه: خلاصه راته ووایه اغلې رڼا!.

رڼا: زه دواړو ته دا ښه ګڼم، چې یو له بله جدا شئ او په خپله خوښه ځان ته د ژوند ملګری وټاکئ؛ ځکه اوس هم سرې وخت دی.

ملیحه: زه هغه په داسې اسانې نه پرېږدم، خلک به څه وایي، زه به خپلو خپلوانو ته څه ځواب وایم، خپلې کورنی ته به څه مخ تورم.

رڼا: زه درته یو وړاندیز لرم.

ملیحه: دڅه شي وړاندیز؟

رڼا: له شاپوره پنځوس زره ډالر درته اخلم، له شاپوره تېره شــه او خپــل ژونــد پــرې جوړ کړه. له دې خبرې سره د ملیحې زړه په ټوپونو شو، ورته ویې ویل:

څه ضمانت دی، چې هغه دومره پیسې ماته راکوي؟

رڼا: ضمانت یې زه کوم، ته به دلته ناسته یې ستا اکونټ ته به پیسې جمعه کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملیحه: زه به ستا په وړاندیز غور وکړم او سبا به راشم.
رڼا: نه همدا اوس یې وخت دی، بهر ووځه او له کورنۍ سره مشوره وکړه، زما د خبرې ارمان به وکړې. شاپور ستا په وړاندې د خیانت ثبوتونه لري، ثبت شوی غږ لري او په محکمه کې به هم هیڅ لاسته رانه وړې او په دې خو ته له مانه ښه پوهیږې.
ته پوهیږې چې شاپور ولې تیار دی، چې تاته پیسې درکړي؛ ځکه چې هغه نه غواړي خبره لویه شي، خلک خبر شي او نندارې جوړه شي.
ملیحه: زه بهر وځم.
رڼا: ته تلی شې، خو ځنډ ونه کړې.
ملیحه ووتله، له کور سره د اړیکو نه وروسته بیرته راننه وتله، رڼا ته یې وویل:
زه د اړیکو پریکون ته چمتو یم، چې شاپور غواړي زه سل ځله غواړم اړیکه پرې کړم؛ خو ماته به نیم جایداد راکوي، همدا مې شرط دی کنه، نه یې منم.
رڼا ورته له غوصې نړی مسکا وکړه، بیا یې وویل:
اغلې ملیحې! هغه پوهنتون دې ګډ شي، چې ته ترې فارغه شوې یې او حقوق دې ویلي، تا او شاپور تر اوسه رسمي واده نه دی کړي، چې ته په هغه دعوه وکړې او نیمایي حق ترې وغواړې، یوازې کوژده مو کړې او هغه هم کوم رسمي سند نه لري.
ما چې څه درته وویل دا به دې په ګټه وي او که شاپور در سره مقابله پیل کړه؛ نو شاید هر څه وبایلې او تش لاس کورته لاړه شې؛ ځکه هغه ستا د خیانتونو اسناد لري او که هغه محکمه واوري نو ته شاید نه یوازې خپل خاوند له لاسه ورکړئ، بلکې د هغو پیسو په ورکړه به هم مکلفه شې چې د هغه له اکونته مو غلا کړې دي او ان کېدای شي بندي هم شې.
ملیحه د رڼا په خبرو وارخطا شوه او فکر یې وکړ په ریښتیا هر څه بایلي نو رڼا ته یې وویل:
ستاخبره منم زه خبره نوره نه اوږدوم؛ خو ماته وخت راکړه یوازې دوه ورځې.
رڼا ورته د هو په دود سر وخوځاؤ او ملیحه یې رخصت کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریمه ورځ هم راورسیده، ملیحه د رښا دفتر ته راغله دا ځل یې نفس د پخوا په څیر نه ؤ، لږ وړوکی شوی وو رښا ته یې ویل:

زه چمتو یم، چې له شاپور سره اړیکه پرې کړم.

رښا : بانکي اکاونټ دې راکړه، چې زموږ مالي مسؤل پیسې درته جمعه کړي. هغې د بانک اکاونټ ورته له دسکوله راوباسه او لږ شیبه وروسته یې له بانک نه مسېج تر لاسه کړ، چې حق یې په لاس ورغی، له مسج سره ملیحه پورته شوه، تر څو د تګ لپاره ځان چمتو کړي په ولاړې یې رښا ته وویل:

زه یوه پوښتنه درنه کولی شم؟

رښا : ولې نه مهرباني وکړئ؟

ملیحه :شاپور سم د سرو زرو چرګ دی، چې درز ورکړې طلا تویوي.

زه له اوله پوهیدم چې تا ولې د شاپور سره د نیږدې کیدو دلچسپي لرله

رښا: ته په څه پوهیدې؟

ملیحه: بس تا وګڼله او ما وبایلله

رښا: مطلب؟

ملیحه: ځان دې ناګاره مه اچوه ستا په چلونو زه ښه پوهېږم.

رښا: د څه شي چل، ته څه وایې؟

ملیحه: د شاپور زړه دې په لاس راوړ ستا په سر یې ما غوندې ښکلې نجلۍ پریښوده، تا واک ترې خپل کړی، د هغه روپۍ دي بادوې یې.

رښا: ګوره خورې! زه او شاپور یوازې د یوه رسنیز دفتر ګډ همکاران یو او بس، کوم څه چې ته فکر کوې داسې څه نشته، تا تېر ځل هم همداسې تېروتنه وکړه او زما عصاب دې راخراب کړل نږدې ؤ، چې د خون څښتنه کړې دې وم.

ځه اوس لاړه شه هسې نه، چې نوره مې احساساتې کړې او کومه پېښه رامنځته شي. هغې خپل تېر یاد سترګو ته ودریده، چې د رښا په ویشتو کوما ته تللې وه؛ نو پرته له څه ویلو روانه شوه.

رښا غږ پسې وکړ، خپل مال خو دې تر لاسه کړ ایا ماته ثبوت نه راکوې، چې سبا بیا ستونزه پیدا نشي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملیحـــــــــــــــــه: د څـــــــــــــــــه شي ثبـــــــــــــــــوت؟

رنا کمره راواخیسته او هغې ته مخامخ یې ونیوله ورته ویې ویل دلته ووایه، چې زه په سالم عقل او په خپله خوښه غواړم د کوژدن اړیکه له شاپور سره له مینځـه یوسـم او د دې کار په بدل کې یې ماته پنځوس زره ډالر راکړل.

هغې همداسې وویل او رنا تري ویډیو وکړه.

نوره یې هغې ته اجازه ورکړه او پر خپل مخ لاړه.

د ملیحې له وتو سره یې شاپور ته زنګ وکړ، ورته ویې ویل:

زما دفتر ته راشه، هغه هم لنډ مهال وروسته دفتر ته ورسېده.

رنا ورته وویل:

رنا هغه څوک ده، چې خپلې ژمنې تر سره کوي؛ نن مې اوړې سپکې شوې؛ ځکه چې له تاسره کړې ژمنه مې ترسره کړه.

د پیسو د ورکړې په وخت کې مې ویډیوي ثبوت هم تري واخیست؛ خپله کمره یې ورته راوښکله او د هغې اقرار یې ورته وښود.

شاپور:

ډېره مننه رنا جانې! ماته دې لوی کار وکړ، زه دې د ټول ژوند لپاره احسانمند کړم، زه به دې دغه پور څرنګه ادا کړای شم؟

رنا : دومره لوی کار مې نده کړی، چې ته فکر کوې، یو عادي څـه ؤ چـې تـرسره مې کړل

شاپور:

اوس کار نیمګړی مه پریږده اغلې رنا:

رنا : نور څه وکړم درته اغلی جناب!؟

شاپور: تا خو زه یوازې کړم.

رنا په کټ، کټ وخندل ورته ویې ویل:

خو تا غوښتل، چې ځان جدا کړې، دا خو ستا غوښتنه وه.

شاپور: نه موخه مې دا وه، چې اوس یوازیتوب شو او د یوازیتوب ژوند سخت وي.

رنا: څه سخت وي ولې دا زه یې چې تېروم.

شاپور: ته خو ته یې، ستا غوندې خو هر څوک نشي کیدای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښا: ښه! ډیر توصف مې مه کوه، ووایه دوهم کار څه درته وکړم؟

شاپور: ژوند مې تکمل کړه.

رښا: ته هم سړی تر کوره ځغلوې، زه نور څه درته نشم کولی، خپل ژوند دې دی او خپل کار.

زه نوره ځم، چې سخته ستړې شوې یم. رښا له خپل ځایه پورته شوه، چې تر وره ورسیده شاپور ته یې وویل:

ښاغلی شاپوره! تر اوسه زه نه پوهیږم، چې زه څومره معاش لرم، څومره مې ستا روپۍ لګولې دي او همدارنګه د کور د ستونزو د حل په موخه که دې یوې میاشتې معاش راکړئ نو بده به نه وي.

شاپور له جیبه دې بانګ کتابچه راوباسله په سپینه ورقه کې یې لاسلیک وکړ رښا ته یې په ګوتو کې ونیو ورته ویې ویل:

دې ورقې په سپین ځای کې دې چې څومره روفۍ په کار وي ولیکه بانګ ته یې ویسه او وایې خله .

رښا : زما له بانکې چیک سره کار نه شته او نه مې خوښیږي، چې وړیا یې واخلم ، څومره مې چې حق وي هغه راکړه.

شاپور: جیب ته لاس کړ یولک افغانۍ یې راوباسلې، رښا ته یې وویل:

دا دې د یوې میاشتې معاش دی.

که کم وي او ستونزې دې نه پرې حل کېږي نو ویلی شې، چې نور یې هم درته لورِ کړم؟

رښا: ته که ډېرې پیسې لرې غریبانو ته یې ورکړه، چې دعا درته وکړي، ماته مې له کاره ډېرې پیسې مه راکوه!. دا پنځوس زره بیرته واخله، زه چې څومره کار کوم دغه پیسې، چې وا مې خیستې هم پرې ډیرې دي.

پیسې یې په دسکول کې کینودې، نور یې حرکت وکړ. شاپور غږ پسې وکړ، حلیمه خور دې په کور کې یوازې پریښې ده؟

رښا: هو ولې دې داسې پوښتنه وکړه؟

شاپور: یانې ستونزمنه ده، چې هغه تل په کور کې یوازې واوسي، سبا یې دفتر ته درسره راوله، ساعت به یې هم تېر شي پام به یې هم په بله شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنا یې دغه کار خوښ کړ او د خواخوږي منه یې ترې کړه، ورته ویې ویل:
منه شاپور جانه! تا خو د پېژندګلوي له پیله زموږ سره خواخوږي ښکاره کړې ده، په هره ستونزه کې راسره یې دغه کار زما هم خوښ شو حلیمې ستر غم لیدلی ښه نظر دې راکړ، سبا یې دلته له ځان سره راولم .
رنا کورته لاړه، دروازې ته په داخلیدو سره یې خور حلیمه جارو په لاس په انګړ کې ولاړه وه، د حویلۍ د جارو کولو نېت یې درلوده. رنا خپلې کشرې حلیمې خور تـه غاړه ورکړه بیا یې ترې وغوښتل، چې یو ښه تریخ چـای ورتـه دم کـړي، هغـې لـږ وروسته د څو چاکلیټو سره د شین چای پیاله د رنا په مخ کې کېښود. حلیمه یې هم په خوا کې کېناسته؛ رنا د هغې په اوږه لاس واړاؤ، ورته ویې ویل خورجانې! هیڅ د یوازیتوب احساس ونه کړې زه درسره یم، اوس دې زه مور، پلار، ورور او هـر څـه یم.
حلیمه یې په خبرو مسکی شوه رنا ته یې وویل:
همدومره مې زړه دربانديې ډاډه دی، ته مې هرڅه یې او له تا پرتـه بـه ځـان ډېـر یوازې راته احساس شي.
رنـــــا : زه هیڅکلـــــه تـــــا یـــــوازې نـــــه پریـــــږدم.
حلیمه: خو ته به واده نه کوې؟
رنا: نه زه واده نه کوم.
حلیمه: ولې دا ښکلې ځواني همداسې زړوې؟
رنا: نه همداسې یې نه زړوم، د خلکو په خدمت کې یې زړوم.
حلیمه: ایا هغه مېرمنې، چې واده کوي، هغه بیا خدمت نشي کولی؟
رنا: کولی یې شي، خو لومړی تا ودوم بیا به ګورو.
حلیمه: خوږې! په کور کې ډیره تنګ شوې یم .
رنا: سبا دې دفتر ته ولم هلته به دې ساعت هم تېر وي او که هغه ځای دې خـوښ شوه بیا دې هره ورځ له ځان سره ولم.
حلیمه: خوږې! ښکلی کار به وشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنا: شاپور ته دې خدای ج خیر ورکړي، دا نظریه خو هغه راکړه، کنه زه دې دلته یوازیتوب ته ډیره ځوریدم؛مکتبونه هم رخصت دي نه پوهیدم چې څه درسره وکړم.

حلیمه: شاپور ورور مې ډیر ښه سړی دی.

رنا: هو بد نه دی.

حلیمه: ایله همدومره؟

رنا: ولې شهزاده ورته ووایم، د سلامي سلوټ ورته وکړم؟

حلیمه: مسکی شوه، رنا ته یې وویل:

شاپور له مورِ سره ډیر ښه کړي، لکه زمورِ د کور غړی چې وي، زمورِ غم یې خپل غم بللی، څرنګه یې په روغتون کې ستا پالنه وکړه، د مور او خور د خیرات او سقاط ټول لګښت یې له خپله جیبه وکړ، د احسان اړولو لپاره یې هم دوباره خبره یاده نه کړه، چې ما دا خیر در رسولی.

رنا: هو له هغو نېکیو یې سترګې نشو پټولی؛ خو پرون ما هم داسې یو کار ورته تر سره کړ، چې له ده یې لاره ورکه کړې وه.

حلیمه: دا نو څه ډول کار وو، چې له ده یې لار ورکه کړې وه؟

رنا: بس په یوې غلې اوښتی وو او ما تېرې خلاص کړ.

حلیمه: زه پوه نشوم.

رنا: خورې! یوې انجلۍ ددې لپاره ورسره کوژده کړې وه، چې دده په مال او دولت باندې ولکه ولګوي، شاپور هم ډیر وروسته پرې پوه شوی وو. یوه ورځ یې له ما نه مرسته وغوښته او ما هم ژمنه ورسره وکړه، بس د تل لپاره مې ترې خلاص کړ.

حلیمه: توبه خدایه که نړۍ له ښو خلکو ډکه ده، له بدو هم خالي نده.

بیا خو دې د شاپور زړه ګټلی دی.

رنا: څه، څه خپله څېړه یې پورته کړه، حلیمې ته یې وویل:

ته په دې وختو کې ته ډېره سپین سترګې شوې یې، که بیا دې داسې بې ادبي وکړه، مخ دې درته پرسوم.

حلیمې د تسلیمي غبرګ لاسونه پورته کړل په خندا، خندا کې یې وویل: خورې! خورې! ومې نه وهې، بیا مې دې توبه وي، داسې نه وایم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خویندو تر منځ ټوکې تر هغو روانې وې، چې د دواړو سترګې له خوبه سره ورغلې تر سهاره په ژور خو ب ویدې وې چې خوب یې پوره شو راپاڅیدې .
له لمانځه او چای څښلو وروسته دواړه تر دفتره ورسیدې.
رښا او خور یې حلیمه په دفتر کې کیناستې، لا سمې دمه شوې نه وې، چې شاپور هم د دروازې په ټک ټک له دوی د داخلیدو اجازه وغوښته!. شاپور، رښا ته وویل:
ډیر ښه دې وکړل، چې حلیمه خور دې راوسته دلته به لږ ارامه شي ساعت بـه یـې تېر شي، خوارکی ډېر غمونه ولیدل؛ مننه! چې زما خبره دې ومنله
رښا یې په خبره مسکئ شوه، شاپورته یې وویل:
کله، کله خو دې خبرې د منلو وړ وي. شاپور یې په خبره احساساتي شو له ځان سره یې ورو وویل: کاش زما داخبره هم ومنې، چې زه مینه درسره لرم.
رښا یې دا خبره وانه وریده؛ خو احساس یې کړه چې شاپور څه وویل. لـه هغـه یـې پوښتنه وکړه شاپوره! تا څه وویل؟
شاپور: نه هسې څه مې ندي ویلي.
په دې وخت کې د دروازې ساتونکی راغی رښا ته یې وویل:
د جلسې په خونه کې خبریالان درته له پخوا په انتظار دي، که خلاصه شوې یاسـت ورشئ!. رښا تندی وواهه ویې ویل:
اه دا خلک خو زما له یاده وتلي ؤ، له خونې د وتو په وخت کې یې شاپور ته وویل:
زه لاړم تاسې حلیمې ته چای راوغواړئ، زه هم په یوه ساعت کې راخلاصـېږم، رښـا لاړه او حلیمه له شاپور سره د رښا په دفتر کې پاتې شوه.
شاپور حلیمې ته چای راوغوښـت، پیـالې ډکـې شـوې. شـاپور، حلیمـې تـه مـخ ورواړاؤ،ویې ویل:
ستاسې دلته راغوښتل زما طرحه وه.
حلیمه: هو رښا خور مې راته وویل، تا خو له موږ سره د کورنۍ د غړي په صـفت پـه ستونزو کې ونډه اخیستې، موږ مو نیکي نه هیروؤ، زموږ څومره خپلوان دي، ټولو د ستونزو پر مهال له موږ تېښته کړې، لرې رانـه اوسـېدلي؛ خـو تـه وې چـې زمـوږ ستونزې دې خپلې ستونزې ګڼلې او تل راسره د سیوري په ډول مل یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: نه خوري! ما هیڅ هم ندي کړي زه دې دومره توصیف وړ نـه یـم، دا چـې تاسې زما کوچنۍ مرستې دومره لوی ګڼئ دا ستاسې لویي ده.

حلیمه: نه شاپوره وروره! ستاسې مرستې زمونږ په زړونو کې د کاڼي کرښې دي او مـا خو په هغه روغتون کې ژمنه درسره وکړه، چې د رڼا د بستر په څنګ کې ولاړ ؤ، که زما وینه مو هم په کار شي نو ژمنه کوم نه یې درښوم.

شاپور: خوري! هیله کوم نور په دې اړه خبرې نه کو، ما څه نه دي کړي.

حلیمه: ښه دا خبرې به پرېږدو زما یوې پوښتنې ته ځواب راکوي؟

شاپور: هو ولې نه!

حلیمه: کله چې رڼا په روغتون کې بستر او په کوما کې وه زه درغلم ته د رڼا د بستر په خوا کې ناست وې د رڼا لاس دې په خپل لاس کې نیولی او سر دې له پاسه پرې ایښی ؤ.

کله چې زما په راتګ پوه شوې او زما د پښو ترپا دې واوریده، سر دې راپورته کـړ ماته دې وکتل سترګې دې له اوښکو ډکې وې، نو ایا زه په دې راز پوهیدلی شم؟

شاپور: هسې خوري! کومه خبره نشته.

حلیمه: شاپوره وروره! ماته خو دې خور وویل، ته له خپلې خوره کوم څه پټوې؟

شاپور: نه، نه

حلیمه: نو ووایه کنه

شاپور: نو څه ګټه به ورسوې؟

حلیمه: ولې؟

شاپور: بس هسې

حلیمه: یانې چې ستاسې او د رڼا خور تر منځ یـوازې د دفـتر د کـارکونکو پـه ډول خواخوږي ده او بس؟

شاپور: نه

حلیمه: نو څه دي؟

شاپور: خوري! رڼا مې ډیره خوښېږي، د دې نړۍ تر ټولو ښه انسان دی، د فرښتې په څېر زړه لري، لومړنی انسان دی، چې له ظاهر نه یې باطن ښکلی دی، لـومړنۍ مېرمن ده، چې له ځانه د هغې په وړتیا سپیڅلي احسـاس او هېـوادنۍ مینـې ډیـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

باورلرم. که ظاهراً هغه د ښکلا یوه بیلګه ده د هغې غیاب هم له ظاهر لا ښه دی. زه د رڼا په څېره دومره نه یم مین لکه د هغې په فکر، د هغې په احساس د هغې په پاک زړه، چې مین یم.

حلیمه: نو ایا کله دې هم خپل احساس ورته څرګند کړی دی؟

شاپور: نه

حلیمه: ولې؟

شاپور: هغه مینې کولو ته وخت نه لري، هغه د خپل ژوند د جوړولو لپاره فکر هم نه کوي. د هغې ټوله مینه له خپل هېواد سره ده، د خپل ولس سره دومره خواخوږي لري، چې ځان یې هېر کړی، د ځان په کیسه کې هم نه ده.

هغه د ولس د ښېرازۍ لپاره هرې قرباني ته چمتو ده؛ ته ددې شاهده یې، چې څو وارې یې د خپل ولس لپاره ځان د مرګ خولې ته ورکړ؛ خو خدای ج یې دانه نه وه ختمه کړې. په هېواد کې د ټولنیز عدالت لپاره یې خپله مور، خور او ورور له لاسه ورکړل او دا درانه غمونه په پټه خوله زغمي.

د خلکو په مخ کې داسې تمثیل کوي چې غمونو او د کورنۍ دغړو په له لاسه ورکولو دومره نده کمځواکه شوې ،خو چې یوازې شي ،په چیغو او بدو ورځو یې د هوا مارغان ژاړي

هغه بله ورځ په خپل دفتر کې یوازې وه، له امنیتي کمرې مې لیدله لکه د باران په شان یې اوښکې له سترګو تلې، داسې کلیمات یې له ځان سره ورو، ورو تکرارول، چې د تیرې زړه یې هم نرماؤه.

ویل یې: و زما خوږې مورکۍ! څرنګه بې دیدنه رانه لاړې، څرنګه په ناروغتیا کې دې کډه رانه وکړه او د تورو خاورو میلمنه شوې، څرنګه یې ټوټه، ټوټه راتوله کړې، څرنګه له خدای پامانې پرته رانه لاړې. و زما کوچنی وروره! زما نازولیه وروره! تا خو دردونه نشو زغملی، تا خو به یخ شمال ته هم ژړل دا تپې، تپې وجود به دې څرنګه زغملی وې.

خپل دوسمال یې ټول په اوښکو لوند شو، بیا به یې یوه او بل طرف ته وکتل، چې څوک یې دا کمزورې ونه ګوري، له ځان سره به په خبرو راغله، زما ارمان جنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ تاسې خو زما لپاره ځانونه سپر کړل، زما د وژل کېدو په بدل کې مو خپل ژوند حق ته وسپاره، زه به څرنګه ځان وبښم.

کله، کله به یې داسې الفاظ هم کارول، چې که د اسمان مرغانو اوریدی هغوی به هم ورسره اوښکې تویولې.

له دې خبرو وروسته شاپور له ځمکې سره ګنډلی سترګې راپورته کړ؛ د حلیمې په لور یې په لمدو سترګو ور وکتل.

د هغې هم په مخ شل ځایه اوښکې راروانې وې، شاپور ورته وویل:

رڼا مینه نه کوي او نه وخت ورته لري.

حلیمه: دا رښتیادي، چې ځینې کارونه له انسانانو د بوختیاوو اوپښو له کبله هېر وي؛ خو که ور یاد کړل شي بیا یې تیت او فرق فکر راتولیږي او اقدام ته چمتو کیږي.

شاپور: رڼا دومره اغیزناک ستوری لري، چې سل زړونه هم یو کړم ددې جرئت نه لرم، چې هغې ته دې دا ډول یادښت جوګه شي.

د هغې مخ ته په کتو له سړي هر څه هیر شي.

حلیمې خورې! تا هغه ژمنه په یاد ده؟

حلیمه: کومه ژمنه؟

شاپور: چې راته و دې ویل: که زما وینه دې هم په کار وي، نه یې درنه دریغوم.

حلیمه: هو په یاد مې ده.

شاپور: وینه دې خدای وساته؛ خو د رڼا په لاسته راړولو کې مرسته راسره وکړه.

زه له هغې پرته ژوند نشم تېرولی.

حلیمه: رڼا که د اوسپنې څپلې هم زړې کړي له تا سره انسان نشي- پیدا کولی، زه درسره ژمنه کوم، چې رڼا به ستا کور رڼا کوي، هغه ستا لپاره جوړه شوې ده. ستاسې مزاج خواخوږي، احساس او هر څه یو ډول دي.

خو اوس ته پوهیږې، چې موږ سخت غم څپلي یو؛ لږ څه وخت ته اړتیا ده، چې دې خبرې ته زمینه برابره شي، که بې وخته یې یاده کړو، کیدای شي هر څه رانه خراب شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور : سمه ده زه یې هم اوس مناسبه نه بولم، زه د رڼا لپاره کلونه، کلونه هم انتظار کولای شم. زه په دې هم ویاړم، چې رڼا زموږ په دفتر کې کار کوي، زه په غیاب کې د هغې په نوم مبین وم، د هغې په کړنو مبین ؤم؛ خو کله چې تصادفاً ورسره مخ شوم هغه زما د ژوند تر ټولو ښه پیل ؤ. زه په رڼا ډېر باور لرم، له ځانه هم ډېر پرې ډاډه یم؛ ځکه خو مې خپل ریاست هغې ته پرېښود. هغه له ما په کار ښه پوهېږي، له ما خپل مسلک ته ډېره ژمنه ده.

حلیمه: شاپور وروره! یوه پوښتنه وکړم؟

شاپور: ولې نه، ویې کړه.

ایا تا خو ریاست رڼا ته د هغې د جلبولو لپاره ندی ورکړی؟

شاپور وخندل بیا یې وویل:

نه ما دا کار د هغې د پاملرنې خپلولو لپاره نده کړی؛ ځکه چې زه هغه پېژنم، د هغې فکر په داسې شیانو نه جلبېږي، چې هغې ته ارزښت نه لري، هغه ما مجبوره کړې، چې ریاست وکړي، کنه د هغې اسرار ؤ، چې خبریالي وکړي، هغه له خبریالي سره دومره مینه لري، چې اوس هم کله، کله خپله دې راپور جوړولو پسې ځي او په ما یې دا شرط ایښی ؤ، چې له ریاست سره به خبریالي هم کوي.

د رڼا مې دا ځانګړتیا ډیره خوښیږي، چې مادیات یې د ارزښتونو لپاره له پښولاندې کړي دي.

څه وخت وړاندې مې د هغې معاش یو لک افغانی کړ، خو هغې پنځوس زره ترې واخیستې او نورې یې بیرته راستنې کړې.

ماته یې وویل:

زما له کاره چې ترسره کوم یې، دغه پنځوس زره هم ډېرې دي.

دوی خبرې کولې، چې رڼا هم رابنکاره شوه دفتر ته راننه وته، حلیمې ته یې وویل: هله خورې! یوه پیاله چای ماته هم واچوه ستړې شوم، هغې چای ورته واچاؤ او بیا یې د شاپور په لور مخ ور واړاؤ ورته ویې ویل:

شاپوره! حلیمه ډېره راباندې ګرانه ده، اوس خو مې د کور یوازنۍ هیله همداده. که خدای مه کړه که په دې خور مې هم څه وشي نو زه بیا ژوند نشم کولی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: حلیمه خور! په ما هم ډیره ګرانه ده، ډیره کېمینه نجلۍ ده، زه خو دومـره نه وم ورسره بلد خو چې اخلاق مې ولیدل نو خورا ښه انسان دی

دوی خبرې کولې، چې د دروازې ساتونکی راننه وت، رڼاته یې وویل:

یوه ځوانه مېرمن راغلې، وایې له رڼا سر کار لرم، اجازه ورکوې، چې راشي؟

رڼا : دایوه پیاله چای دې وڅښم، دوه ساعته مسلسل مې خبرې وکړې ورته ووایه لږ وروسته دې راغواړم.

ساتونکی ووت، مېرمنې ته یې وویل:

رڼا یوه پیاله چای څښي، تاسې لږ صبر وکړئ.

مېرمن وویل:

شاید زه غلطه شوې یم، زه چې کومې رڼا ته راغلې یم، هغه دغه رڼا نده ماته د رڼـا اصلي ادرس راکړه

ساتونکي وویل: خوږې! خبریاله رڼا ښیې؟

ـــــ هو هغه ښیم.

ساتونکي : هغه همدا رڼا ده.

مېرمن: نه دانه ده، هغه رڼا چې په اړه یې ما اوریدلي دومره بې پروا نه ده، چې بهر دې ورته خلک له ډک زړه او دردنو سره ناست وي او دا دې ارامه چای څښي

رڼا هم له کړکۍ د ساتونکي او مېرمنې تبادله شوې خبرې واوریدې، غوني یې ځیـر شو ، ستونی یې سره ورغی، سترګې یې له اوښکو ډکې شوې

له ځان سره یې وویل:

واه رڼا! ته د خلکو باور ته وګوره او ته ستا دغه بې پروایي ته وګوره.

چای دې ماته زهر شي، هر ګوټ دې راته وینه وچه کړي، ما ولې دې بېچاره ته په چای د وخت ضایع کولو سره درد ورکړ: ژر ووته او ناهیلې روانه مېرمن یې له لاسه ونیوله، ورته ویې ویل:

خورجانې! ښښه غواړم، زه رڼا یم ډېره ستړې شوې وم؛ ما وویل چې یوه پیاله چای به مې ستړیا وباسي، ما فکر نه کاوه، چې تاسې به دومره ببړنۍ ستونزه وي؛ خـو مـا

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېروتنه وکړه، عمر مې دې ستا شي ته مه خفه کېږه په راتلونکي کې به داسې بېغوري نه تکراريږي. راځه چې دننه خبرې وکړو.

هغه هم د رڼا له خبرو اغيزمنه شوه، پرته له کوم دليل ور سره يوځای د دفتر په لور روانه شوه.

په دفتر کې دواړه سره کېناستلې.

رڼا له ځوانې مېرمنې وپوښتل: خير خو ؤ، چې دلته مو پېښه راوکړه؟

مېرمن: په ژړا شوه ويې ويل:

خير چيرې ده. زه يوه بېچاره کونډه يم، مېړه مې په يوه چاودنه کې مړ شو وړه خېلخانه راته پاتې شوه، د کور مسؤليتونه زما په غاړه شو، يو څه وخت مو د ميړه په پاتې شويو پيسو گذاره وکړه، وروسته ورو ورو حلقه راباندې تنگېده، نو اړ شو له خپل کوره ووځو او کور بل چاته په کرايه ورکړو. هغه کرايه د ماشومانو خوراک او پوښاک کړو؛ موږ په اطراف کې د مېړه ميراثي ځای ته لاړو، اوس زموږ په کور يو زورور ننه وتلی، ډېر پيسه دار او د بيت المال توسن دی لوې لوې واسطې هم لري، په محکمو کې يې زما د کور جالي اسناد جوړ کړي، هر چېرې پيسې او واسطې کاروي زموږ غږ څوک نه اوري، هرې محکمې ته چې لاړه شم اسناد بيرته په مخ راوولي.

رڼا: تاسې کومو کومو ځايو ته مراجعه کړې؟

مېرمن: خورې! ځارنوالي، محکمه، وکيلان، والي او قومندان ټولو ته مې جولۍ غوړولې؛ خو څوک مې په خبره غوږ نه گروي، په ژړا پورې مې خاندي، پسخند راپورې کوي، وايي: موږ د قومندان سپين گل په وړاندې نه شو دريدلی؛ هغه د چا په خون هم ندی بند، ټول واى موږ د هغه زور نه لرو.

رڼا: خورې! ته مه خفه کيږه، که ستا په حق مسؤلينو غوږونه کاڼه کړي وي، زه به يې د غوږو گنې پردې به لړزان راولم، ته دعا کوه چا، چې ناغېړي کړې د اسمان ستوري به درته پرې حساب کړم، د عزت خطې به يې وباسم، نوم او دغه جاهل غرور به يې ستا پښو ته ټيټ کړم.

دا مې له تاسره ژمنه ده،او دا دې يوې پښتنې خبريالې ژمنه ده

مېرمن: خورې! زما يتيمان څوک نه لري او نه يې څوک په کيسه کې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښا: مه خفه کیږه! ستاسې یتیمان زما وروښه او خویندې دي، زه سر له سبا لاس په کار کېږم، زما چې څه له لاسه کېږي نه یې سپموم، بس ته یوازې دعا کوه.
په سبا ورځ رښا د دفتر مهمې جلسې بلې ورځې ته معطل کړې، کمره مین یې له ځان سره روان کړ. لومړی یې له کوره انځور واخیست بیا یې د کونډې مېرمن خبرې ثبت کړې، له هغه وروسته یې له ځان سره محکمې ته هغه اسناد او قوالې واخیستې، چې څو ځلې یې د کونډې مېرمن په مخ ور ویشتل شوې وې.
اسناد یې د محکمې مشر قاضي ته په مېز کېښودل، هغه ته یې وویل:
ایا ته پوهیږې چې د عمر او عثمان د قضا په څوکی ناست یې؟ ایا پوهیږې، چې د هرې پرېکړې ځواب به خدای ج ته ورکوې؟ ایا د بې وزلو په وړاندې بې انصافي دې نه ځوروي؟ ایا مرګ دې هیر دی، چې یوه ورځ به عزرائل روح درنه اخلي؟
د محکمې مشر رښا ته په حیراني سره وکتل، هغې ته یې وویل
اغلې لورې! څه شوي لومړی خو ستونزه راته ووایه، چې څه پېښه ده، وروسته د ماشین د بخې په څېر چلانه شه او بیا بل چاته د خبرو وار هم مه ورکوه.
رښا: تاسې به خدای ج ته څه ځواب وایئ، چې تاسې د عدالت په څوکی ناست یاست او یوه یتیمه کورنۍ په خپل کور کې بې کوره ګرځي؟ در په در دروازې ټکوي؛ خو څوک یې غږ نه اوري، ان تر تا هم رارسېدلي دي.
دمحکمې رئیس: لورې! ایا کور یې چا ترې غصب کړی؟
رښا: هو
دغه بې چاره کورنۍ د ظاهرشاه د وخت اسناد لري، خو اوس یو زورواکی، ټوپک مار او غاصب په دغه کور ترې ننوتی او جالي قباله یې جوړه کړې. وکیلان، وزیران، قومندانان او... پېژني او هغه ځای کې چې د پیسو اړتیا وي پیسې کاروي ،تر څو ددې کورنۍ دعوه باطله او دغه بېچاره کورنۍ دې په خپله دعوه کې مات کړي.
اوس ما له دغې کورنۍ سره ژمنه کړې، چې زه به مو خپل حق ته رسوم.
د محکمې رئیس: لورې! زه درسره په دغه موضوع کې لکه د سیوري په ډول ولاړ یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای ج شاهد دی، چې زه د لومړي ځل لپاره په دې پېښه خبرېږم، له دې مخکې ماته چا ددې دوسیې نه دي ویلي.

رنا: زه نن شپه په تلویزون کې دغه موضوع د هېواد په سطحه مشهوره خپرونه، چې پلټنه نومېږي، ځیرم؛ هغه خپرونه رئیس جمهور هم اوري، زه ډاډه یم، چې حق به حقدار ته وسپارل شي. که چا پکې غفلت کړی وي اویا هم په دې ټګي برګي کې لاس لري انشاالله، چې قانون ته به ځواب ووایي.

د محکمې رئیس: لورې! ته دا موضوع مه رسنیزه کوه؛ زه ډاډ درکوم، چې دې یتیمانو ته به حق رسیږي؛ که بیا ونه رسیده نو کولی شې، چې خپرونه پرې جوړې کړې، رسنیزه یې کړې او ګردي میزونه پرې ونیسې.

رنا: په خپرولو یا نه خپرولو باندې به زه تصمیم ونیسم؛ ځکه هغه زما مسؤلیت دی او هغه چې ستا مسؤلیت دی هغه ته وکړه؛ زه سبا راځم ته باید دا مورِ ته واضح کړې، چې په دغه قضیه کې څوک لاس لري، چا جالي اسناد جوړ کړي او څوک دې باطل پلوي دي.

رنا راووته زېړی مازدیګر ؤ، دفتر ته یې ځان راورساؤ. پلټنې خپرونې ته یې خپل چمتو والی پیل کړ؛ پروګرام یې برابر کړ. مانبام د هېواد د ډېرو کتونکو او خوښونکو خپرونه، پلټنه پیل شوه.

سمه خوله یې لګوله، راپور او پلټنه دومره زوروره او غمجنه، له مظلومیته ډکه جوړه وشوې وه، چې د هر کتونکي له سترګو یې اوښکې وبهولې، د ناوې کونډې مظلومیت او له هغې سره شوی ظلم پکې په رښتوني ډول انځور شوی وو.

خپرونه د تمې خلاف رئیس جمهور وانه وریده، چې بیړنی اقدام وکړي، خو د ستړې محکمې قاضي القضات ته د تلویزون په سکرین مخې ته تېرېده؛ هغه له اورېدو سره موضوع ته یو تحقیقاتي ټیم د ځیړنو لپاره وګماره.

د اړوندې محکمې رئیس ته یې زنګ وکړ؛ ورته ویې ویل:

بې کفایتي او فساد مې لیدلی ؤ خو دومره نه. چې اوښ په بډه وهي؛ تاسې خو زما دنده هم تر پوښتنې لاندې راوسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که رئیس جمهور خبر شي، زما باور به هم ورته صفر شي، مخکې له دې چې دغه کار وشي لنډ راته ووایه، چې په دې قضیه کې څوک مقصر دي؟ چا جالي اسناد جوړکړي او د چا لاس پکې دی؟

هغه ځواب ورکړ:

جناب عالي! ما پلټنه وکړه؛ په دې کار کې درې قاضیان او زما مرستیال دخیل دي.

قاضي القضات: په بیړه یې ماته نومونه ووایه!.

هغه نومونه ورته څرګند کړل. قاضي القضات ورته کړه:

ددې کسانو د نیولو امر اوس صادروم ته مې؛ ځکه پرېښودې، چې تر سبا کور تخلیه کړي، که ستونزه وه د حوزې نظامي ځواک وکاروه!. تر سبا باید کونډې مېرمنې ته کور وسپارل شي، تر څو دغې رسنۍ ته د دوهمې خپرونې چانس په لاس ورنه شي، که دا تلویزون والو دوهمه خپرونه هم جوړه کړه نو د عزت خطې به مو وباسي.

رئیس : سمه ده صیب! سبا تر لسو بجو به کور تخلیه شي.

رئیس سم دستي رڼا ته زنګ ووهه، ورته ویې ویل:

خورې! کور تر لسو بجو تخلیه کېږي، هغه کونډې مېرمنې ته ووایه، چې کور تسلیم کړي، هیله مو داده، چې نور زمونږ شاه پرېږدې.

ځکه چې ددې قضیې په تور مو ځلور نفره، زما د مرستیال په شمول د سترې محکمې په امر ونیول اوس په بند کې دي.

د رڼا له خوښې په سترګو کې اوښکې راغلې، په زړه کې یې د خدای ج شکر وویست، بیا یې رئیس ته وویل: رئیس صیب!

سبا زه له کونډې مېرمنې سره درځم تر څو، چې هغه خپل کور ته ننوتلې نه وي، هغې ته د کور کیلي نه وي ورکړل شوې، تر هغو زه د دې مسلې شاه نه پرېږدم.

رئیس : ته بې غمه اوسه!. ستا د سترګو په وړاندې به دا کار کېږي، ستا دکمرې په تصویر اخستو سره به هغې مظلومې ته د هغې امانت سپارل کېږي.

رڼا ټلیفون پرې کړ، له خوښیو په جامو کې نه ځایده؛ ځکه هغې له کونډې ښځې سره د هغې حق ته دې رسېدو ژمنه کړې وه او ژمنه رڼا ته له خپل ژونده هم مهمه وه.

سمدستې یې کونډې مېرمنې ته ټلیفون وکړ ورته ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورې! زیری.

ـــــــــ رنـــــــا جـــــــانې! د څـــــــه زیـــــــری؟

رنا: سبا به درته کور وسپارل شي.

کونډه مېرمن: رنا خورې! کله به مې بخت دومره کار وکړي. زه دا درې کاله پسې سرګردانه یم، یو قدم هم مخکې نه یم تللې اوس به چېرې په یوه ورځ کې راسره د خپل کور سپارلو دومره لویه پېښه وشي.

رنا: ولې ته دې خپلې خور رنا په اراده باور نه لرې؟

کونډه مېرمن: زه مې په رنا ډېر باور لرم که مې په تا باور نه درلودی؛ نـو کلـه مـې خپل عرض درورِ، خو اوس زه ډېره مایوسه شوې یم، زما غریبې اواز څـوک اوري؟ کله به مې بخت دومره کار وکړي، چې زما د یتیمانو حق له دې ظالمه راته واخلي.

رنا: خور جانې! سبا نهه بجې زما دفتر ته راشه همـدا اوس راتـه ستاسـې د اړونـدې محکمې رئیس زنګ ووا‌هه، هغه وویل: چې په پېښـه بانـدې قـاضي القضـات خـبر شوی، هغه جدي امر کړی چې کور باید اصلي حقدار تـه وسـپارل شي، زه درسره ټوکې نه کوم.

کونډه: خورې! رب دې خپلو هیلو ته ورسوه، رب دې لکه ابـرهیم ع پـه اور کـې وساته، رب دې غم مه راوینه، زه به نن شپه تهجد لمونځ وکـړم او تاتـه بـه دعـاوې وکړم.

رنا یې په دعاوو امین ووایه او بیا یې ټلیفون پرې کړ.

له دې وروسته رنا کور ته لاړه ډېره مطمینه ویده شوه؛ ځکه چې د خیر کار سړي ته لوی سکون ورکوي، داسې سکون چې په بل شي کې نه موندل کېږي.

سبا سهار دفتر ته په رسېدو سره کونډه مېرمن هم ورته د دفتر مخې ته منتظره ناسته وه. هغه یې له ځان سره دفتر ته دننه کړه چای یې ورته راوغوښت؛ هغې تـه یـې د ډاډ خبرې پیل کړې، ورته ویې ویل:

خدای ج له مورِ سره دی، خدای ج د حق پلوي کوي، ودې کتل چې مورِ وګټلـه همدا نن به تاسې ته کور سپارل کېږي.

کونډه مېرمنې چې ډېر دردونه ګاللي وو لا یې چا د مظلومیت اواز نه وو پورته کړي، رنا ته په هیله مندي نظر وکتل، سترګې یې پورټه کړې ویې ویل: رنا ګلې! زمـا زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته خو نه لوېږي، چې هغه زورور به موږ ته کور راکړي، هغه له خدایه نه ډارېږي، هیڅ زړه سوی په زړه کې نه لري؛ خو که تاسې خبره ریښتیا شي، ما به وګټې. مـا او اولادونه به مې په بیه واخلې، موږ به دې په ټول ژوند کې احسان مند شو او زما لپاره به یوه اتله شې، داسې اتله چې زما په زړه کې به د هغې نوم د کانې کرښې په څېـر لیکل کېږي او زما تر وروستۍ سلګۍ به هم راته یاد وي.

رنا: نن به هغه زورور خامخا تاته کور پرېږدي، که هغه زورور دی، لـه هغـه لـوی زورور لرو، هغه زموږ پلوي کوي. که هغه نن کور خالي نه کړې نو قسم کوم، چې د اسمان ستوري به درته پرې وګڼم؛ دوی خبرې کولې، چې د محکمې رئیس رنا تـه زنګ ووهه.

رنا ته یې وویل:

رنا جانې! تاسې چېرته یاست. له تاسې سره د ژمنې سره سم کـور خـالي شـو، هغـه ټوپکسالار له زوره کار اخیسته؛ خو موږ د نهمې حوزې نه مرسته وغوښته هغوی یـې کالي بهر راوغورځول او د ښاروالي موټرو ته یې واچول اوس ستاسې کور د سرتېـرو په واک کې ده، لس بجې ځان راورسوئ، چې د رسنیو په مخ کې هغـې کونـډې خور ته کور وسپارو.

ددې خبرې به اوریدو دې رنا له خوښي په سترګو کې اوښـکې راغلـې، د کونـډې مېرمن په هیله مندو سترګو کې یې سترګې ونیوې ورته ویې ویل:

مادرته نه و ویلي، چې نن به موږ ته کور سپاري؛ دا دی زنګ یې ووهه، وایـي: د کـــور تســـلیمي تـــه راشـــئ، بیـــا یـــې رئـــیس تـــه وویـــل: منه رئیس صیب! سلامت اوسې، کونډه خورکۍ زما سره دی اوس در روانېږو.

لس بجې یې له کیلي او یوه بل داسې تائـدي سـند سره رنـا او کونـډې تـه کـور وسپاره، چې پکې لیکل شوي وو: هغه کس په ناحقه د دوی په کور دعوه کړې وه، د دې کور اصلي مالکه همدا کونډه مېرمن ده.

مانبام د پلټنې خپرونه کې رنا دا ټول جریان واچاؤ.

ټوپک سالار قومندان زلمی د خپلې بې عزتي په فکرونو کې ډوب وو، پـه دې یـې سوچ کاؤه، چې له کونډې سره داسې څوک دي، چې حکومت یې دې ته اړ کـړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ما له دې کوره وباسي؟ زما د شان دبدبې او زور يې هيڅ خيال ونـه سـاته؛ لـه ځان سره يې وويل: زه بايد دغه کس پيدا کړم.

زه بايد ددې کيسې په راز ځان پوه کړم. نن دغه پېښه راوشوه، سبا بله راکېږي، زمـا ټول شته خو د خلکو دي، که دا لړۍ دوام وکړي نو زه به تش نست شم.

قومندان زلمی په خپلوغمجنو سوچونو کې غرق ؤ، چې ناڅاپه په تلـويزون کـې د پلټنې خپرونې پيل يې پام د ځان لور ته واړاؤ.

خپرونه د کونډې مېرمنې په خبرو پيل شوه، هغې په داسې حال کې خبرې کولې، چې د کور کيلي يې په لاس او د دروازې مخې ته ولاړه وه، هغې وويل:

ما هره دروازه وټکوله؛ خو څوک د مرستې لپاره راونه واته، هرې درګا ته لاړم عـذر او زارۍ مې وکړې؛ خو هغوی د مرستې پر ځای زما په زاريو پورې وخندل، چيرې چې دې هيلو ځای ؤ هلته لاړم او دې بې وسی چغې مې ووهلې؛ خو غږ مې خپ کړل شو چا راسره ملتيا ونه کـړه، يـوازې يـوې پېغلـې مـې د تپـې شـوې زړه اواز واوريده؛ زما اوښکې يې پاکې کړې، له ماسره يې د غږ په پورته کولـو کـې مرسـته وکړه. هغې زما ستونزه خپله ستونزه وبلله، هغې زما ستونزه تر قاضي القضاته ورسوله، زما حق يې ماته بيرته واخيست؛ هغه بل څوک نه، رڼا ده. زما اتله رڼا هغه رڼا، چـې د غريبو ملتيا کوي، هغه رڼا چې بې ريا د اړمنو په چوپړ کې لګيا ده. خپل ځان هر ګواښ ته ورکوي؛ خو نور ژغوري پر ځان د هرې بلا او پېښې راتلو پروا نـه کـوي، خو نورو ته لاس ورکوي.

زه نه پوهېږم، چې له رڼا لورمې څه ډول مننه وکړم!. کاش ما داسې الفاظ درلودی، چې د هغې دغه سپېڅلتيا مې پکې تعريف کولی شوای.

زه به هر مابنام له ډوډۍ وروسته د رڼا د حفاظت، روغتيا او خوښيو لپاره پـه خپلـو يتيمو ماشومانو لاسونه پورته کوم، له هرې ډوډۍ خوړلو وروسته به ورته دعا کوم.

قومندان زلمي سيګريټ له خولې لرې کړ، ګوتو ته يې ټک ورکړ، بيا يې دوبـاره د تلويزون سکرين ته وکتل.

له ځان سره يې وويل:

افرين اتلې!.

ته په ريښتيا هم اتله يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته دومره جرئت لرې، چې زما مقابله وکړې؟
زه ستا دې ارادې ته حیران شوم، چې زما له پېژندنې سره، سره بیا هم زما مخې تـه راځي او زما حیثیت په دوه روپی کوې.
ته په دې هم پوهیږې، چې ډېر ځوانان چې له خیاله به کاږه اورمېږونه ګرځیدل، غرور به یې تر اسمانه رسیده؛ خو زما مخې ته به یې، چې د درېدو جرئـت وکـړ، د تورو خاورو میلمانه به شول، اوس هیڅ فرصت نه لرې، چې ژوند وکړې.
ځه! ښه دې وکړل.
خواته بټن یې کېکاږه.
ژر ورته سکرتر راغی ورته یې کړه :
تر سبا سهاره د رنا په اړه ټول مالومات غواړم، کمی او زیاتی پکې راتـه د زغملـو نـه دی، بشپړ مالومات راټول کړئ!. سیکرتر د ښه صیب! لپاره په سینه لاس کېښود، نور ووت.
سکرتر سبا سهار د قومندان زلمي په حضور کې حاضر شو او ورته ویې ویل:
رنا د افغان رسنیز دفتر مشره ده، څه وخت وړاندې یې مـور، خـور او یـو ورور پـه چاودنه کې له لاسه ورکړل، اوس یوازې یوه خور لري د ټلیفون شمېره مو هـم دې دواړو تر لاسه کړې.
قومندان : دواړه وځارئ!.
ځارونکي راولئ، زه ورته د نورو اقداماتو سپارښتنې کوم.
له دې وروسته یې ټلېفون راواخیست، رنا ته یې زنګ وکړ. د هغې دې سلام ځواب یې په وعلیکم سلام ور نه کړ؛ راساً یې د زړه په خبرو پیل وکړ:
رنا له ماسره دې ښه ونه کړل، زما عزت دې داغمن کړ، زما نوم دې پـه دوه روپـې کړ، زه دې وشرمولم.
رنا : وبښئ! تاسې څوک؟
قومندان: زه د هغه کور مالک یم، چې بل چاته دې رانه واخیست او ستا په مرسـته ما ورته کتل حکومت زما د کور کالي سړک ته راوغوځول؛ ما خو تاسره کومه بدي نه لرله، او نه مې کوم زیان دراړولی ؤ ولې دې داسې وکړل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنا : ورورہ! ما هم له تاسې سره کومه بدي نه ده کړې، ما له تاسره خواخوږي وکړه ما د اخبرت یو پېټی درته کم کړ؛ په ورځ د قیامت کې مې د دې بېچاره کونډې له حقه بچ کړې، له خپله ایمانه به دې بدله ورکوله، شکر ته خو ډېر څه لرې، چاته یې ډېره وې، دغو زامنو ته، چې له مرګه وروسته دې په خدای ج که یـاد هـم کـړې؟ ځواب به یې ته وایې او مزې به دې اولادونه پرې کوي.

قومندان: ښه تا خو ډېرې ښې مسلې هم زده دي، زما پـه جومـات کـې امامـت نـه نیسې؟

رنا: نه ورورہ! زه دې په خیر لګیا یم او ته پسخند وهې؛ هغـه کونـډه بېچـاره ډېـره مظلومه وه، په خپل حق پسې ډېره ترکیده او زمونږ هـم مسـؤلیت دي، چـې د بـې وزلو اواز پورته کړو، تر چارواکو یې ورسوو، نوره پرېکړه؛ خو حکومت کـوي حـق حقدار ته هغوی ورکوي مونږ د یوه خبریال دنده اجرا کوو.

قومندان: خو که ستاسې د هغې سره د غږ په پورته کولو کې مرسته نه وای کړې، دا بریا یې نه په نصیب کېده. له دې مخکې یې ډېر پښې او لاسونه ووهل خو ګټـه یـې ورته ونه کړه.

رنا: ښه دا مرسته خو ما ورسره وکړه په حقیقت کې چې تاسې یې مرسته بـولئ هغـه دې خبریال په ډول زما دنده ده ، مسولیت مې دی چـې دې مظلومـو خلکـو اواز اوچت کړم او تر اړونده سرچینو یې ورسوم.

قومندان: خو په ځینې کارونو کې احتیاط په کار وي؛ ځکه چې سړي ته بیا ډېره په درنه تمامېږي.

رنا: زه پوه نه شوم؟

قومندان: خیر پوه به شې؛ نور یې ټلیفون پرې کړ.

په دې وخت کې حلیمه هم کوټې ته ور دننه شوه؛ له رنا یې پوښـتنه وکـړه، ورتـه ویې ویل:

خورې! څوک ؤه؟ څه یې ویل؟

رنا مسکی شوه، حلیمې ته یې وویل:

خورې! یو بل اختار مې هم وخوړ.

حلیمه: ولې، چا اختار درکړ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښا: هغه د کور غاصب، چې له کونډې يې د هغې کور په زوره نيولی ؤ او جالي اسناد يې ورته جوړ کړي ؤو؛ اوس يې راته زنګ وکړ ويې ويل:
له برستې سره سمې پښې نه غځوې، مور له برستنې نه بهر پښې پرې کوو.
حليمه: خوريې! هغه سړی کوم جنجال درته جوړ نه کړي؟
رښا: هيڅ هم نشي کولی؛ ځکه چې مور د الله ج د رضا لپاره د هغه بندګانو ته خير رسوو او چې مور د الله ج په بندګانو غيرت کوو؛ نو الله تر ټولو ستر غيرتي زات دی؛ هغه به خامخا زمور لاس نيوی کوي او د چا چې الله لاس نيوی کوي هغه ته هيڅوک هم زيان نشي رسولی، ته هيڅ انديښنه مه کوه.
حليمه: خوريې! خبره دې سمه ده، خير او شر ټول د الله ج له طرفه دي، چې د هغه ذات خوښه نه وي ،په ريښتيا د چا د وسې خبره نه ده، چې چاته زيان ورسوي.
خوريې! يوه خبره درته کوم اوريدو ته يې چمتو يې؟
رښا: هو! ووايه کوچنۍ څه خبره ده؟
حليمه: خوريې! که يو څوک له چا سره بې کچې مينه ولري او هغه لکه د ساه غوندې په خپل ژوند کې مهم وبولي نو په دې حالت کې دوهم کس ته څه په کاردي؟
رښا: اوس وخت کې داسې ډېر کم کسان پيداکېږي، چې څوک دې ورته لکه ساه مهم وي. دا ډول خلک پيداکول هسې يو خيال دی، محال دي.
رښا نوريې هم خبريې وغځولې حليمې ته يې وويل: ګوره خوريې! ستا عمر له ما کم دی اوس دا ډول خبريې لکه د سريالو هسې ځان ښودنه ده، يوازې افسانه وي بنه لري، حقيقت يې د انځر د ګل په څېر دی.
حليمه: خو که د لمر غوندې څرګند وي، هيڅ شک پکې نه وي او هغه ستا لپاره، لکه باران اوښکې تويوي نو بيا؟
رښا: خوريې! داسې خو د شاپور کوژدن هم د شاپور لپاره لپې لپې دروغجنې اوښکې تويولې، هغه ته په الفاظو کې يې ټوله ځمکه له ګلونو ډکوله، ورته ويل به يې: ته مې ټوله نړۍ يې، ستا په قوت مې په بدن کې ساه ښکته او پورته کېږي د ژوند يوه لحظه هم له تا پرته نشم تېرولی او... دې ته ورته لسګونه الفاظ يې ورته کارول. د هغه زړه يې په لاس راوړ، اړ شو هغې سره د ژوند اړيکه وترې؛ خو څه وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته یې پرې هغه ثبوتونه پیدا کړل، چې څرګندول یې، چې هغې یوازې د شاپور له شتمني سره واده کوي، نه د هغه له شخصیت سره.

حلیمه: خبره خو دې سمه ده خو؟

رنا: د څه خو؟ لکه چې د ځان لپاره دې کوم شهزاده پیدا کړی؟ ځان ته ژوند جوړوې او ما یوازې پرېږدې؟

حلیمه: نه، نه ما د ځان په اړه تر دې دمه فکر هم ندی کړی.

رنا: ښه چې د ځان په اړه دې فکر نه دی کړی، نو دا خبرې څه مانا؟

حلیمه: بس هسې، هغه وشرمیده، نوره یې خبره ونه غځوله.

سبا دواړه دفتر ته لاړې؛ دا ځل بیا شاپور ته له حلیمې سره د یوازې ناستې زمینه برابره شوه.

شاپور حلیمې ته وویل:

خورې! زما لپاره دې هڅه وکړه؟

حلیمه: هو! هڅه مې وکړه؛ خو هغې ته په یادولو یې ونه توانېدم؛ ځکه چې هغې خبرې نه اوریدې او نه یې له دې خبرو سره دلچسپي درلوده.

شاپور: نو اوس څه کول په کار دي؟

حلیمه: ته یو لیک ورته ولیکه، هغه یې له لیدو وروسته حتما له ما سره شریکوي، بیا زه پوهېږم، چې څه وکړم.

شاپور: سمه ده همدا نن ورته لیک لیکم الله ج دې مرسته راسره وکړي.

شاپور یوه ښه ارام ځای ته پنا ویوړه؛ په لیک یې پیل وکړ، په ډېر دقت سره یې لیک په زرینو کرښو بشپړ کړ. په خپل جیب کې یې واچاؤ او بیرته د رنا دفتر ته راغی؛ هغه نه پوهېده، چې په څه ډول لیک تر هغې ورسوي. بلاخره یې لیک د حلیمې په واسطه د هغې په دسکول کې واچاؤ د رخصتي وخت راورسېده ،رنا د خپلې خور سره یو ځای د کور په لور د دفتر په موټر کې کېناستل حرکت یې پیل کړ، په لاره کې رنا سبزي اخیستلو لپاره موټروان ته وویل:

وروره! دلته موټر ودروه،له هغه دوکانه سبزي راواخله!. هغه موټر ودراوؤ رنا خپل دسکول ته لاس کړ تر څو هغه ته پیسې راوباسي، ویې کتل یو لیک یې په دسکول

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې پروت دی، موټروان ته یې پیسې ورکړې لیک یې راواخیست، په سر کـې یـې لوی عنوان لیکل شوی وو:

ژونده زه یې تا نه شم اوسېدای!.

ددې عنوان په لیدو رڼا وارخطاشوه؛ ځکه تر دې دمه یې په ژوند کې داسې الفاظ نه و لوستي، د حلیمې لور ته یې د سترګو له کونجو وکتل تر څو هغه وڅاري، چې لیک خو به نه لولي، حلیمې هم ځان ناګاره اچولی ؤ؛ داسې تمثیل یې کاؤ، چـې ګواکې ددې په لیک شک شوې هم نده یوه شیبه داسې راغله چې د حلیمې غیـر ارادي د رڼا لور ته مخ واوښت. رڼا ژر لیک په دسکول کې بیرته کېښود، تر څو پـه فرصت یې وګوري او ځان پوه کړي، چې دا لیک د چا دی او څه یې پکې لـیکلي دي؟

موټر وان د سبزي سره یوځای راغی او بلاخره دوی یې کور ته ورسول. رڼا کور ته له ننوتو سره خپل اطاق ته ځان ورساؤه، له داخل نه یې په ځان پسې ور قلف کړ.

کاغز یې راوویست، پکې لیکل شوي وو:

خوږې رڼا!

زه نه پوهېږم له کوم ځایه یې پیل کړم، د ځینو خلکو نـوم د هغـه د شخصـیت سره کټ مټ ورته وي، تاسې یوازې رڼا نه نومېږی، بلکې د ژښتونې رڼا په څېر دې ډېرو تیارو د روښانه کولو لامل یاست، ته یو ځانګړی انسان یې، چې د نورو لپـاره ځـان درنه هېر دی.

د نورو په ښېګڼو کې ، لکه د هغوی نسبي خپلوان ځان شریک بـولې، خواخـوږي دې په خټکه کې نغښتې ده، خو یو څوک له ډېر پخوانه لکه ته چې د خلکو په فکر کې یې ستا په فکر کې دی، له تاسره خواخوږي نښی، په تاسې یې تش شمال هم نه لوربږي، تاسې ته په یوه ځـانګړي احـترام قایـل دی، ستاسـې خوشـحالي خپلـې خوشحالي بولي کله، چې ته ناراحته یې هغه هم د ناراحتي احساس کوي، ته اوس د یوه کس ساه ګرځیدلې یې، د هغه نفس ستاسې په قوت د هغه په وجود کې ښکته او پورته کېږي.

هغه هیله لري، چې تاسې سره ګډ ژوند پیل کړي؛ البته که ته وغواړې.

هیله ده د نه په ویلو د هغه زړه مات نه کړې او هغه پرته له تېغه ټپي نه کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا شاپور.

رڼا له لوستو وروسته ژر، ژر خط ونغاړه او په یوه ګوښه کې یې کښښود په ځان پسې قلف ور بیرته خلاص کړ.

بهر راووته ،په حلیمه یې سترګې ولګیدې حالت یې سم ورته مالوم نشو رڼا په بیړه ورغله دې هغې په خوا کې کیناسته له هغې یې وپوښتل خوږ تـه ښـه یـې هغـې وویل:

هو ښه یم ،نه پوهیږم لاندې رانه ځمکه ګرده تاویږي،رڼا ډاډو ورکړ ورته ویې ویـل چې هسې وراخطایې کومه واهمه درسره مل شوې ده لږ اوبه یې ورکړې په خوا کې یې کیناسته ،له ناستي سره یې حلیمه هم د سترګو له کونجو ځارله، دقیقه په دقیقه د حلیمې رنګ زیړیده، یو وخت راورسیده، چې هغه په ځمکه راولوېده. رڼا یې په لیدو وارخطا شوه ژر یې شاپور ته زنګ ووا‌هه، ورته ویې ویل:

شاپوره! هله ژر راشه!.

شاپور: خیر خو دی، ته ولې وارخطا یې؟

رڼا : حلیمه ښه نه ده.

څو دقیقې لا نه وې پوره شوې، چې شاپور راورسیده. حلیمه یـې خپـل مـوټر تـه پورته کړه رڼا هم ورسره وخته په خوا کې کښاسته؛ د هغې سر یې په خپـل زنګانـه کښښود. له لږ مزل وروسته یوه شخصي روغتون ته چې خورا مجهز وو ورسـیدل. د روغتون خدمت ګارانو حلیمه په متحرک کټ کې واچوله د بیړنۍ خونې تر بستر یې ورسوله.

په دې وخت کې حلیمه هم پرته له درملو په هوښ راغله، دوی ټول خوښ شول؛ د ډاکټرانو له معاینې وروسته ورته د نورو معایناتو په څنګ کې سي ټـي سـکن هـم توصیه شو.

دې لابراتوار ډاکتر وینه تري واخیسـته او هغـه شـاپورله ډاکـتر سره تـر لابراتـواره ویوړه. رڼا او حلیمه دواړه د سي ټي سکن ځـای تـه لاړې، هلتـه یـې حلیمـې تـه سپارښتنه وکړه، چې ته باید کالي بدل کړې ستا په دې کالیو کې معاینـه نـه تـر سر کېږي. هغې وویل:

خو نور کالي موږ له ځانه سره نه دي راوړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سي تي سکن کس وویل:

مورِ د تصویر اخیستو لپاره ځانګړي کالي لرو؛ بیا یې د ګوتې په واسطه اشاره وکړه، دلته د کالیو بدلولو خونه لرو.

رنا، حلیمې ته مخ ور واړاوؤ، هغې ته یې وویل:

ورځه هغه خونه کې کالي بدل کړه، بیرته راشه، چې سي تي سکن ازموینه دې وشي.

هغه لاړه لږ تیاره خونه وه، د جامو په بدلولو یې پیل وکړ د کمیس بدلولو په وخت یې لکه د شپې بریښنا سترګو ته یو څه وپرکېدل، ورسره یې د کمرې د تصویر اخیستو ترس غږ هم واوریده حیرانه ودریده خوا وشاه یې وکتل خو کوټه خالي وه هیڅوک یې هم تر سترګو نه شول.

کالي یې ژر، ژر بدل کړل او وېرېدلې له کوټې بهر راووته، په وارخطا څېره د خپلې خور خواکې ودریده؛ هغه یې څنګ ته کړه ورته ویې ویل:

خورې! په خونه کې مې د کالیو بدلیدو پر مهال لکه، چې څوک مې په کېمره تصویر اخلي رنا او دکمرې د تصویر اخیستو غږ واوریده، هغه ورته مسکی شوه لاس یې د هغې په اوږه کېښود ورته ویې ویل:

هسې واهمه در سره پیدا شوې، نن دې روحي شاک تېر کړی؛ ځکه داسې وېره درسره پیدا شوې ده.

حلیمه: خورې! زه ډاډه یم، چې تصویر مې واخیستل شو، که په داسې حالت کې زما تصویر خلک ووینې زه به ځان وژنه وکړم.

رنا : خورې! چا له تا تصویر اخیسته؟ د معاینې کس خو دلته د خپل ماشین سره ولاړ وو، زه هم دلته درته ولاړه وم او خونه هم بله دروازه نه لري، چې څوک پرې در ننه وځي او تصویر دې واخلي، هسې یو خیال دې په فکر کې ګرځي.

په دې خبرو یې د حلیمې تسلي وکړه، وروسته د سي تي سکن ماشین په تخته پریوته او ماشین ور دننه کړه، ازموینه تر سره شوه.

رنا دې ازموینې له کس نه پوښتنه وکړه، ورته ویې ویل:

کله به د ازموینې پایله ګورو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیکنشن: دوه ورځې اخلي خو که فسبوک لرې نو ادرس یې راکړئ، چې نتیجه یې راغله؛ زه به یې د مسنجر له لارې درولېږم.

رڼا : فسبوک مې شته خو زه ورته وخت نه لرم د حلیمې خور سره مې وي دا..... یې ادرس دی.

کس د فسبوک ادرس ترې واخیست او دوی په خپله مخه لاړل معالج داکتر ته ورغلل هغه یې معاینات ولیدل، چې تر سره شوي ؤ، څه درمل یې ورته ولیکل او ورته ویې ویل: چې تر څو د سي تي سکن نتیجه راځي دا درمل خوره انشآ الله بیا به د هغې مطابق نور درمل درته لیکم.

دوی نسخه ، درملتون ته ویوړه او درمل یې له درملتونه واخیستل. د ازموینو او د درملو د لګښت ورکولو خونې ته لاړل، هغه یې د مسلسل نمبر شمېره، چې په کمپیوتر کې ووهله خپل د پیسو صندق ته یې لاس کړ دوی ته یې پنځه زره افغانۍ ونیولې.

رڼا حیرانه شوه، ورته ویې ویل: داڅه دي ؟

د بنک کارکونکي وویل:

ستاسې پیسې مخکې له مخکې داخلې شوې دي، له لګښت نه مو دا پنځه زره زیاتې شوې؛ ځکه مې درکړې.

رڼا : چا پیسې درکړې؟

له شاه شاپور غږ وکړ: څه پلټنې مو پیل کړې دي راځئ! خو نه کورته.

د بنک مامور وویل:

همدې ځوان ستاسې پیسې داخلې کړې دي.

رڼا په شاپور کې سترګې ونیوې، ورته ویې ویل:

شاپوره! ته ولې داسې کوې؟

شاپور: حلیمه زما خور ده، ایا یو ورور د خپلې خور لپاره دومره وړوکی کار نه شي کولی؟

رڼا : خو

شاپور : خو مو نشته ځې چې خو!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور، رڼا او د هغې خور خپل کور ته ورسولې د هغوی د ښکته کېدو پر مهال شاپور وویل:

که سبا ته د حلیمې روغتیا ښه نه وه نو مجبور نه یاست، چې دفتر ته راشئ.

رڼا: وخندل بیا یې ځواب ورکړ:

زه د افغان رسنیز دفتر مشره یم، اړتیا نشته چې څوک راته د دفتر د تلو او نه تلو ووایي او نه دا صلاحیت چاته ورکوم.

شاپور یې هم په خبره مسکی شو، ویې ویل:

سمه ده رئیسې صیب! زه ښښنه غواړم.

کورته په ننه وتو سره حلیمې رڼا ته وویل:

ته کله، کله له خپله بریده وځې .

رڼا په حیراني سره د خپلې خور مخ ته وکتل، ورته یې کړه:

ولې؟

حلیمه: شاپور درته کومه بده خبر ونه کړه؛ خو تا هغه ته په سپکاوي ځواب ورکړ.

رڼا: نو په دې خبره مې غږ ورکړې وای؟

حلیمه: نه خوږې! د ښې خبرې ځواب په بدې خبرې او یا هم داسې خبرې، چې چاته سپکاوی وي سمه خبره نده.

رڼا: ته ډېره د شاپور پلوي کوې ،ایا زه ددې کار لامل پوښتلی شم؟

حلیمه: خوږې! چې څوک دې درناوی کوي، نو د انسان فرض ګرځي، چې متقابل کس درناوی وکړي؛ ته وګوره په نن ستونزه کې لکه له مونږ سره د ورور په شان تر هغه موجود ؤ، چې تر کوره راورسېدو، ټول لګښتونه هغه وکړل؛ مورږ ته یو خپلوان هم په کار رانغی همدا شاپور دی، چې د سیوري په ډول له مورږ سره په هره ستونزه کې ولاړ دی.

مورږ خو د کوم زیارت منجوران او یا هم د پیر اولاده نه یو، چې خلک دې راته په درنښت قایل وي؛ خو دا دشاپور انسانیت دی.

رڼا: بس کړه نور مې عصاب مه خرابوه، هیڅوک هم د خدای ج لپاره نه دي لګیا، پشه مورږک د ثواب لپاره نه نیسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به دې د شاپور له پټې څېرې ډېره ژر خبره کړم، ته په څه نه پوهېږې ځکه بک، بک کوې.

حلیمه یې هم په خبره وشرمېده له ځان سره یې وویل:

کېدای شي ما شاپور په پوره مانا نه وي پېژندلی؛ ځکه چې د انسان پېژندګلوي ستونزمنه وي؛ کېدای شي خور مې په حقه وي.

دواړه کور ته ننول، د مابام خوړو په تیاري باندې لګیا شوې خواړه تیار شول دواړو ډوډي وخوره او بیا د لمانځه نه وروسته ویده شول

سبا سهار په رڼا پسې د دفتر موټر راغی هغه یې دفتر ته ورسوله.

په دفتر کې له ناستې سره سم یې شاپور ته زنګ وکړ، ورته ویې ویل:

زه دفتر کې درته منتظره یم!.

شاپور: اغلې رڼا! خیر خو دی؟ حلیمه نه ده؟

رڼا: هو ټول نه دي غواړم په ځینو شخصي خبرو درسره وغږېږم.

شاپور: لکه غوتې، چې وغوړېږي تر او تازه شو ،له ځان سره یې وویل:

څه شاپوره! ګاډی د پټلۍ ته ولویده، د شهزادګۍ زړه ته دې لاره پیدا کړه، هیلې دې په پوره کېدو دي، بیا یې غبرګ لاسونه پورته کړل دعا یې وکړه ویې ویل:

پاکه ربه! زه په دې نړۍ کې هیڅ هم نه غواړم، بس یوازې رڼا غواړم هغه، چې د هرې تیارې لپاره بله ډیوه ده. هغه چې د یوه پاک زړه خاوند ده، هغه چې انسانیت باید له هغې زده شي، هغه چې د نفس په نوم څه نه پېژني، یوازې د ولس سره مینه یې عشق دی، ټول ژوند یې په همدې راڅرخي او هیڅ ناروا فکر ته په کېړۍ کې ځای نه ورکوي. خدایه دا لویه هستي زما کړې زما ژوند د پسرلي غوندې پرې ښکلی کړې، زما ملا پرې را محکمه کړې، زما هیلې پرې بشپړې کړې.

نور یې لپه لاسونه پر مخ وسرویل او د رڼا دفتر په لور روان شو.

له لنډ مزل وروسته د رڼا مخې ته کېناست. رڼا عادت لاره، چې تل به یې سترګې ښکته اچولې وې او له اړتیا پرته به یې چاته مخامخ نه کتل

خو د شاپور له ننوتو سره یې د هغه تر کېناستو پورې له شاپوره سترګې ونه ښکلې، شاپور فکر کاؤه، چې رڼا یې لیک اغېزمنه کړې او هغه ته د نور نزدېکت هیله لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوپتیا وه، دفتر خاموشه و؛ خو هغه مهال رښا چوپتیا ماته کړه، چې بې له مقدمې یې په برنډو سترګو او قهرجنه څېره شاپور ته وویل:

تاسې زمونږ لپاره څومره لګښتونه کړي؟

شاپور: اغلې رښا! خیر خو دی؟ زه پوه نه شوم.

رښا: زه غواړم پورونه دې درکړم.

شاپور: ما خو یې غوښتنه نده کړې نو بیا یې څه اړتیا ده؟

رښا: اړتیا شته زه یې اړتیا احساسوم

شاپور: رښا هیله کوم، دا خبره همدلته پرېږده، ستاسې مور زما مور ده او ستاسې خور زما خور ده. ایا هغوی په ما دومره حق نه لري، چې دومره کوچني کارونه ورته وکړم؟

رښا: زه چې ژوندی یم، تاته اړتیا نه شته، چې زما د مور او کورنۍ لپاره پیسې ورکړې.

شاپور: زه نه پوهېږم، چې ته ولې داسې وایې؟ ایا کومه ستونزه پیدا شوې؟

رښا: ته څه فکر کوې، چې ته به په پیسو د خلکو عزت واخلې، ته له مورِ سره همدردي ددې لپاره کوې، چې مورِ وپیرې؟

ملیحه خو ګرمه نه وه، چې په ما یې د خود فروشي تور ولګاوه، هغې ته ستا ناولې غوښتنې مالومې وې، تا به نورو انجونو ته، څومره د پیسو په لګولو دوکه ورکړې وي.

شاپور : اغلې رښا! دا ته څه وایې؟ ته په کوم سوتفاهم کې لوېدلې یې، زه دې په دې خبرو ډېر خفه کړم؛ هغه څه چې ته یې وایې خدای ج شاهد دی، چې ما یې په اړه خیال هم نه دی کړی، هیله کوم له دې خبرو تېره شه.

رښا: حقیقت خو تریخ وي طبعي ده، چې انسان خفه کوي.

شاپور: لږ دې هم فکر ونه کړ، چې دا خبرې دې ماته له څومره سپکاوی ډکې دي؟

رښا: هو زه پوهېږم، دا سپکاوی دې زه هم غواړم، چې تا سپک کړم، تا ته درس درکړم، چې داسې کړنې بیا په ژوند کې هم له چاسره تکرار نه کړې.

شاپور یې په خبره جدي شو، رښا ته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښنه غواړم اغلې رڼا! ما څه داسې تر سره کړي، چې په بدل کې يې پرتـه لـه دې، چې فکر وکړې داسې خبرې کوې؟

رڼا له دسکوله د هغه لیک راوکیښ او په دواړو لاسو يې د هغه مخې ته ونیـو، ورتـه ویې ویل:

زه ستا له دې لیک نه څه مطلب واخلم؟ پرته له دې، چې تاسـې زمـا لپـاره پکـې د یوې بې ثباته مېرمنې او د هوس پالونکې مېرمنې نظر ولرئ بـل کـوم مطلـب تـرې اخیستل کېدای شي؟

شاپور: اغلې رڼا! ته زما له ښې روېې ته ناسم برداشت کوې، په ریښتیا زه دومره خوږ شوی یم، چې خلک مې ښوی تېروي.

رڼا: هو ته ظاهره خوږ شوی يې، خو باطن دې له پلیتیو ډک دی.

شاپور: هیله کوم، نور يې بس کړئ!. زه نور ددې خبرو د زغـم وس نـه لـرم، زمـا حوصله نوره مه ازمایه.

رڼا: ته به څه وکړې هه!. ما به له دندې لرې کړې؟ زه په خپله ځم او همدا نن دنده پرېږدم.

زه تاسې غوندې خلکو سره یوه شېبه هم کار نه کوم.

شاپور: اغلې رڼا! هیله کوم نورې خبرې نه اوږدوو؛ ځکه زما د هر دلیل ویلو سره ته موضوع نوره هم پېچلې کوې او تر منځ مو فاصله زیاتوې.

رڼا: زموږ تر منځ کله نزدېکت ؤ، چې فاصله پیدا شي؟

شاپور: اغلې رڼا! ته په حقه يې زه تاسې ته قناعت نه شم درکولی، ماته لـه دې هـم نورې سوې سپورې خبرې وکړه، ومې رټه، بدګماني رابانـدې وکـړه، سـل تورونـه رابانديې ولګوه. زه نه خفه کېږم؛ خو یو سوال درته کوم زمـوږ مسـله د دفـتر مسـلې پورې مه تړه، دغه دفتر له مانه هم تاسې ته ډېره اړتیا لري، که ته لاړه شې، هر څـه به ونړېږي، ستاسې هدف به هم له خاورو سره خاورې شي، دغه رسـنیز مرکـز اوس ستاسې له برکته په ډېر لوړ مقام کې ځای لري، که ته وغواړې زه درنه لرې ځم؛ نور دلته سر هم نه رابنکاره کوم خو ته دا ځای مه پرېږده.

رڼا په قهرجنه لهجه وویل: دلته نور مه راځه، همدا مې شرط دی، چې زه دلته کـار ته دوام ورکړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: سمه ده! نور نه راځم ته خپل کار ته دوام ورکړه.
شاپور له دې وېرې، چې رڼا کومه بله خبره د تلو لپاره پلمه نه کړي، لکه ېرېښکی له دفتره ووت.
د رسمیاتو له ختمېدو سره رڼا هم خپل کورته ورسېده، حلیمې ورتـه سـترې مشـې ورکړه بیا یې یوه ګرمه پیاله چای ورته مخې ته کېښود. په خوا کې یې کېناسته ورتـه ویې ویل:
خورې! زه د هغې خبرې له اوریدو را په دې خوا ډېره اندیښمنه یم.
رڼا: دکومې خبرې په اورېدو؟
حلیمه: هغه چې تا وویل: چې د شاپور پټه څېره درته په ډاکه کوم.
رڼا ددې خبرې په اورېدو له خپل جیبه د شاپور هغه لیک راوویست، چې حلیمـې یې ورته د لیکلو مشوره ورکړې وه.
حلیمې ته یې ونیو، ورته ویې ویل: دا دی د شاپور اصلیت!.
مخکې له دې، چې دغه لیک حلیمې ته ورکړي، خبرو ته یې دوام ورکـړ هغـې تـه یې وویل:
نن مې داسې درس ورکړ، چې پېرۍ، پېرۍ به یې نسل یاد ساتي، بیا به زما مخ ته د راتلو جرئت ونه کړي؛ وروسته یې په لاس کې نیول شوی لیک هغې ته ونیو.
هغې لیک ترې واخیست ټول یې ولوست بیا یې لنډه مسکا وکړه، د رڼا مخ تـه یـې ځیر، ځیر وکتل ورته ویې ویل:
خورې! په دې لیک کې خو داسې څه نشته، چې کومه بد نېتي پکې وي، یـا هـم کومه شومه اراده تمثیل کړي.
دا چې تا ددې لیک په اړه شاپور ته سپکې سپورې ویلـې، دا دې تېـری کـړئ، د هغه په حق کې مو تجاوز کړی دی، هغه مو بې ځایه ښکنځلی دی.
رڼا: نو ولې میلمستیا مې ورته کړې وی؟
حلیمه: نه، خو د دې وړ هم نه ؤ، چې هغه تـه دې بـدې ردې ویلـې وای، حـال داچې هغه بې ګنا دی.
رڼا: څه ډول هغه بې ګنا دی؟ هغه په لیک کې لیکلي، چې په ماګرانه یې، زه غواړم یو ځای درسره واوسم، تاسې ته ناز درکړم او... دا څه مانا لري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

حلیمه: خوږې! هغه له تا سره مینه لري، که مینه کول ګنا وي، نو ته یې ووایه. هغه د زړه له تله غواړي تا خپله کړي، تاسره د خاوند او مېرمنې په سپیڅلې اړیکه ځان در ګډ کړي؛ نو اوس ته ووایه شاپور ورور مې کومه ګنا کړې؟

ایا واده کول او د واده لپاره یو څوک خوښول ګنا ده؟ ایا د دې پاکې اړیکې د خپلولو لپاره هڅه ګنا ده؟

رنا: ته څه پوهېږې، چې هغه داسې نېت لري؟

حلیمه: زه پوهېږم، هغه زه په جریان کې اچولې یم، زه غواړم د هغه د زړه خبره درته وکړم. هغه ماته ویلي: سره له دې، چې رنا له برید وتلې ښکلې ده، خو زه د هغې په څېره نه یم مین، د هغې په پاک زړه مین یم، د هغې په پاک احساس مین یم او د هغې په هغه خواخوږي مین یم، چې د خپل ولس سره یې لري.

رنا : ته ډاډه یې، چې هغه داسې نېت لري؟

حلیمه : هو زه ډاډه یم، زه له ځانه هم په شاپور ډېر باور لرم، هغه د نړۍ تر ټولو ښه انسان دی.

رنا: ته څرنګه داسې خبرې بې له ثبوته کولی شې؟ ته څنګه په یو پردي انسان دومره باور کولی شې؟

حلیمه: زه ثبوت لرم، هغه ثبوت زما د سترګو لیدلی حال دی.

رنا وویل: څه؟

حلیمه : په هغه ورځ، چې ته بې هوشه په روغتون کې پرته وې مړ د مور، خور او ورور له خښېدو وروسته ستا خواته درغلو ستا اطاق ته په ننوتو، مې په خپلو غږېدلو سترګو ولیدل، چې هغه ستا لاس په خپل لاس کې نیولی، سر یې پرې ایښی ؤ کله هم، چې هغه زما د قدمو ترپا واوریده او سترګې یې راپورته کړې سترګې یې له ډېرې ژړا تکې سرې وې، سخت وشرمېده او هڅه یې کوله له ما د خپلې بېوسي اوښکې پټې کړي.

داسې څنګه کېدای شي، چې څوک د چا سره مینه ونه لري او د هغه لپاره دې وژاړي، د هغه لپاره دې هرې قرباني ته چمتو وي.

رنا : دا دلیل نه شي کېدای.

حلیمه: ولې نشي کېدای؟ نور څه وکړي په دار ځان راوځړوي، ځان وژنه وکړي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: زه یوه پوښتنه کولی شم؟

حلیمه: هو! ولې نه.

رڼا: ته ولې د شاپور مدافع وکیله جوړه شوې یې؟

حلیمه: زه هغه څه وینم، چې ته یې نه وینې، ته د شاپور په څېر انسان بل نشې پیدا کولی.

رڼا: ولې د انسانانو قحطي ده؟

حلیمه: هو قحطي یې ده، د هغو خلکو قحطي ده، چې د زړه له تله له چا سره مینه لري، د زړه له تله یو څوک مني او د زړه له تله ورته درناوی لري.

رڼا: ته څرنګه په پوره ډاډ سره داسې خبرې کولی شې؟

حلیمه: هغه زما سره دا خبره شریکه کړې ده، ما په هغه ورځ، چې ته په روغتون کې بې هوشه پرته وې او شاپور درته لکه عسکر ولاړ ؤو، ما له هغه سره ژمنه کړې، چې زما سر دې هم په کار وي،درنه دریغ به یې نه کړم؛ ځکه هغه زمور مور، خور او کوچنی ورور داسې خښ کړل لکه د شهزاده د کورنۍ غړي، ټول لګښتونه هغه وکړل.

له مانه یې ته غوښتې یې، د زړه له تله درسره مینه کوي او زه په دې ډاډه یم، که ډاډه نه وای هیڅکله به مې هم د هغه پلوي نه وه کړې، وروسته یې نوکانو ته وکتل ورو یې وویل:

هغه لیک، چې ته یې په اړه په قهر شوې یې او شاپور دې پرې خفه کړی په هغه کې د شاپور هیڅ ګنا نه وه، ما ورته مشوره ورکړې وه، چې داسې وکړه کنه هغه نه غوښتل.

رڼا د حلیمې غوږ ونیو، تاؤ یې کړ بیا یې هغې ته وویل:

ښه! نو دا ستا او د شاپور ګډه هڅه ده؟

حلیمه: هو! هغه زما ورور دی، یوه خور د ورور لپاره دومره نشي کولی، چې د هغه د مینې په لاس ته راوړلو کې له هغه سره مرسته وکړي؟

رڼا : ښه! ته دا بابولالې پرېږده، زه په رښتیا هم د شاپور په وړاندې په سهارنیو خبرو خفه شوم، ماته هم مالومه شوه، چې ما د هغه په اړه کوم غلط فکر کاؤه، زه تېروتلې وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې وویل:

خیر تېر په هېر، نوره دا خبره دلته تړو،

خو حلیمه یې په خبره کې وروغورځیده رڼا ته یې وویل:

چې تېروتې یې نو باید جبران یې کړې.

رڼا : څه ډول یې جبران کړم؟

حلیمه :له هغه سبا ښبنه وغواړه.

رڼا: له پردیو خلکو ښبنه زما په کلتور کې نشته، څه د پلار او نیکه پټی مو ور سره شریک ده، خپل کار به کوي.

شپه ناوخته وه د خوب په ورتلو ددوی بحث هم پرې شو ، نور دوی ځملاستل گروفونه یې مړه کړل.

سبا سهار رڼا دفتر ته لاړه او حلیمه د کور له کارو خلاصه شوه. لمر غوړي ته کښاسته د ځان د بوختولو لپاره یې فسبوک پاڼه راخلاصه کړه، له خلاصېدو سره سم یې د مسنجر زنګ د یو څه د راتلو خبره کړه. حلیمه هم نېغه مسنجر ته لاړه، له یوې نامالومې آی ډي نه ورته یو تصویر لېږل شوی ؤ. حلیمې چې په تصویر سترګې ولګیدې، ټکان یې وخوړ ،یوه او بل لورته یې وکتل تر څو پوه شي، چې کوم خیال نه وي؛ خو احساس یې کړه، چې نه خیال دی او نه خوب. د ځان ډاډه کولو لپاره یې خپلې سترګې وموښلې تر څو یې دید سم شي؛ خو هغه څه چې مخکې یې لیدلي ؤ کوم تغیر ونه کړ، هماغه تصویر ؤ، چې څو لحظې مخکې یې لیدلی ؤ په کوم کې چې د حلیمې بدن نیمه لوڅ ښکاریده. راساً پوه شوه، چې کله یې د سي تي سکن معاینه کوله هلته یې تصویر اخیستل شوی، هغه کومه کاذبه رڼا نه وه، چې په هغه وخت کې دې لیدلې وه. هغه دکمرې رڼا وه، چې د انځور اخیستنې پر وخت حلیمې لیدلې وه، حلیمه په همدې سوچونو کې ډوبه وه؛ خولو یې پر وجود لاړې وکړې،په خوله کې یې ژبه وچه شوه او یو شاک ته ورته حالت پرې راغی، په دې وخت کې په مسنجر باندې ورته ټلیفون وشو. د سلام له ویلو پرته ورته وویل شول:

تصویر دې ولید؟

حلیمه: ته څوک یې او څه غواړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه کټ، کټ وخندل، ورته ویې ویل:
مه وارخطا کېږه، دومره د وارخطایي خبره نده.
حلیمه: ته مور او خور نه لرې، چې له انجونو سره داسې کوې.
ځواب ورکړل شو:
ما څه کړي؟ ماخو کوم بد کار ندی کړی یوازې مې د یـوې ښـکلې نجلـی تصـویر اخیستی.
په دې کې نو څه ستونزه ده؟
حلیمه:
که دا ډول تصویر ستاسې له خوره څوک واخلي، نو تاسې ته به ښه مالومه شي؟
ورته وویل شول: که غواړې دغه تصویر دې په فیسبوک او رسنیو کې نشر نشي نو، له ماسره ووینه.
حلیمه: د خدای ج لپاره داسې ونه کړې. زما انځور سره دومره بې انصافي ونه کړې، که ته دا کار وکړې، نو زما په مرګ به تمامه شي او زما خور رڼا چې په ټـول هېـواد کې نوم لري، دهغې نوم به له خاورو سره خاورې شي.
سړي ځواب ورکړ:
هو رڼا خو د هېواد ټول خلک پېژني، ښه شهرت لري؛ خو د نورو د شهرت خیال نه کوي.
حلیمه: څه مطلب؟
ورته وویل شول: مطلب دا چې هغې تل هڅه کړې، چې د خلکو د عزت په ځپلـو سره خپـــــــل شـــــــهرت تـــــــه لاره هـــــــواره کـــــــړي.
حلیمه: زما خور هیڅکله داسې نه کوي، چې د چا شته عزت خراب کړي.
سړي وویل:
نه ،داسې نده چې ته فکر کوې، هغه خپله لوړتیا د نور په راپرځولو کې ویني، نـور له پښولاندې کوي او د هغوی په سر خیژي ځان پرې لوړو پوړو ته رسوي.
حلیمه: زه هیڅ نه پوهېږم، چې ته څه وایې خو د خدای ج لپاره له مـا سره داسـې ونه کړې زما عزت وساته .
هغه ځواب ورکړ: که داسې غواړې نو ماسره ووینه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حلیمه: چېرې درسره ووینم؟

ځواب ورکړل شو: شاه دوشمشره ولي زیارت کې سره ګورو، هغه هم سبا دولس بجې؛ خو ګوره! خور به دې نه خبروې، که هغه دې خبره کړه، په ډېر زیان به درته تمامه شي، خپل تصویرونه به په ټولنیزو رسنیو کې پرته له ځنډه وګورې.

اړیکه پرې شوه.

حلیمه لکه تش کالبوت ټلیفون پر لاس حیرانه ولاړه وه نه پوهیده، چې څه وکړي. له اوږده ځنډه وروسته یې فکر ته راغله، چې له پښې شاپور خبر کړي؛ د هغه د ټلیفون شمیره یې د ټلیفون په سکرین راواړوله، خو مخکې له دې چې ټلیفون ورته وکړي د هغه کس خبره ورياد شوه، چې که نورځوک خبرکړې نو تصویرونه به یې خپاره کړي ،ځکه بیرته د هغه له خبراوي پښیمانه شوه.

د نورو خپلوانو په اړه یې فکر وځغلاؤ؛ خو هیڅوک ورته د ستونزې د ویلو ښکاره نه شول لکه اوبو اخیستل شوی ځک هر لور ته یې خوځښت جریان درلوده خو ثبات یې نه وو.

هغه کس ته یې په مسنجر زنګ وواهه ورته ویې ویل:

زه نن درسره ګورم، تر سهاره به مې ترک زړه وچوي، زه غواړم پوه شم، چې تاسې ولې زما تصویرونه اخیستي او په بدل کې یې څه غواړې؟

هغه ځواب ورکړ:

ته چې دومره ناقراره یې نو زه څه ستونزه نه لرم، زه به هلته درته منتظر یم.

حلیمه: ته ټلیفون بند نه کړې، چې زه دې پیدا کړای شم.

سړي وویل:

زه ټلیفون نه بندوم؛ ځکه همدا مې ماموریت دی او همدا مې موخې ته د رسېدو وسیله ده، زه هلته درته په تمه یم او پام چې زه د څارم که کومه تېروتنه دې وکړه؛ پولیسو او یا هم کوم بل چاته دې د راتګ وویل، نو ډیره درنه به درته تمامه شي زما نورملګري دې څاري که دا غلطي وکړې نو زه به بندې شم خو ستا عزت به هم لوټ شي، ټول خلک به دې بربنډ تصویرونه وګوري، هیله لرم دا تېروتنه ونه کړې.

حلیمه: زه هیڅ کله داسې نه کوم او نه چاته وایم، ماته مې له عزته نور څه مهم نه دي؛ زه غواړم خپل عزت وساتم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حلیمه له کوره بهر شوه، له وېرې لکه پاڼه رپېده، ټیکسي کې سپره شوه، وچه خوله نهاره نهوره یې د عزت لوټونکي خواته حرکت وکړ.

«««««««««««

رڼا هم په دفتر کې د خپلې ایمانداري مسؤلیت اداکاؤه. په هېواد کې د سمون او فساد اوږدمهالې ستونزې د ورکاوي په فکر کې ډوبه وه، چې د دفتر دروازه یې وټکېده. هغې دې راځه ورته وویل.

گوري یو نا پېژانده ځوان یې دفتر ته دننه شو، رڼا هم هڅه کوله ویې پېژني، خو مغزي پلټنې یې پرې کار ونه کړ.

رڼا ښه راغلاست ورته ووایه.

هغه هم د مننې په څنګ کې د ناستي اجازه وغوښته. رڼا ورته د څوکی لور ته په ګوتو اشاره وکړه، ورته ویې ویل:

مهرباني وکړئ کښېنئ!.

ځوان کښناست له ځېرې او عداتو خورا کمینه مالومېده

رڼا ورته د چای راغوښتو سره سم وویل:

کېدای شي د راتګ په موخه مو پوه شم؟

هغه ورته کړه: بلې اغلې!

زه په فراه کې د الجزیره تلویزون خبریال یم غواړم په یوه مهمه موضوع درسره خبرې وکړم.

رڼا : مهرباني وکړئ! زه یې اورم.

هغه وویل:

ډېره هیله مې وه، چې درسره وګورم، شکر چې نن مې دا هیله پوره شوه.

رڼا په لنډ مسکا د هغه خبره پرې کړه، ورته ویې ویل: داسې څه ځانګړتیاوې لرم، چې زما لیدو ته یې دومره لیواله کړی وې؟

هغه وویل: ته د هېواد یوه اتله یې، د رښتوني خبریالي یوه بیلګه یې، وطن پالنه، ولس پالنه، زړه سوی خدمت، سرښندنه او قرباني باید له تا زده کړای شي. ستا احساس، له نورو خورا توپیر کوي هغه قربانی، چې ته یې د هېواد لپاره ورکوې هیڅ څوک یې د اداینې جرئت نه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنا : منه ځوانه!.

دا خو ستا لویی ده، چې ماته دومره لوی الفاظ کاروې،البته چې زه یې وړ هم نه یم. ما چې څه کړي او یا یې کوم، مسؤلیت مې دی، دنده مې ده. خدای ج ته د خپلو مسولیتونو د ادا د ځواب د پیدا کېدو په لټه کې یم؛ خو بیا هم ډاډه نه یم، چې خدای ج ته به زمونږ کړنې د منلو وي که نه او خدای ج به مو په دې کارو وبښي او کنه.

ځوان وویل:

اغلې رنا! ستاسې کړنې زمونږ لپاره یو درس دي، یو پند دي زه ډاډه یم، چې په خلکو هم مالومې دي احسان دې مني او ډاډه یم، چې ستاسې رینتونې هڅې به خدای ج هم قبولې کړي؛ ځکه خدای ج کړنو ته نه ستاسې د زړه اخلاص ته ګوري او د اخلاص کمی په تا کې نشته.

رنا : سلامت اوسې ښاغلیه! منه درنه کوم، ستاسې خبرې ماته ډاډ راکوي.

خبریال وویل:

اغلې! زه د یوې ډېرې مهمې خبرې لپاره راغلی یم.

رنا: مهرباني وکړه!.

ـــ: زه بیا هم تکراروم، چې ستاسې په رښتینولي باندې ډېر باور لرم، خو ستاسې یو خبریال، چې ستاسې د تلویزون د فراه ولایت مسؤل دی، له ما سره یو ځای کار کوي.

رنا وویل:

ښه! ساحل غمخور ښیې؟

خبریال: هو!

رنا: نو؟

خبریال: هغه چې کومې کړنې تر سره کوي، تاسې ترې خبر یاست؟

رنا: هو! هغه زمونږ خبریال دی.

خبریال: داخو سمه ده، خو له خبریالي یې ستر تجارت جوړکړی.

رنا: هغه څنګه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبریال: زه نور تفصیل نه شم ورکولی دا مالومات په خپله وکړئ؛ ځکه کـه یـې زه ووایم فکر به وکړي کومه شخصي ستونزه ورسره لرم.

رڼا: نو ستاسې د دې شکایت په ویلو کې مور ته څه ګټه ده؟

خبریال: که تاسې د هغه په رازونو پوه شئ؛ نو ستاسې رسنیز دفتر ثبات ته یې ډېره ګټه رسېږي. اغلې رڼا! زه ډاډه یم هغه چې کومې کړنې تـرسره کـوي، ستاسـې لـه پالیسي سره ورته نه دي، ستاسې پاک نوم او باور ته زیان رسوي، ستاسـې د رسـنیز مرکز لوړ نوم او باور لپاره لکه د ونې چینجی دی، هر څه مو بربـادوي، زه پـه دې کار کې هیڅ کوم شخصي غرض نه لرم خو؛ ستاسې په نوم او باور مې زړه بدېږي. د یوه مسؤل خبریال په صفت درته راغلی یم، دا چې تاسې زما په خـبره کـوم اقـدام کوی یانه ماته توپیر نه کوي؛ ځکه ما خپل مسؤلیت ادا کړ نـور ستاسـې خپـل کـار دی.

رڼا: ته چې څه وایې خدای ج دې وکړي درواغ نه وي او که دروغ ثابت شي نو بیا به زما نه بده مېرمن بل څوک نه وي. زه به تل د هغه چا په وړاندې ودرېږم، چې زما د خبریال سپکاوی کوي.

زه همدا نن فراه ته ځم او د خپل خبریال په اړه څېړنې پیلوم.

خبریال وویل:

مخکې له دې، چې تاسې څېړنې پیل کړئ، زه څه مالومات درته واضح کوم: هغـه چې ستاسې سره کار پیل کاؤه، یو زوړ سایکل یې درلوده اوس موټرې لرې، پاخـه کورونه لري، ته یوازې ددې پلټنه وکړه، چې هغه دا شتمني له کومه کړه؛ نور هیڅ څه ته هم اړتیا نه شته. که زه په ناحقه وم کارت یې له جیبه راوکیښ د رڼا په مېز یې کېښود بیا یې وویل:

دلته مې د ټلیفون شمیره شته، ما راوغواړه په دار مې کړه.

رڼا : سمه ده، زه ستا په خبرو پلټنه پیلوم؛ خو که ادعا مـو ناسـمه وختـه همداسـې کوم.

رڼا خپل موټروان ته زنګ ووایه د فراه د تګ لپاره یې ورته د چمتـووالي هـدایت وکړ.

هغه هم خبره ومنله، رڼا د فراه په لور روانه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

»»»»»»»»»»»»»»

حلیمه هم د خپلې ستونزې د پوهاوي دپاره شاه دوشمشیره زیارت ته ورسېده؛ لالهانده یې یوه او بل لور ته کتل، چې ناولی تصویر اخیستونکی پیدا کړي او د هغه په موخه ځان پوه کړي.

ټلیفون یې وشرنګېده، ویې کتل چې د مسنجر په وسیله د تصویر اخیستونکي زنګ وهلی؛ حلیمې ټلیفون اوکې کړ.

هغه کس چې بختیار نومیده وویل: زه دې وینم، هیله لرم څوک دې په جریان کې نه وي اچولي، که تا دا کار کړی وي؛ نو زه پوهېږم، چې وبه نیول شم، بندي به شم خو زما نور ملګري تیار فسبوک ته ناست دي ما څاري که ونیول شم ما ورته ویلي، چې پرته له ځنډه ستاسې تصویرونه نشر کړی؛ نوکه څوک دې په جریان کې اچولي وي ماته ووایه، چې درسره ونه وینم او د تصویرو له خپریدو د مخه ونیول شي؟

حلیمه: نه، ما څوک نه دي خبر کړي، زه له خپل عزت سره لوبې نه کوم؛ خو ته چیرې یې؟ له ما سره ژر ووینه، زه بیرته په ببړه تګونې یم ته ډاډه اوسه چاته مې د خپل راتګ ندی ویلي او نه څوک راباندې خبر دي.

بختیار ځان ډاډه کړ؛ لنډ مهال وروسته د حلیمې مخې ته په خوښي ډوله څېره ودرید ورته ویې ویل: دلته نږدې هوټل شته هلته ځو.

حلیمه: زه په هوټل کې څه کوم؟ ته ما هوټل ته دې څه شي لپاره بیا یې؟ هر څه، چې راته وایې همدلته یې ووایه!.

بختیار: زما او ستا کیسه خو دومره لنډه نه ده، چې په څو لحضو کې ختمه شي.

حلیمه: زه نه پوهېږم، چې ته څه موخه لرې. ماته مو خپله موخه ووایئ، چې زه خپله پرېکړه درته ووایم.

بختیار کټ کټ وخندل ځواب یې ورکړ:

له دې وروسته ته اړه یې، چې د ریموټ په ډول زما د اغېزې لاندې خپلې چارې تر سره کړې.

حلیمـــ

حلیمه: له ما سره ساعت تېروې، زه چې څه وایم هغه به منې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حلیمه: څه مې، چې وس کې وي منم یې هغه څه چې زما له وسه تېره وي نو نه یې شم منلی.

بختیار : ته اوس هم د خپل وس خبره کوې لږ هم د خپل عزت خیال نه ساتې؟ ته نه احساسوې، چې ستاسې تصویرونه نشر شي څومره رنګه به دې بده شي؟ څومره به د خلکو له پامه وغورځې؟

حلیمه: هو پوهیږم ځکه خو د همدې لپاره دلته راغلې یم، چې عزت مې وساتل شي.

بختیار: نو په ارامه سره هر څه، چې درته وایم هغه ومنه.

حلیمه: نو زه څه ومنم؟

بختیار: ما سره به ملګرتیا کوې، زما غوښتنې به پرته له پلمې منې.

حلیمه: لکه کومې غوښتنې؟

بختیار: هرڅه ان تر دې یو ځای لماستی.

حلیمه: دا ته څه وایې؟ ته خپله خور او مور نه لرې؟ ته غیرت نه لرې او ته د انسانیت په نوم څه پېژنې؟

ستا خپلو خبرو ته پام دی، چې ته څه وایې؟

بختیار: هو ما مې خپلو خبرو ته پام دی، همدا زما دنده ده.

حلیمه: ته ولې له ماسر داسې کوې؟ ما څه ګناه کړې؟ ایا کـه دې تا لـه خـور سره څوک داسې وکړي ته به څنګه احساس وکړې

بختیار: زه غواړم ستا خور رنا ته درد ورکړم، هغه وځوروم له ژوندە یې زړه ورتور کړم غرور یې مات کړم.

حلیمه: رنا څه ګناه لري، څه بد یې درته رسولي؟

بختیار : ډېره بده مېرمن ده، د خپلو ګټو لپاره د نورو د عزت سره لوبې کوي، زمور د قومندان نوم یې له خاورو سره خاورې کړ، د رسنیو مخکې یې ابرو ورتوې کړه.

حلیمـــــــــــــــه: کـــــــــــــــوم قومنـــــــــــــــدان؟

هغه ځواب ورکړ:

دا به وروسته څرګنده شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیار یوه او بل خواته وکتل ویې ویل: له لرې پولیس زمونږ په خوا راروان دي، زما وړه تره راغله، شک راباندې ونه کړي، که رانږدې شي نو زه بیا حرکت کوم خو ته همداسې هوښیاره نجلۍ له ځانه جوړه کړه زما او ستا په راز باید څوک خبر نشي.

هغه لا ولاړ و، چې د شاپور موټر له دوی سره له نږدې سرکه تېر شو. شاپور دواړه ولیدل، چې سره ولاړ دي خو مناسبه یې ونه بلله، چې ورته ودرېږي؛ ځکه چې فکر یې وکړ حلیمه شاید د ژوند د راتلونکي ملګري په لټه کې وي.

په لاره کې د شاپور سره نور سوچونه هم پیدا شول، له ځان سره یې ویل:

حلیمه بې مور او پلاره یتیمه انجلۍ ده رښا هم ټوله ورځ په دفتر کې وي هسې نه، چې ناسمه لاره یې غوره کړې وي.

له ځان سره یې پرېکړه وکړه، چې زه باید حلیمه وخارم، هغه زما مسؤلیت دی، هغه زما خور ده، هغه له ما پرته بل غمخور نه لري. زه باید د خپلې خور په وړاندې مسؤلیت ادا کړم.

کورته له رسېدو وروسته یې د کار جامې بدلې کړې، ځمکې ځای ور نه کړ پریکړه یې وکړه، چې حلیمې ته ورشي او په دې راز ځان پوه کړي بهر راووت د هغې د کور په لور یې د موټر ګېر ور بدل کړ.

لنډ مهال وروسته یې کورته ورسېد دروازه یې ټک، ټک کړه حلیمه هم د دروازې شاته لمر غوږې ته ناسته وه، دې دروازې له ټک،ټک سره بهر راووته ویې لیدل چې شاپور ولاړ ده له سترې مشې وروسته دواړه کور ته ننوتل. حلیمې له ځانه سره شکرونه باسل، چې په ډېر سم وخت کې له شاپوره مخکې کورته رسېدلې، کنه شاپور به له بندې دروازې سره خور ته ټلیفون کاؤه او زما له نه شتون به یې ورته ویلي وو.

شاپور له کېناستو سره سم حلیمې ته په اصلي خبرې ژبه پرانیستله :

شاپور: خورې نن مې د شاه دوشمشیره ولي زیارت سره ولیدې.

حلیمه وارخطاشوه، خوله یې وچه شوه، په توتله ژبه یې په داسې حال کې، چې سترګې یې له ځمکې سره ګنډلې وي ، ورته یې کړه:

هو وروره!

زیارت ته لاړم سر مې ډېر خوږېده، مال که خدای ج شفا راکړي.:

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور :تاسې د سي تې سکن معاینه راوړه؟

حلیمه : هو رامې وړه دوه ورځې مخکې ورپسې ورغلې وم ډاکتر ته مې هم وښوده.

شاپور: نو ډاکتر بیا څه ویل؟

حلیمه: ډاکتر وویل: د کوم تشویش وړه خبره نده ستاسې سر کې داسې کومه خطرناکه ستونزه نشته.

شاپور :ښه! شکر چې د اندیښنې وړ څه نه وي.

خو هغه بل کس څوک ؤ؟

حلیمه نوره هم وارخطا شوه : ویې ویل کوم ؟ څوک؟ چیرې؟

شاپور: هغه چې زیارت ته څېرمه له تا سره ولاړ ؤو او له تاسره یې، چې خبرې کولې؟ له دې خبرې سره د حلیمې رنګ نورهم والوت ، په بنده، بنده ژبه یې ځواب ورکړ:

هغه زما د مکتب ټولکي وال ؤ، تصادفاً مخامخ شوه، د مکتب نوټونه یې په کار ؤ؛ ځکه مو خبرې اوږدې شوې.

شاپور یې درواغ احساس کول ،ځکه خو یې اندیښنه نوره هم زیاتیده ،دې نور وضاحت دپاره یې تړې وپوښتل: اوس خو د ژمي رخصتي ده نو بیا د نوټونو خبره له کومه شوه؟

حلیمه: هغه ناکام شوی وو؟ اوس یې د دوهم چانس ازمویني دي؛ ځکه یې زما نوټونه رانه غوښتل.

شاپور: خو د هغه سړي څېره زده کونکي ته نه پاتې کېده؟

حلیمې د ځان خلاصولو لپاره نوره جدي شوه؛ ښه پوهېده، چې شاپور یې لکه ورور خیال ساتي، شخصیت یې ژغوري خو ، اړه وه جدي شي، په شاپور کې یې سترګې ونیوې په زړه کې یې وویل: ومې ښه وروره! زه پوهېږم زما د ښه والي لپاره دا پوښتنې رانه کوې، خواخوږي راسره کوي؛ خو زه سخته ګیر شوې یم، له خدای ج پرته مې له دې مصیبته بل څوک نشي خلاصولی، زه ښنه غواړم وروره! ته به زما په خبرو خپه شې خو زه بله لاره نه لرم؛ په قهرجنه لهجه یې شاپورته وویل: وروره! ته دومره ډېرې پوښتنې له ما ولې کوې؟

په کوم مسولیت یې کوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته زما څه کېږې؟

شاپور ورته وخندل، بیا یې وویل:

ولې ورور دی نه یم؟ ورور د خور نه پوښتنه نشي کولی؟

وروسته یې خبرو ته دوام ورکړ: ښه ځه کومه خبره نه ده، زه نورې پوښتنې نه درنه کوم، خو ډېر کوښښ کوه، چې هر څه ډېر په پاملرنې مخته بوځي، دلته ژوند اسان نه دی، ته مور او پلار نه لرې، چې خیال دې وساتي رڼا هم کله کور وي او کله نه وي له ځان سره ډېر پام کوه.

اوس خلک ډیر چالاکه شوي دي

تا غوندې معصوم انسانان په ډېرو دامونو کې راګېرولی شي، ژوند ته به ډېر پام کوې، بیا له خپله ځایه پورته شو، د تلو په وخت کې یې حلیمې ته مخ وروارڅاؤ ورته یې کړه:

ته مې ورور مه ګڼه خو زما خور وې او خور به مې یې.

هر کله چې کومه ستونزه کې راګېر شوې ماته زنګ کوه زه به لکه د اسمان پرک په څېر هلته حاضر یم.

حلیمه یې په خبرو په ژړا شوه لمدې سترګې یې په شاپور کې خښې کړې ویې ویل:

ما په تېرو خبرو وښه شاپوره ، زما هم ورور یې، د زړه له تله راته له ورور نه کم نه یې اړینه نه ده، چې یو څوک له یوې مور او پلاره پیداوي هغه د ورونه وي، د ورورګلوي اړیکو ته د زړه رښتین توب تر ټولو لومړیتوب لري.

مجبوریت سړی اړ کړي هغه څه ووایې، چې نه یې غواړي.

شاپور: څه مطلب؟

حلیمه: هسې

شاپور هم پوه شو، چې حلیمه له هغه څه پټوي، نوره یې په هغې د فشار راوړلو هڅه پرېښوده، په څنګ کې په توشک ایښی تلیفون یې راواخیست او بهر ووت

«««««««««

رڼا فراه ته ورسېده لکه زړ ور زمری په ناامنه ولایت کې یې په ډاډه زړه خپلې پلټنې پېل کړې، لومړی یې د هغه ځای ژورنالستان راټول کړل یو یو یې جدا ولیدل له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر یوه یې لومړی دا پوښتنه کوله، چې زمونږ خبریال سره دې اړیکې څنګه دي که به یې ویل چې خوښ مې ندی نو نورو پوښتنو ته یې ادامه نه ورکوله؛ خو که به یې ځواب د ښو اړیکو ؤ له هغه به یې مالومات راټولول.

پلټنو وښوده، چې د هغې خبریال، د خپلې رسنۍ له قوته زښته زیاته ناوړه ګټه پورته کړې، له هر چا یې کلنګ اخیستی هره عایداتي سرچینه او حکومتي اداره یې په دې خاطر ګواښلې او وېرولې وه، چې منفي راپور در پسې خپروم، که زما برخه رانه کړې.

رښا ځینې اداري داسې هم ومونډلې، چې د هغوی د لاسته راوړنو د خبر خپرولو اوجوره ترې اخیستل شوې وه

ځینو خو رښا ته د هغه د اخلاقي فساد خبره هم تر غوږو ور ورسوله ورته ویې ویل:

ستاسې خبریال به د نظر اخیستو په بهانه له انجونو سره اړیکې ټینګولې، ویډیو یې بلاک میل به یې تر سره کاؤ، او بیا به یې له دې لارې ګواښلې.

رښا له خپلو پلټنو وروسته خورا ډېره خفه شوه په ځان په قهر شوه.

د خپل خبریال د شتمن کیدو، خودسریو او بې وجدانه کړنو سخته وځوروله، خپل ځان ته یې ته کړل ویې ویل:

اخ رښا ستا په مشري کې داسې بې ضمیره خبریالانو هم دنده تر سره کړې او ته یې په اړه خبره نه وي.

د ځان د لا ډاډه کولو لپاره ګمرک ته لاړه، هلته د ګمرک د مسؤلینو سره وغږېده، هلته یې یو وطن دوست مامور پیدا کړ له هغه یې د خپل خبریال د کړنو پوښتنه وکړه ځواب یې تر لاسه کړ: ستاسې خبریال له ګمرکه د میاشتني معاش په ډول پیسې اخلي.

رښا : هغه له دې ځایه په کوم حق پیسې اخلي؟

مامور : دلته فراخه فساد روان دی، د راز د پټ ساتلو لپاره دوی اړ دي هغو کسانو ته پیسې ورکړي، چې له رازه یې پرده پورته کوي، ستاسې خبریال به د ګمرک رئیس ته راغی د اخطار په ډول به یې ورته ویل:

یا خو هره میاشت زما برخه راکوه اویا هم له فساده دې پرده پورته کولو راپورونو ته چمتو شه!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه اړ ؤ هره میاشت ده ته پیسې ورکړي.
له دې مالوماتو راټولو وروسته رښا ښاروالي ته لاړه؛ هلته هم ورته د حـق سـکوت او حق ظهور اجوره یاده شوه. ښاروال چې یو وطن دوسته انسان ؤ رښا ته وویل:
زما له راتګه مخکې دلته بل ښاروال ؤ په فساد کې ښکیل وو، له هغه به یې په شوي فساد کې برخه غوښته او په دې به یې ګواښه، چې که ور یې نه کـړي راپورونـه بـه ورپسې خپاره کړي.
ښاروال رښا ته نور هم تفصیل ورکړ، ورته ویې ویل:
ستاسې خبریال ستاسې سره د دندې په لومړیو کې یو زوړ بایسیکل درلوده اوس هره اونۍ یو موټر اخلي او بل بدلوي.
په رښا کې د ځواب ورکولو جرئت نه ؤ، د ځان ملامتي له کبله یې خوله وچه، وچـه کېده. یوازې د سر په خوځولو یې هغه ته د خبرو د دوام تشـویق ورکـاؤه. د خپـل خبریال د هر جرم په اورېدو به یې شونډې له غاښو لانـدې کـولې او د خپلـې بـې غوري اوښکې به یې له سترګو څڅېدې.
د ښاروال له خبرو وروسته له خپله ځایه اوچته شوه، د مېز په سر د چایو پیاله یـې ډکه پرېښوده، د تلو په اراده یې خپل د لاس دسکول راواخیست.
ښاروال ورته وویل:
خورې! ستاسې چای خو ډکه پیاله پاتې شو، لږ تم شه چای مو وڅښئ بیا لاړه شئ!.
رښا : وروره! زه له اورېد مهاله د یوه نه ښونکي جرم په ګناه مرتکبـه یـم، شـاید ددې ګناه، چې زما بې غوري ده خدای ج مې ونه ښني، ما څرنګه داسې یو لوی غـل او خاین د خبریالي په پاکه جامه کې ساتلی ؤ؟ زه ولې د هغه له دې ناروا کړنو نه ومـه خبره؟ بیا یې د ښاروال نه اړول شوی مخ بیرته ور واړاؤ هغه ته یې وویل:
ددې خوار ملت بیت المال دومره اسانه نه دی، چې د رښا په مشري کې به یـې یـو څوک هضم کړي، زه نه پرېږدم، چې د خوار، یتیم او کونـدې ګـډه پانګـه، چـې بیت المال دی څوک رانه وخوري.
زه به خپل خبریال داسې برابر کړم، داسې سزا به ورکړم، چې د تریخوالي مزه به یې د مرګ تر وروستی سلګی هېره نه کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوره په چټکي د ښاروال له دفتر ووته، په موټر کې کښاسته، ټلیفون یې راواخیست د افغان رسنیز مرکز د فرا ځانګې خپل خبریال ته یې زنګ ووا‌هه.

د سلام له ویلو وروسته هغه خپله روړدی هنر پیل کړ، رښا ته یې وویل:

اغلې رئیسې صیب! ستړې مشې، زه خبر شوم، چې فراه ته راغلې یې، نن زما مېلمنه یې پسه به درته حلال کړم.

رښا : میلمنه به دې شم؛ خو پسه په حلالو پیسو اخلې او که د کوم کمېشن لـه برکتـه دې پسه په ستوني چاړه تیره وې؟

هغه د تملق خندا وکړه، ځواب یې ورکړ: قدرمنې رئیسې صـیب! دا تـه څـه وایـې؟ ستاسې درناوی ماته تر هر څه ډېر ارزښت لري، حرامې له کومه کړم د خپل اولاد له خولې یې سپموم او تا ته پرې مېلمستیا کوم.

رښا یې خبره ورپرې کړه، ورته یې کړه:

د پسونو د حلالو خبرې عادي خلک نـه کـوي، دا د سرمایـه دارو سـت وي، چـې میلمنو ته یې له خولې وځي او تا ته چې مور ځومره معـاش درکـوو هغـه ددې نـه جوګه کېږي، چې ماته د مېلمستیا لپاره پرې پسه واخلې او د اولادونو دې هم وشي.

خبریال کټ کټ وخندل ویې ویل:

ماشومان خدای ج لري هغه یې روزي رسان دی، هیڅوک لـه لـوړې نـه دي مـړه شوي.

رښا : کور دې ودان، زه د مېلمستیاؤ لپاره نه یم راغلې، د خپلې بېغورۍ، جبران تـه راغلې یم د خپل ناغیړي له لاسه پر اوږو دې پیټي کمولو لپاره راغلـې وم، د خپـل وجدان له ملامتي د خلاصولو لپاره راغلې وم اوس بیرته کابل ته ځم، ډېر کارونه مې په مخکې دي، چې پرته له ځنډه یې باید تر سره کړم.

خبریال : نو امر وکړئ! زه څه کولی شم؟

رښا : ټلیفون مې ددې لپاره درته وکړ، چې سبا دې د تیـارې ټیکـټ وکـړه، کابـل مرکزي دفتر ته له ځنډ پرته راشه.

خبریال: خیر خو دی اغلې!؟

رښا: هو خیر دی؛ خو په دې خیر کې د ولس خیر نغښتی دی، نه زما او ستا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا له خبرو سره د خبریال زړه ټکان پیل کړل، یوه وېره یې په زړه کې خپره شوه له ځان سر یې وویل:
لکه چې رڼا دې د خبریالي په رازونو پوه شوې ده، لکه چې نور دې دې غوړیو لـه دیګه لاس وخوت ، لکه چې نور دې د پیسو سره د لوبو وخت په ختمېدو شـو. زړه نازړه یې د سفر لپاره چمتو والی پیل کړ؛ خو بیا یې هم په بشپړ ډول سره د خپلـې وېرې په اړه باور نه راته، چې رڼا دې د هغه په رازو خبره وي، ځان ته یـې پـه دې تسلي ورکړه، چې شاید دا هسې زما واهمه وي.

«««««««

حلیمې په کور کې د خپلې ستونزې د پایلې او د سرېښو په ډنډ کې د لوېـدو نـه د ژغونې سوچونه کول، لاره تړې ورکه وه د خپل فکر په نړۍ کې به یې کله یو غر په بل ا وکله بل غر په بل ویشته.
خو د ژغورنې لاره یې نشـوه مونـدلی؛ ځکـه یـوه خامـه پیغلـه وه د فکـر ځغلـونې لیدلوری یې دومره پیاوړی نه ؤ، چې د ځان د نجات لپاره یې پکـې د رڼـا څـرک لیدلی وای.
هغه د خپلو بدبختیو په خیالي ټالونو کې زنګېده، چې ټلیفون یې رڼا او بیا د مسنجر زنګ پرې راغی؛ حلیمې د سکرین په کتو سره ولیدل، چـې هغـه پخـوانی نـاولي انسان ورسره بیا اړیکه ټینګه کړې،دې چا سره چې دې حلیمې نیمه لوڅ انځورونـه وو.
حلیمې په ریږدېدلیو ګوتو د ټلیفون شنه بټن کیکاګله ورته وویل شول:
نن راسره د حضوري چمن په یوه څنډه کې وګوره.
حلیمه: د څه لپاره؟
بختیار: غواړم څو خبرې درسره وکړم.
حلیمه: بېکاره انسانه ،ته له ما څه غواړې؟
بختیار : په ټلیفون کې خبرې نه کېږي یو ساعت وروسته له ماسره ووینه کنه ښه بـه درته نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حلیمې پر تن د وېرې لړزه یو ځل بیا خپره شوه، د خپل عزت د ژغورلو لپاره یې له مجبوریته ورته د هو وویل.

بختیار یې په خبره د راتګ ډاډ تر لاسه کړ، بیا یې ورته خبره نوره هم وغځوله هغې ته یې وویل:

گوره نجلۍ د تېر په څېر یوازې راشه، څوک درنه خبر نشي؛ ځکه چې بیا به د داسې څه سره مخ شې، چې جبران به یې درته ستونزمن وي.

حلیمې د سمه ده په ویلو، د ټلیفون اړیکه پرې کړه.

د تګ لپاره یې تیاری ونیو په یو ساعت کې د چمن حضوري هغه ځای ته ورسیده، چې ژمنه ترې اخیستل شوې وه.

یوه او بل لور ته یې په وارخطایي سره کتل، خو هغه کس چې مخکې یې ورسره لیدلي ؤ په نظر ورنه غی.

د سړک په یوه خواکې یې په یوه کس شک راغی، چې ددې په لور راروان ؤو، حلیمې هم د هغه لورته کتل، چې د بلې خوا نه یې یو سړی خوا کې ودرېده ورته وېې ویل:

کوم چاته خو به دې د راتلو نه وي ویلي؟ حلیمې مخ ورته راواړاؤ ویې کتل چې بختیار دی

حلیمه :ژر، ژر راته ووایه ته څه غواړې؟

بختیار: ولې دې بېړه ده، چیرې ځې؟

حلیمه: تېر ځل مې هم خپلوانو له تاسره لیدلې وم او بیا مې په ډېره ستونزه د هغوی نه ځان خلاص کړ، که دا ځل ولیدل شم نو ځان نه شم ژغورلی.

بختیار یې خبریالې رنا ته ورته لښته او تنګی ځوانې له ځیرو سترګو تېره کړه، بیا یې د هغې ځرځو سترګو ته د سوداګر په سترګه وکتل، مسکی شو ورته ویې ویل:

زما او ستا اړیکه د بیړې نه ده، راځه ځو هوټل ته، دلته د لارې سر دی خلک به پر ځان نه شکمنه ؤو.

حلیمه: ته ماته ولې هر ځل هوټل، هوټل یادوې، مطلب دې څه دی؟ روښانه خبره وکړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیار: مه وېرېږه! زه ستا تصویرونه نه خپروم؛ خو دا یې شرط دی، چې زما له خبرو به سرغړونه نه کوې.

زه چې څه درته وایم هغه به منې.

حلیمه: ګوره ته چې کوم خوبونه وینې دا هسې خیال دی،خوب وینې، د ځان لپاره دې دروغجنه خوښي ده او هسې دې ځان خوشحاله کوې.

زه پوهېږم، چې که زما تصویرونه نشر کړې زما لپاره به تر مرګ سخته وي، زه به د خپلو خلکو، ان د خپلې کورنۍ له نظره لوېږم، خو خدای ج به راسره وي، هغه ته به مې مخ تور نه وي ،زه ډاډه یم چې هغه به رانه خفه نه وي.

زما لپاره د خدای ج رضا د انسانانو له خوښي غوره ده.

ته چې کوم مردار فکر د هوس مړولو لپاره زما په وړاندې لرې او ما په دې تصویر ډاروې؛ تر څو زه ستاسې ناولې غوښتنې ومنم دا ناشونې ده.

هسې دې ځان په عذابوې، هسې خواري کوې او هسې په زړه کې ګوړې ماتوې.

داسمه ده، چې زه ستاسې په لومه کې ګېره شوې یم، خو له دې فکرونو تېر شه، داسې څه وغواړئ، چې زما تر وسه پوره وي.

بختیار : سمه ده، زه به ستا خبره ومنم.

خو یو بل کار وکړه!

کوم کار؟

رنا ته ووایه، چې هغه زما د قومندان زلمي کوم سپکاوی یې کړی ؤو او د هغه له لاسه یې د یو میلون په ارزښت کور له ګوتو باسلی ؤ نو بیرته دې جبران کړي یو راپور دې خپور کړي چې زه تېروتې وم. قومندان زلمی په حقه دی، ما د ناسم پوهاوي له کبله د هغه په حق کې تېری کړی.

حلیمې ورته لنډه مسکا وکړه، ورته ویې ویل:

ته بیا هم داسې غوښتنې کوې، چې هغه شونې نه دي، رنا د حق د پلوي لپاره د خپلې مور، ورور او یوې خور څخه تېره شوه، حق ته د رسېدو لپاره یې خپله کورنۍ له لاسه ورکړه خو د حق پلوي یې پرینه ښوده. زه ډاډه یم، چې هغه به خپل مرګ قبول کړي خو دا غوښتنه به ونه منې؛

بیا یې د بختیار سره سترګې مخامخ کړې ورته ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې کار لپاره، چې ته يې غواړې زه رڼا ته د ويلو لپاره چمتو نه يم؛ ځکه نه يې زما خور مني او نه د هغې مبارزه دومره کمزورې ده، چې له کبله به يې هغه د داسې وړو خبرو پروا وکړي.

بختيار : ښه نو هغې ته ستاسې د عزت له منځه تلل وړه خبره ده؟

حليمه: نه زما عزت د هغې لپاره وړه خبره نده، له خپله ژونده هم ورته مهمه ده؛ خو له دې هم ورته خپله مبارزه مهمه ده بله داچې زه هم نه غواړم د هغې مبارزه د خپل عزت قرباني کوم.

بختيار : ښه نو بيا د خپلو انځورونو خپرېدو ته په تمه شه.

د حليمې زړه په درزا شو، بختيار ته يې وويل:

د يوې پيغلې لپاره د هغې عزت ډير مهم وي، ته دا ظلم له ماسره مه کوه، فکر وکړه زه دې هم يوه خور يم، يا دې لور يم او که دا هم نه مني داسې فکر وکړه، چې که ستاسې د خور او يا هم لور سره داسې يو څه څوک وکړي ته به څومره وځورېږې؟ ته ما نه درک کوې، چې په دا دريو ورځو کې په ما څه تېرېږي؟او ايا زه پوښتنې شم، چې ته مور ته د کومې ګناه سزا راکوې؟

بختيار: لومړی خو زه د دا ډول خبرو سره هيڅ دلچسپي نه لرم، کومې چې ته کوې.

دوهم ته زما د کړنو دليل غواړې کنه ،نو واوره ،ماته دنده سپارل شوې، چې ستا خور رڼا دومره وځوروم، چې له ژونده يې زړه ورتور کړم، غواړم په دې کار سره هغه وشرموم، د هغې شخصيت ورخراب کړم، د خلکو سره د هغې باور له منځه ويوسم، د هغې غټې، غټې خبرې په خوله کې ور وچې کړم.

حليمه : ته غواړې چې رڼا وځوروې؟

بختيار: هو

حليمه: ته زما انځورونه مه خپروه زه به داسې لاره درته وښيم، چې د هغې له کبله به رڼا سخته وځورېږي، ډېره به وکړېږي، ستا د وينا مطابق له ژونده به يې زړه تور شي.

بختيار: زما هم همداسې څه په کار دي، چې د رڼا د خورېدو لامل شي، هغه لکه په اور کباب، کباب شي؛ ځکه چې له دې امله ماته شل زره ډالر انعام راکول کېږي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

که دا کار ونه کړم دارقم مې د لاسه وځي نو ژر یې راته ووایه، هغه څه دې چې رنا پرې وځورېږي؟

حلیمې خپلې مظلومې سترګې د بختیار په لور ور پورته کړې، ورته ویې ویل: کار درته وښیم؛ خو زما تصویرونه مه خپروه زما عزت د خپلې خور عزت وګڼه، له ماسره د یوه پښتون په ډول ژمنه وکړه.

بختیار: کار را ته وښیه که خوښ مې شو، زه ژمنه کوم، چې ستاسې تصویرونه نه خپروم او نه دومره دلچسپي ورسره لرم، زما د خپل رقم سره کار ده، قرضداره یم، راګیر شوی یم؟ ژر کار راته ښایه.

حلیمه: ما ووژنه، زهر راکړه زه به یې ستا په مخ کې وخورم.

په دې کار به دې خپل هدف په لاس راوړې، زما په وژنې به زما خور دومره وځورېږي، چې ستا په وینا له ژوندە به یې زړه تور شي؛ ځکه هغې ته زه ډېره ګرانه یم، ماته د ژوند خطاب کوي، زما په وژلو به د هغې نه ژوند واخیستل شي.

بیا یې سوړ اسویلی وکیښ ښکته یې وکتل ویې ویل:

زه په مرګ نه خپه کېږم خون مې هم دربښلی؛ خو په دې شرط چې زما له مرګ وروسته به زما تصویرونه له منځه وړې.

هر څه به ډیلټ کوې.

بختیار : وړاندیز مې دې خوښ شو، دا کار به مې د قومندان هم ډېر خوښ شي، خو د زهرو وړاندیز مې دې خوښ نه شو.

حلیمه: ولې؟

بختیار: ولې ځواب به سبا تر لاسه کړې سبا دې یو ځای ته غواړم زما د زنګ په تمه شه.

په داسې حال کې، چې یوه او بل اړخ ته یې کتل بختیار صحنه ترک کړه او نور لاړه.

»»»»»»»»»»»»»

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا هم سترې ستومانه تر کابله راورسېده، مخکې له دې چې کور ته لاړه شي، لا رسمیات نه وو ختم شوي، نېغه ځارونوالي ته لاړه هلته یې د خپل خبریال ټول اسناد او ثبت شوي غږونه ځارنوالانو ته وسپارل، ورته ویې ویل:

دا کس زموږ د رسنیز دفتر او خبریالي نه ناوړه ګټه پورته کړې، په فساد کې ښکیل او لسګونه دوسې لري، زه یې سبا مکتوبي رالېږم او که رانه غی،حاضر نه شو، هیله ده د خپلو سرتېرو په وسیله یې د قانون منګولو ته وسپارئ او د ملت حق یې تر ستوني راوباسئ.

هغوی چې د رڼا رښتینولي ولیده یوه او بل ته یې وکتل، ویې ویل:

نړۍ خدای ج په ځومره توپیر پیدا کړې ده، موږ وګوره او دا مېرمن وګوره، زموږ بې مسؤلیتي وګوره او د وطن دغه اصلي مېرمنې احساس وګوره، هغه مساوات غواړي، د بیت المال ژغورنه غواړي، سمون غواړي او موږ یو چې د پیسو په بدل کې حق په ناحقه او ناحقه په حق بدلوو.

د ځانونو له ملامتیا وروسته یې رڼا ته ډاډ ورکړ، هغې ته یې وویل:

اغلې رڼا! موږ د ستاسې له احساسه ډېر خوښ شو، موږ ته مو هم د پند په ډول یو الهام راکړ،له دې وروسته موږ هم درسره ژمنه کوو چې نور به دې وطن سره خیانت نه کوو ،رشوت به نه اخلو ،حق به حق دار ته سپارو ، ته نوره ډاډه اوسه، چې ستاسې نارامه زړه به ارامو او تورن کس به جلبوو.

رڼا په مننې سره تر رضایت وښوده.

بیا یې ترې خدای پامانې واخیسته

رڼا د کور په لور رهي شوه کله هم چې د کور کوڅې ته داخله شوه د خپل موتر مخکې یې یوه پیاده روانه نجلۍ ولیده. د خپلې خور حلیمې ګمان یې پرې راغی، له انجلی نه په تېرېدو کې ورته متوجه شوه، ویې لیدل چې دغه انجلی په ریښتیا حلیمه ده په مخ یې لس ځایه اوښکې راځي او په بې وسه قدمونو د خپل کور لاره لنډوي؛ خپل موټروان ته یې وویل:

وروره! بریک ونیسه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنا ژر له موتره راښکته شوه او مخامخ د حلیمې په وړاندې ودرېده. هغې یې په لیدو سره هڅه وکړه، چې خپلې ناوسې اوښکې له هغې پټې کړي؛ خو ډېر ناوخته شوی ؤ؛ ځکه چې رنا یې اوښکې لا دمخه لیدلې وې.

رنا خپله خور په غېږ کې ونیوه ورته ویې ویل:

خور جانې! څه خبره ده؟ ولې دې په مخ لس ځایه اوښکې راځي، خیرت خو دی ؟

حلیمه : هو خورې! خیرت دی، هسې مې مور، خور او کوچنی ورور رایاد شو، ته هم رانه مسافره وې بس چیتې مې زړه راډک شو.

رنا یو ځل بیا خپله خور په غېږ کې ونیوه په یوه او بل اړخ مخ یې ښکل کړه ورته ویې ویل

خور دې درنه ځار شي ،دادی زه بیرته راغلم ،ته مه خپه کیږه ،ځه چې ځو کورته لا یې دوه قدمه نه ؤ اخیستې رنا دې خپلې خور حلیمې په اوږه لاس کیښود ورته یې ویل :خورجانې! کومه بله خبر خو به نه وي له ماخو څه نه پټوې کنه؟

حلیمه: نه خورجانې! له تا به څه پټ کړم، بله هیڅ خبره نشته.

رنا موټر وان ته وویل:

وروره! ته لاړه شه زه او خور مې نور پیاده ځو دادی کور هم دوه ګامه کې دی، موتروان یې رخصت کړ.

رنا او حلیمه دواړه یو بل ته د لاس پنجې ورکړې او په قدم، قدم تر کوره ورسېدې.

رنا خورا ستړې وه، له ډوډۍ، چای او لمانځه ورسته نوره تم نه شوه، د خوب بستر ته لاړه په بستر کې اوږده وغځېده. د حلیمې خواشیني حالت اندیښمنه کړه،ځکه چې حلیمه یې احساس کړه چې دې کوم ژور خفګان لاندې ده ،دې ډوډۍ خوړلو په وخت کې یې له دې سره یې دوه ګولې وکړې نوره له دستر خوانه جګه شوه ویلې یې زه مړه یم.

رنا په چورتونو کې ډوبه شوه دې ځان سره په خبرو کې شوه ،حلیمه ولې دومره خفه ده؟ د هغې له مسکا ډکه څېره ولې داسې مړاوې شوې؟ د هغې له خولې هغه خندا، چې کړسا به یې تر دریم کوره رسېده ولې خپک شوې؟ نن یې دوه ګولې ډوډۍ هم راسره ونه خوړه، څېرې یې د یوه ژور خپګان ښکارندوي کوله حتما څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره؛ خو ده رڼا په دې سوچونو کې وه، چې حلیمه یې کوتې ته راغله، د رڼا په خواکې کښاسته، هغې ته یې وویل:

خوریې! ډېره سترې راته ښکاري، زه به دې چاپې کړم، د هغې په غځېدلو پښو یې د کښکاګلو پیل وکړ، بیا یې د رڼا لاس په لاس کې را واخیست، د خپل لاس سره غبرګ یې په سینې پورې ونیو، رڼا ته یې وویل:

زما غیرتي خوریې! زما همت ناکې خوریې! زما ژونده.

رڼا : څه خبره ده، چې نن دې زما تعریفونه پیل کړي، پام دې وي، چې کوم فرمایش رانه کړې او بیا دې د هغه ورور شاپور سرینده راته ونه غږوې.

حلیمه : خوریې! زمور مور، خور او وړوکی ورور مړه شول، بس زه او ته پاتې شو.

رڼا : بس همدا مو تقدیر ؤ، همدا به راته لیکل شوي ؤ اوس دې تا خدای ج راته لري.

حلیمې په ژړغوني اواز په داسې حال کې، چې سترګې یې لمدې وې رڼا ته وویل: شاید له دې بدې ورځې هم راباندې راشي،خو هیله لرم چې خپل د فولادو په څیر همت مات نه کړې، خپله مبارزه پرېنه ږدي، تل د حق پلوي وکړي.

رڼا یې خبره ورپرې کړه، په ځیر ځیر یې د هغې څېرې ته وکتل خپل لاس یې د هغې په خوله ورکېښود په لوړ اواز یې هغې ته وویل:

خوریې! هیله کوم، نورې داسې خبرې مه راته کوه زړه مې د پاڼې په څېر رپېږي، مورِ ډېرغمونه زغمل له نورو غمو مو د خدای ج وساتي.

خوریې! ته ولې داسې خبرې کوې؟ زما ژونده ولې مې زړه له سینې باسي؟

ته ولې داسې وایې څه پېښه شوې؟ خیر دی داسې څه دي، چې زه ترې خبره نه یم.

حلیمه: خوریې که زه د خوا کې نه وم وارخطا نشی، هیڅ وخت خپل همت ونه بایلې، اونه ژاړې

پام دې وي، چې اوښکې د څوک ونه وینې؛ ځکه چې اوښکې د کمزوري مانا وي خپل ځان نورو ته کمزوری ونه ښې او شاپور د تا لپاره یو غوره ټاکنه بولم، د هغه په اړه بیا، بیا فکر کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنا : خوري! مه مې زړه چاودې کوه ؟ولې مې لیونی کوې؟ ایا ډاکتر خو درته د کومې خطرناکې ناروغي نه دي ویلي؟

حلیمه مسکی شوه، ورته ویې ویل:

خوري! هیڅ هم ندي شوي، اوس مې ناروغي هم نښه ده، بس هسې مې ستاسې زغم مالوماوه؛ دا مې مالومولې، چې زه درباندې څومره ګرانه یم.

رنا خپله خور له غوږه ونیوله ورته ویې ویل:

شوخکې! زما زړه خو دې له خولې وکیښ، داسې خبرې څوک کوي؟ ته خو زما نفس یې، له تا پرته په دې نړۍ کې زما څوک دي؟ که ته مې په خوا کې نه وې زه خو مړه کېږم، اوس خو ستا په همت ژوند مخته بیایم کنه هر څه رانه پاتې دي.

ددوی خبرې نورې ډېرې اوږدې نه شوې ځکه چې دې شپې ناوخته شوی ؤ رنا حلیمې ته د لمانځه سپارښتنه وکړه ورته ویې ویل لمونځ وکړه بیا ویده شه خو له خوب مخکې دې درود شریف هیر نشي حلیمه لاړه او سم دستي

رنا خپل ټلیفون راواخیست، شاپورته یې زنګ وکړ.

هغه ته یې وویل:

شاپوره!

ته خو د خپلې کابینې پوښتنه هم نه کوې، نه وایې چې چیرته تللې وې؟ د څه لپاره تللې وې، کله لاړې او کله راغلې؟

شاپور ورته لنډه مسکا وکړه، بیا یې ویل:

ته خو خپله رئیسه یې! زه څه کاره یم، چې له تا وپوښتم، هغه ورځ مې په یاد ده، چې راته ودې ویل:

زه ریسه یم ،دې چا مشورو ته مې اړتیا نشته نه د چا سپارښتنو ته اړتیا نه لرم.

رنا : نښه نورې ټوکې پرېږدو، د یوې جدي خبرې لپاره مې درته ټلیفون وکړ.

شاپور: خیر خو دی؟ مهرباني وکړه!

رنا: حلیمه راته سمه نه ښکاري، چې له فراه نه راغلم په کوڅه کې راتېرېدم، دا هم کورته را روانه وه په لاره کې مې ولیده، چې ژړل یې پر مخ یې سل ځایه اوښکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتلې. اوس مې خوا کې کښاسته، داسې خبرې یې راته کـولې، چـې زړه یـې لـه سینې ښکه. ماته یې ویل، چې که زه مړه شم ته به نه خفه کېږې.

حیرانه یم، چې په دې نجلۍ څه شوي؟

شاپور : ستاسې تشویش بې ځایه نه دی؛ زه خبر نه یم، چې په هغې څه شـوي خـو ډاډه یم، چې هغه د کومې داسې ستونزې سره مخ ده، چې د ویلو جرئـت یـې نـه لري؛ خو ته مه خفه کېږه، زه سر له سبا هغه ځارم. زما دوه کسان بـه ورپسـې لکـه د سیوري په شان وي، زه خپله هم هغه له سترګو نه خالي کوم؛ تر څو مو چې د هغې د ستونزې سر نه وي پیداکړی زما د ځار لاندې به وي.

رنا : حلیمه دې هسې هم خور ده، د هغې ساتنه ستا فرض ده.

زه هم د لومړي ځل لپاره درته سوال کوم، چې په هغې پام وکړه، ویې ځاره او په دې کار به دې ډېره احسان منده یم.

حلیمه سره ددې، چې په ستونزه کې ده اوس یې هم ستا غم خوړ، ماته په عښیـاتو لګیا وه.

شاپور : څه یې ویل؟

رنا ورته وخندل، بیایې ویل:

ته یې څه کوې؟ اړتیا نشته، چې درته ویې وایم.

شاپور : چې حلیمه خور مې دومره په غم کې ده بیا خو زه خپله د هغـې نـه سـاتنه کوم.

په دې وخت کې حلیمه هم اطاق ته راننه وته، رنا شاپور ته وویل:

ښه ځه! ښه شپه بیا خبرې کوو.

شاپور ټلیفون پرې کړ، ټلیفون یې له غوږ راښکته کړ، له زنې سره یې ونیو، په یـوه ژور سوچ کې لاړ، له ځان سره یې وویل:

حلیمه حتماً د هغه کس له خوا د کومې ستونزې سره مخ شوې؛ په کوم دام کې یې راګیره کړې. خپل کسان یې راوغوښتل،له جیبه یې د حلیمې تصویر راوکیښ ورتـه ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه جلی وځارئ کور یې درته ښیم سهار وختي به یې کور ته ځان رسوئ، کله چې له کوره دغه نجلی راوځي هر چیرې، چې ځي تعقیب یې کړئ، زه هم تاسې پسې یم که، کومه ستونزه پیدا شوه ما په جریان کې اچوئ.

هغوی ښه صیب! وویل:

نور د شپې ناوخته شوی وو، ټول ویده شول.

سبا سهار رڼا د دفتر په لور وخوځېده او د شاپور کسان هم د رڼا د کور خوا او شاه په دنده شول.

رڼا په خپل دفتر کې کښناسته، د فراه ژورنالست یې دروازه وټکوله. هغه رانـه وت، رڼا څوکی ته ګوته ونیوه.هغه ته یې د ناستې وویل:

- کښنه!
- اغلې رئیسې صیب! زه دې اندېښمن کړی یم، سهار مې هوټل کـې چـای هم ونه څکه؛ ځکه چې ستا خبرو او وینا له اوریدو مخکې ډیر نارامه یم ژر یې راته ووایه چې څه خبره ده وروسته به زه دلته چای وڅکم.

رڼا : مورِ پښتانه یو، زما دفتر به خامخا تاته چای چمتو کوي، چې ته یې وخـورې، کنه ته د دې ځای د چایو څکلو لیاقت هم نه لري؛ خو بیا به هم اشـپز درتـه چـای راوړي خو که زما له خبرو وروسته دې ورته اشتها پیدا شي.

خبریال : هیله کوم ژر یې راته ووایه، څه خبره ده؟ کومه ګناه مـې کـړې، چـې زه پرې داسې ځورېږم، زما ستونزه څه ده؟

رڼا : ته څه فکر کوې، چې د رڼا په شتون کې بـه تـه داسـې خپـل سري وکـړې؟ د افغان رسنیز مرکز له ځواکمنې لوګو به د ځان په ګټه کـار واخلـې؟ خلـک بـه پـرې ووېروې؟ د بیت المال سره به پرې خیانت وکړې، د خبریال په نامې به لوبې وکړې، تجارت به پرې پیل کړې؟

او رڼا به د په دې جنایتونو پرده واچوي، او هو زه خو ستا دې نـاولې مفکـورې تـه دومره احساساتي کېږم غواړم په خپله درته داسې سزا درکړم،داسې سزا چې بیا دې په ژوند کې هم داسې ناسمې مفکورې ته په ذهن کې ځای ور نه کړې،خو ارمـان چې قانوني محدودیت نه وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنا له مرګه دې لکه چې اوریدلي وو، خو ډاډه اوسه !رنا ژوندی ده او هغه به د سیوري په ډول درپسې وي، تر هغې به وي، چې تر څو دې له ګډې د کونډې او یتیم حق له ستوني راونه باسي.

رنا له خپله روک نه یو مکتوب راوکښې خبریال ته یې ونیو، ورته ویې ویل:

لاړ شه، څارنوالي کې خپل ځان بې ګناه ثابت کړه، څارنوالي درته منتظره ده. هغه په لړزېدلیو لاسو مکتوب واخیست.

او له دفتره دې وتو لپاره یې څوګامونه واخیستل رنا ورپسې غږ کړ: صبر وکړه چای مې درته راغوښتی دی.

خبریال وویل: اشتها نه لرم.

له وتو سره سم د څارنوالي سرتېري هم پسې را ورسېدل او زولنې تړلی یې له ځان سره بېوست.

هغوی شواهدو ته په کتو سره خبریال په اوه کاله بند او دولس لکه افغانۍ نغدي جریمې دوسیه ورته جوړه او بیا محکمې ته په لېږد سره په همدغه سزا محکوم شو.

»»»»»»»»»»»»»»»

حلیمه لمرغوګي ته په دې تمه ناسته وه، چې کله به د پېغلو دې عزت سوداګر بختیار زنګ وهي دا به غواړي، او دې وژلو پرېکړه به یې کوي. هغې همدا سوچ کاوه، چې ټلیفون ورته راغی هماغه وحشي ځناور ؤ، چا چې خامه پېغله په خپل داسې دام کې راګېره کړې وه، چې دې هر څه منلو ته چمتو وه.

حلیمې ته یې وویل:

زه درته منتظر یم د څرخي پله زندان نه مخکې د سرک په سر درته ولاړ یم، څه خبرې باید وکړو.

حلیمه پوهېده، چې هغه د وژلو لپاره غواړي، خبرې کول یې هسې بهانې دي، له ځان سره یې وویل:

د هغه په زهرو راکولو زړه نه یخېږي غواړي په سره توره مې ووژني او وینې مې په رنا وګوري،خور مې په زړه ټپي کړي هغې ته روحي شکنجه ورکړي، هغې احساس کوله، چې نوره واپس زما راتګ یې ناممکن دی، خو د حیا او عزت خبره یې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ته یې د سمه ده په ځواب ویلو ټلیفون پرې کړ، دوه رکعته لمونځ یې وکړ او بیا له کوره ووته.

د شاپور کسانو له وتو سره وپېژنده او د هغې په تعقیب کې شول، هغوی شاپور ته هم زنګ وکړ، ورته ویې ویل:

ستاسې راکړل شوی هدف راووت، په یوه نامالوم لور روانه ده؛ خو زمونږ له سترګو لاندې ده

ـــ هغه اوس چیرې دی؟

ـــ اوس ټکسي کې سپره شوه.

شاپور: بې غوري ونه کړئ سترګې هم ونه رپوئ؛ ځکه چې هغه به درنه بې درکه شي او که هغه له کوم ګوابښ سره مخ کېده نو تاسې ورته سپر شئ لومړی مرمۍ په خپل ځان ومنئ، کنه ستاسې زیمه واري به ماته د منلو وړ نه وي.

زه هم در روان یم څو شېبو کې به در ورسېږم

»»»»»»»»»

بختیار په خپله تمانچه کې مرمۍ تېره کړه، په موټر سایکل تیار سپور ناست ؤ غوښتل یې د حلیمې په لیدو په هغې باندې ګولی وچلوي او وتښتي د هغې په وژلو اجوره واخلي او خپل پورونه پرې خلاص کړي ځکه یې راتګ ته بې صبرانه منتظر ؤ له لرې ځنډ وروسته شاپور خپلو کسانو ته ټلیفون وکړ ورته ویې وویل:

چیرې یاست؟ ایا دې ځار لاندې کس خو به مو له نظره نه وي خالي کړی؟

هغوی ځواب وکړ: رئیس صیب! همدا شېبه زمونږ مخکې مانع راغله مونږ ودریدو ،ټکسي رانه مخکې لاړه هغه په قهرجنه لهجه ورته وویل:

دا راته ونه وایې، چې هدف رانه ورکه شوه. دوی په غلي اندازه ځواب ورکړ: ټکسي زمونږ له سترګو پنا شوه.

شاپور : اه، بې کفایته انسانانو ماسره همدا وېره وه، چې تاسې به دا دنده په سمه توګه سرته ونه رسوئ، اوس دا راته ووایی، چې ټکسي په کوم لور روانه وه هغه په لنډو ځواب ورکړ

د پلچرخي په لین!

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور خپل موټر د څرخي پل په لور لکه برېښکی والوزاوه؛ خو ډېره ناوخته شوې وه هغه له لنډ مزل وروسته د سړک په غاړه ډله خلک ولیدل، چې د یـو سـخت ټپـي انسان په په خوا ګرد راتاؤ دي، شاپور خپل موتر ورته ودراوه تر څو ځان پوه کـړي چې دلته څه خبره ده خلکو ته په ورنږدې کېدو سره د خلکو شور ماشور ته غوږ شو؛ ځینې وایي ژر کوئ روغتون ته یې یوسئ او ځینې بیا وایـي مـړه شـوې، سـاه نـه اخلي. په دې وخت کې شاپور هم د خلکو خواته ورسېده ویې کتل د چنار ځواني برغنډ پرته ده په وینو لته پته ده، سپین کالي یې سوري، سوري دي وینو یې لکـه ګلاب پر جامو رنګونه غورولي، پټې سترګې لکه سترې خوبوړی، چې ژور ویده وي بنورې سترګې یې، پټې نیولې پرته ده. پـه داسـې حـال کـې یـې شـاپور مخکـې ودرېده، چې د هغې د کېچه مار په څېر تاو راتاو ویښتانو یې مخ پټ کړی ؤ، شاپور یې له مخ ویښتان لرې کړل ویې لیدل، چې حلیمه خور یې لکه بې خاونده مـال د سړک غاړې په تیږو او خاورو کې نیم ژوانديې ساه ګاړي .

په ښېره یې نبض ونیو، حرکت یې درلوده غېږ یې ترې تاو کړه موټر ته یې جګه کـړه کله، چې په جلب کښاسته نو تر هغو یې خپل کسان هم راورسـېدل خلکـو وویـل: دلته یو موټر سایکل وال وویشته؛ په دغه لاره لاړ.

شاپور خپلو ملګرو ته وویل: کس پیدا کړئ او بیا راشئ کنه یو مې هم نه یاست په کار؛ ستاسې د دې بې غوري له امله اوس د خپلې خور د بې سرنویشته حالاتو شاهد یم، موټر ته یې پونده ورکړه لنډ مهال وروسته یې

حلیمه روغتون ته ورسوله عملیاتخانې ته یې ننه باسله.

شاپور د عملیات خونې خواته ورته منتظر شو، له ځان سره یې وویل:

زه باید رنا ته خبر ورکړم؛ ټلیفون یې راوباسه خو مخکې له دې، چې رنـا تـه زنـګ ووهي د ټلیفون پر سکرین یې د خپلو کسانو زنګ ولید، ژر یې پورته کړ لـه هغـوی یې واوریدل کس مو ګیر کړ لږ وړاندې له موټر سـایکل لویـدلی ؤ، ټپـي ده خپـل موټر ته مو راواچاؤ سمې خبرې نشي کولی نو اوس ستاسې هـدایات غـواړو مخکـې څه وکړو.

شاپور : پولسو خو نه یی لیدلي

هغوی وویل: نه هیڅا نه یو لیدلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور : کوم روغتون ته یې ونه ګرځوئ، نیغ په نیغه یې زما کورته یوسئ په خاص خونه کې یې واچوی او ډاکتر شریف زما ملګری دی هغه ورته راولئ ټپونه دې وګنډي او داهم ورته ووایه، چې درملنه یې پټه وساتي.

هغوی سبه صیب! وویل.

له دې وروسته شاپور رنا ته زنګ وکړ، ورته ویې ویل:

رئیسې صیب! غواړم یو څه درته ووایم؛ خو هیله ده چې ارامه واوسې، د کومې وارخطایي خبره نده.

رنا: شاپوره څه شوي؟ د خدای ج لحاظ وکړه ژر یې ووایه، حلیمه څنګه ده؟ په هغې خو څه ندي شوي؟

شاپور چې د رنا وارخطایي ولیده نو غلی شو نه پوهیده څه ووایي، په دې وخت کې رنا غږ پرې وکړ: شاپوره! ولې غلی شوې پام دې وي، چې د حلیمې په اړه مې د کوم بد خبر نه خبره نه کړې؛ لا له اوسه مې زړه په درېدو دی.

شاپور پوه شو، چې رنا باید ډاډه کړي، هغې ته یې وویل:

د کوم تشویش وړخبره نده، هسې حلیمه لږ خوږ شوې، افغان روغتون ته راشه خو پام مو وي، چې کومه ببړه ونه کړې؛ ځکه د اندېښنې وړ خبره نده، روغتیا یې د هیڅ تشویش وړ نده.

هغې ددې خبرې په اورېدو سره لکه پرک ځان تر موټره ورساؤ، لنډ مهال وروسته د شاپور په خواکې ودرېده، هغه یې له ګریوانه ونیو ورته ویې ویل:

ژر راته ووایه په حلیمې څه شوي؟ اوس چیرې ده؟

هغه یې له خپل ګریوانه لاسونه خلاص کړل ورته ویې ویل:

د هغې د ټپي کېدو په لامل خو تر اوسه زه هم نه پوهېږم، هغه اوس په عملیات خونه کې ده، خو ډېر ژر به پوه شو، چې هغه ولې ټپي شوې.

رنا : نو څرنګه به پوه شو؟

هغه کس مې نیولی، چې حلیمه یې ویشتلې.

رنا : د پولسو په توقیف کې دی؟

شاپور: نه هغه زما په توقیف کې دی، په هغه پولس نه دي خبر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس دعا کوه، چې حلیمه خور مې نبه شي نور به خدای ج خیر کړي. دوی خبرې کولې، چې یو ډاکتر راووت وارخطا وارخطا یوه او بل لورتـه گـوري دوی ورمخـې شول، ورته ویې ویل: مورِ د ټپي ناروغ خپلوان یو هغه څنگه ده ډاکتر ځواب ورکړ د ناروغ عملیات وخت غواړي ستاسې ناروغ په سر مرمی خوړلې شاید دوه ساعته نور ونیسي د هغې دوینې کمبوت سره مخ یو منفي بې وینه یې پـه کـار ده تاسـې د وینې بانک ته لاړ شئ وینه وگورې نور خپلوان هم راوغواړې کنـه د نـاروغ حالـت ساعت په ساعت خرابیږي رنا د وینې بانک په طرف منډه کړه خو شاپور لـه شـا غـږ پسې وکړ مه وارخطا کیږه زما وینه منفي بې ده هغه ورسره سـمون خـوري زه همـدا اوس وینه ورکوم

رنا په هیله مندو سترگو ورته وکتل شاپور ته یې وویل:

- ته ریښتیا وایې؟
- په دې وخت کې هم دروغ ویل کیږي؟

رنا یې خبره پرې کړه، ورته ویې ویل:

تاسې په ریښتیا نبه انسان یاست، حلیمه خو ملامته نه وه چې تل به یـې سـتا پلـوي کوله.

- راځه چې وینه ورکړو اوس ددې خبرو وخت نه دی شـاپور ۱۰۰۰سي سي وینه ورکړه له بستره راپورته شو په داسې حال کې چې په خپل لاس باندې یې مالوچ نیولي وو، رنا ته یې مخ وروارۅ ورته ویې ویل:
- زه ځم کور ته هغه کس به یې اوس زمـوږ کـور تـه رسـولی وي غـواړم د حلیمې خور د ټپي کېدو په راز ځان پوه کړم؛ خو پـام چـې د هغـه پـه نیولو چې ما توقیف کړی چاته ته دې له خولې څه ونه وځي.
- سمه ده زه څه نه وایم؛ خو څومره چې ژر کېږي ځان تر هغه کس ورسوه.

شاپور یې د خبرې په اورېدو حرکت وکړ، څو ګامه یې لا نه ۇ اخستي، چې له شـاه یې د رنا غږ واورېد، ورته ویې وویل:

د څو لحظو لپاره زه هم درسره ځم، غواړم دا کس په خپله ووینـم، چـې د کـومې کینې له مخې یې له مورِ سره دومره لویه مقابله پیل کړه.

- حلیمه چاته پرېږدې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رښا په سترګو کې اوښکې راغلې، بیا یې وویل: زما خو له دې ځایه زړه نه کېږي، خو اړه یم یو ځل زما د خور د وینو تږی په خپلو سترګو وګورم.

- سمه ده راځه، هغه د څو لحظو لپاره ګورو بیا بیرته ژر راځو، هسې هم د حلیمې عملیات وخت نیسي.

دوی حرکت وکړ، د شاپور او رښا د تګ څو لحظې نه وې تېرې شوې، چې د هغه کس خواکې هغه ته مخامخ ودرېدل شاپور چې هغه ولیده نو ویې پېژانده هماغه کس ؤ، چې د حلیمې سره یې د شاه دوشمشېره ولي په خوا کې لیدلی ؤو، د هغه د تېې حالت پروا یې ونه کړه، نېغ په نېغه یې د هغه ګریوان ته لاس ور وغځاؤه، ورته ویې ویل:

ته پوهېږې، چې دلته مې د صحرایي محکمې لپاره راوستلی یې، د قاضي له حکمه پرته داسې سزا درکووم، چې خپل مرګ په سوال رانه وغواړي، دلته دې هیڅوک هم له مانه نشي خلاصولی، قسم کوم چې غوښې دې په امبور شکووم، ووایه چې زما خور دې ولې وویشتله؟ هغې څه ګناه کړې وه؟

کس وویل:

زه ډېر ګنګس یم ځکه چې سخته ظربه مې خوړلې، خو په خپلو کړو پښېمانه یم، حلیمه یوه شهیده ده، د هغې له ویشتو وروسته، چې لږ مخکې لاړم ،پښو او لاسو مې کار پرېښود موټر سایکل مې له کنترولە ووت سر مې په ځمکه ولګېده.

اوس هم د هغې د وژنې چغې زما په ذهن کې انګازې کوي، هغه مې ارام ته نه پرېږدي. هغه سلګو واخیست او بیا بې هوښه شو.

رښا، شاپور ته وویل:

زه ځم کور ته، بیا په بېړه روغتون ته ځان رسوم، حلیمه به خدای ج خبر په څه حال وي.

- په کور کې څه کوې دا وخت د کور د تلو دی؟ مستقیماً روغتون ته لاړه شه، دغه کس چې په خود کې راشي، نو د مالوماتو اخیستو نه وروسته زه هم درځم.
- د روغتون پیسې را اخلم.
- اړتیا نه شته، چې له کوره یې راوړې، ما سره پیسې شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه زه حُم، ته خو مو تر قیامته زیمه وار نـه یـې؛ زه پیسـې راوړم بیرتـه ژر راځم.
- هیله کوم دا ناندرۍ له ما سره مه کوه، ژر روغتون ته لاړه شـه زمـا او سـتا پسې یو دي، که ته یې یو نه بولې بیا به یې راکړې.
- تېر قرضونه دې هم لا پاتې دي، زه لاړم خو چې له دې ځایه خلاص شـې ژر روغتون ته راشه، زه ستا په شتون کې ډېر ډاډ احساسوم.

رنا ووته د هغې لـه وتـو سره سـم بختیـار پـه هـوش راغـی شـاپور لکـه وړی چـې دسترخوان ته منتظر وي د هغه خبرو ته په تمه ؤو د هغه په هوښ راتلو سره یې پـه زوره له خولې چیغه ووته ژر راته ووایه: حلیمه دې ولې ووشتله؟

- ماته دنده راکړل شوې وه چې رنا او د رنا کورنۍ بې عزته کړم عفت یـې لوټ کړم د کورنۍ غړي یې ووژنم، تر څو رنا پرې وځورېږي، غـرور یـې مات شي او له هغې غچ واخیستل شي.

دې شاپور غوصه په چپو شوه دې بختیار ګنډل شوي ټپي ورون ته یې پـام شـو، دې ورون په ټپ کې یې یې ګوتې ننه باسلې زور یې کړ کوکونه یې وشکیدل ورته ویې ویل:

ایا زما د خور عزت دې لوټ کړ، دې هغې حیا د واخیسته بختیار چغې کړې شاپور ته یې وویل:

نه، مادې هغې حیا نده لوټ کړې، هغه په خپله حیاډېره میینه وه مرګ یـې قبـول کړ مرمیو ته یې ځان چمتو کړ خو زما غوښتنې یې ونه منلې !

شاپور یې په خبره شین سور شو یو ځل بیا یې د هغه ګریوان ته لاس ورواچاؤ ورتـه یې ویل:

ژر ووایه په کوم دام کې دې راګیره کړې وه چې هغه د مرګ ته وغوښته او زمونږ له خبرولو پرته درغله

هغه وویل:

دې تصویرونو له خپرولو ډاریده مابه چې څه ورته ویل هغې به منل .

شاپور یې یو ځل بیا په دوهم لاس د ورون ټپ په غښتلو منګولو کې چنګاؤ کړ هغـه چیغه کړه زیړ زبېښلی شو شاپورته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخخخخخ مړ دې کړم هیله کوم، نور یې مه زور کوئ ټپ مـې دومـره درد کـوي نیږدې دی چې بې هوښه شم، ما خوشې کړه، هغه په چیچلـو غاښـو ځـواب ورکـړ ورته ویې ویل:

تر هغو به دې چیغې باسم چې حقیقت دې راته نه وي ویلی

هغه په زګیروي ډوله اواز په خبرو پیل وکړ ،ویـې ویـل : مـا لـه هغـې نیمـه لـوخ تصویرونه هغه مهال واخیستل چې د سي ټي سکین معاینې لپاره یې جامې بـدلولې بیا مې هغه انځورونه هغې ته دې فسبوک دې لارې ورواستول هغه مې وګوانله څو ځلې مې راوغوښته چې خپلې غوښتنې پرې عملي کړم خو هغې مې یوه خبره هـم ونه منله یوازنی لاره چې هغې وټاکله هغـه دې هغـې وژل ؤ، زه هـم اړ شـوم چـې بلاخره هغه مړه کړم ځکه چې ماته د هغې دې مرګ لپاره پیسې راکړل شوې وې

ما هماغسې وکړل، د وژلولپاره مې راوبلله هغه مې وویشته ، له تیښتې وروسته زه شل شوم موټر سایکل رانه بې واکه شو او سر مې په سړک ولګیده بیا ستاسې کسان راغلل ماویل چې خواخوږی راسر کوي روغتون ته مې وړې خو خبر نه وم چې تاته مـې سپاري

شاپور بیا د هغه په ټپ کې خپلې ګوتې ننه باسلې زور یې ورکړ دهغه پـاتې ټکونـه یې وشکول د هغه چغو کوټه په سر واخیسته بیا یې په خوا کې مالګه راوخیسته د هغه په دې لوی ټپ یې ودوړوله، د هغه چیغې نورې هم لوړې شوې په خوله یې بالښت ورکیښود د بالښت لاندې هغه د خپلو دردونو له امله لکه نینه ترکښده، ښه ساعت یـې د هغه اواز خپ کړی ؤ نور هغه دې درد له لاسه بې هوښه شو

بالښت یې ترې لرې کړ اوبه یې پرې واچولې بیرته په هوښ راغی، ورته ویې ویل:

دعا کوه چې په حلیمه څه ونه شي، کنه داسې سزاګانې به درکړم چـې خپلـه زاری وکړي او مرګ د خیرات په ډول رانه وغواړي

شاپور نور د بختیار له بندخونې ووت، خپلو کسانو ته یې وویل:

ډاکتر راوغواړئ ټپ یې بیرته ورته وګنډئ او کلکه ساتنه یې وکړئ کمه تېروتنه هـم نه منم

شاپور نور د روغتون په لور د موټر ګیر بدل کړ، په لاره کې یې رښا ته زنـګ ووهـه ورته ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته روغتون ته رسیدلې یې هغې ځواب ورکړ نه !
ولې؟
د صندق کیلي رانه بې درکه ده
شاپور: اغلې رڼاد خدای ج لحاظ وکړه دا بې مانا کارونه پریږده زه دې روغتون په لاره یم ژر راشه، چې د حلیمې غم ډېردروند دی، یوازې یې نه شم زغملی که ته راسره یې نو لږ به راباندې بوج کم شي
هغې وویل: دادی راغلم خو د خور حالت به څرنګه وي؟
شاپور: چې ورسیږم احوال درکوم خو ته هم ځنډ مه کوه
رڼا: زه درځم ډیره ژر به درشم
شاپور د عملیات خونې ته لا سم نه و رسیدلی چې د عملیات خونې دروازې خلاصې شوې ګرځنده بستر ترې راووت، د حلیمې په ښکلي مخ سپینه تیکه پرته وه ،نرسان وارخطا، ښکاړېدل هغوی نارې پیل کړې د حلیمې پیوازان چیرې دي؟
شاپور یې د غږونو سره زړه په درزا شو اوچت قدمونه یې واخیستل د هغې په لوري یې ورمنډې کړې غږ یې پرې وکړه ورته ویې ویل:
ناروغ زموږ دی خیر خو دی نرسان چپ پاتې شول د شاپور د رنګ زیړوالي دوی هم زبون وهي کړل شاپور د بستر خوا کې ودریده په هر یوه نرس کې یې جلا جلا سترګې نیولې ،ورته ویل یې څوک شته چې ماته څه ووایي ؟
دحلیمې وضعیت خو ښه دي کنه؟
په دې وخت کې ماسک لرونکی ډاکتر د عملیات له خونې راووت شاپور ور منډې کړې ورته ویې ویل:
ډاکتر صیب! دوی ولې څه نه وایي ؟
خورخو مې ښه ده کنه ؟
ــ موږ خپله ټوله هڅه وکړه، خو ژوند د خدای ج په لاس کې دی موږ یې وسه شو ستاسې خور نوره په دې نړۍ کې نشته، هغې په سر کې مرمی خوړلې وې مغز یې شیندلي ؤ، ژغورل یې ناممکن ؤ
شاپور په سر تاؤ شو پر ځمکه کیناست ، لږ یې چې حالت ښه شو بیرته ودرېده، د حلیمې له مخه یې سپینه تیکه لرې کړه ،حلیمه یې ولیده تکې تورې پټې سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه په خو ب ویده یې ولیده د هغې تېرې کیسې وریاد شوې، ژمنې یې سترګو ته ودریدې، بې واکه یې څو سوې سوې کوکې له خولې ووتې

په خواکې نرسان یې هم په ژړا کړل لږ یې چې حالت سم شو دوی ته یې وویل:

خور مې غسل خانې ته ویسئ غسل ورکړئ زه به نور ترتیبات ونیسم

حلیمه نوره د غسل شوه د خپل ژوند شپاړسم پسرلی یې خاوروته د تیاري کال شو ، غسل ورکونکې میرمنې لاس په کار شوې حلیمه یې د غسل ځای ته ویوړه ،اوشاپور د روغتون د بانګ په لور روان شو، په لاره کې رنا ور په یاد شو دځان سره یې وویل:

که رنا خبره شي زړه به یې وچوي د هغې خو حلیمه یوازنی هیله وه هغه هم وریژیده، رنا به هیڅکله هم دا ونه شي زغملی

پریکړه یې وکړه :

رنا چې نیم ساعت وروسته خبره شي هم غوره دی، زه به څرنګه هغه خبره کړم، زه کله دومره زړه لرم چې هغې ته ووایم یوازنی نازولې خور دې د مړه شوه هغه به کله دا غږ وزغمي، هغه به کله ددې همت پیداکړي چې د خپلې یوازینې خور له مړینې وروسته خپله مبارزه دوام داره وساتي

ژرېې ټلیفون راوکیښ!رنا ته یې ټلیفون وکړ ورته ویې ویل: ته ژر مه راځه، زه دلته یم، تاته ډیره اړتیا نشته، که اړتیا شوه زه درته ټلیفون کوم .

ـــ شاپوره دا ته څه ډول خبرې کوې ؟زه څرنګه درنه شم ایا هر څه خو سم دي کنه ، حلیمه ښه ده؟

ـــ هو ښه ده

ـــ زه په لاره کې یم زه څرنګه له خوره لرې پاتې کېدای شم

رنا ټلیفون پرې کړ

شاپور هم لګښتونه ورکړل ، بیرته راغی د غسل خاني مخې ته غلی کیناست

رنا روغتون ته ور د ننه شوه نیغه د عملیات خونې ته ورسېده، ګوري چې هلته هیڅوک هم نشته وراخطا شوه، ټلیفون یې راواخیست شاپور ته یې زنګ وکړ ورته ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته چیرې یې دې عملیات خونې خواکې خو نه یې ؟
هغه ورته وویل:
دوهم پوړ ته راشه پنځلسم نمبر اطاق ولټوه زه دلته یم هغه په بیړه پورته وخته نمبرونه یې لټول پنځلسم نمبر خونه باندې یې له لرې نظر ولګېده پرې لیکل شوي ؤ ، غسل خانه !
رڼا ټکان وخوړ په بیړه د دروازې مخې ته ودرېده ویې کتل چې شاپور د دروازې سره ناست دی، سر یې په ځنګون اینبی ده ، هغه هم د سترګو له کونجو ولیده خو جرئت یې نه درولوده چې هغې ته پورته وګوري، له ځمکې سره په ګنډلو سترګو یې رڼا ته وویل: حلیمې خو مور یوازې پریښودو، هغه له مور لاړه ! له پاسه یې کټ کټ خندا واوریده، شاپور په ډنډ سترګو او حیراني سره پورته وکتل، رڼا بیا ځلي وخندل !
په شاپور یې غږ وکړ حلیمه مړه شوه !خور مې بې وفا شوه !زه یې یوازې پریښودم !شاپور ورپورته شوه!
رڼاته یې وویل:
ایا دا هم د خندي وخت دی،؟ ایا تا د خپل زړه ټوټه له لاسه نده ورکړې؟، ایا ستا د چنار په څیر دنګه ځوانه لښته خور په ملا نده ماته شوې؟
ته خاندې؟ څه شو ستا مسولیت ؟څه شو ستا کورنۍ مینه ؟څه شو ستا غیرت؟ د رڼا اوښکې لکه شړکنده باران تویې شوې خو په خوله یې بیا هم مسکاخپره وه شاپورته یې وویل:
هو زما دا عمل د غندنې دی؟ د رټولو دی ؟خو زما په مسکي مخ حساب مه کوه شاپوره !
که زما د زړه فریاد واورې، ستا د زړه مراندې به وشکوي، زما د زړه چغې دومره زورورې دي چې د اسمان مخلوق به یې هم واوري، په بدحالت به مې دهوا مرغان هم وژاړي، سپوږمی به تته شي، ستوري به ځلا پریږدي
ان د تیرو په څیرسخت زړونه به هم زما په حال ماتم وکړي زما په حال به وژاړي خو ته دا وګوره له جیبه یې لیک راوویست ماته زما د زړه ټوټې څه لیکلي، له مرګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې یې وصیت راته لیکلی همدا اوس مې د هغې له ګوتې تر لاسه کړ شاپور هغه ترې واخیست حلیمي پکې لیکلي ؤ

خـــــوږې، زړه وري او زمـــــا همـــــت نـــــاکې خـــــوري !

شاید له دې لیک وروسته دې ونه ګورم، زه شاید مړه شم خو قسم درکوم چې زما په مرګ به نه ژاړې کله هم چې زما جسد ته ودریږې مسکا به کوې، که ته وژاړې زه به ډېره په تکلیف شم، زه د خپلې همت ناکې خور ژړا نشم زغملی

ستا خندا به ماته ډاډ راکړي چې ته له منځه نه ځې، تا څوک نشي ماتولی تا څوک له خپلې لارې نشي اړولی، ستا مبارزه نشي ټکنی کولی له خپل ولس سره ستا بې کچې مینه نشی کمولی ستاسې بې ضمیره مخالیفین چې ګټې یې ستا په مبارزه کې د ګواښ سره مخ شوې هغوی غواړي تا ودردوي تا کمزورې کړي خو ته هیڅ کله هم د دوی دغه ارمان پوره نه کړې، زه ډاډه یم چې زما مرګ به تا سخته ودردوي خو خپل درد به هغوی ته نه څرګندوې ، ځکه هغوی به ستا له دې کمزوري سخت خوند واخلي هغوی ته به ددې خوند موقع نه ورکوې

زما په مرګ به نه مړاوې کیږې خپل همت به ساتې اوکه داسې ونه کړې ستا د مبارزې سر سخته بې وجدانه مخالیفین به په اساني سره خپلې موخې ته ورسیږي شاپور لیکل لوستل او خپلې اوښکې یې په دسمال ورسره پاکولې .

خوږې خورې زما ! ودهېواد ویاړه !

زه هم ستا دمبارزې قرباني یم، ما خپل ژوند حق ته وسپاره، ما د خپل مرګ انتخاب وکړ ځکه چې زما ژوند ستا له مبارزې غوره نه ؤ زه دې نه یم خو ستا مبارزه دې ژوندی وي، بې وجدانه دوښمن غوښتل ما وکاروي، زما عزت لوټ کړې، خو ما خپل خدای ته سپین مخ وړی، ستا سر مې ندی ټیټ کړی وژل کېدل عیب ندي، بې عزتي عیب دی ما ځکه ته پرېښودې چې په شتون کې مې ستا هڅو، مبارزې او عزت ته زیان رسېده کنه داسې په اساني مې ستا ملګرتیا نه خوشې کوله

خورې ما وښه ته مې یوازې پرېښودې، خو دې یوازیتوب غم مې دې خوږلی شاپور به دې لاس ونیسي، د هغه غځیدلی لاس تش مه پرېږده

خور مو حلیمه

شاپور د لیک له لوستو وروسته ژور سوړ اسویلی وویست له ځان سره یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مردارخور قاتله ، زه به دې هم په داسې مرګ مړ کړم چې سل وارې مړشې او بیا ژوندی شې دومره دردبه ونه وینې

رڼا ته یې وویل:

اغلې رڼا ته په حقه یې نن به نه ژاړې نن به مې دخور روح نه نارامه کوې ، هغې ډېر درد لیدلی نور ، هغې ته درد نه ورکوو

دوی خبرې کولې چې کفن شوې حلیمه یې راوباسله ، د ګرځنده (موبایل) بستر نه ښکته او پورته تېره وه

د سر له ویښتانو یې څاڅکي څاڅکي سور رنګه اوبه تویدې

رڼا ښکته او پورته ورته وکتل بیا یې د اسمان لور ته خوله پورته کړه دوعا یې وکړه وېې ویل:

خدایه ته صبر راکړې ، ته ماته د زغم قوت راکړه ، لویه ربه !د دې درونډ غم د زغملو حوصله راکړه ، لویه ربه ته وس راکړه چې د خور وصیت پر ځای کړم .

درڼا د دعا له بشپړیدا سره سم امبولاس راغی حلیمه یې ور پورته کړه ، کورته ویوړه او د ټولوافغاني او مذهبي مراسیمو وروسته تانده ځوانی مرګه حلیمه دې تورو خاورو تل پاتې میلمنه شوه

شاپور قبر پرې جوړ کړ ، جنډې یې پرې لکې کړې

رڼا ، شاپور اونور ټول دوستان دې یوه ژور خفګان په ګاللو سره د حلیمې له قبره راستانه شول

رڼا به د څو ګامونو اخیستو وروسته بیرته د خپلې خور قبر ته وکتل او دې یوه سوړ اسویلي سره به ترې بیرته روانه شوه

رڼا خپل کورته لاړه د ماخوستن لمانځه نه وروسته نهاره نهوره څملاسته د خپلوانو مېرمنو ډېر د ډوډۍ ستونه ورته وکړل خو رڼا یې په ځواب کې ویل

زه دې توري خاورې وخورم ، زما د ګل په شان نازولې خور په ښکلي مخ به د خاورو ګردونه پراته وي او زه به ډوډۍ خورم ، زما دومره بې پروایي به هغه ډېره خفه کړي ، هغوی به دتقدیر په پرېکړه رڼا ته تسلي ورکوله او بیا ځلي به یې د خوړلو سپارښتنه ورته کوله خو رڼا په دې پلمه ځان ترې خلاص کړ چې ستونی بې سره ورغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

گوله قدري يې هم تر ستوني نه تېريږي
د شپې تر ناوخته رڼا ته خوب نه ورته، ان نيمه شپه شوه خو د رڼا سترګې هماغسې له چت سره نيښتې وې
له بستره پورته شوه، اودس يې وکړ او بيا يې دوه رکعته لمونځ وکړ
لاسونه يې خپل خدای ج ته لپه کړل دعايې پيل کړه !
اې ربه!
زه خو ډېره يوازې شوم، وروستۍ هيله حليمه مې دې تورو خاورو مېلمنه شوه، خدايه ج زه نوره د دې ازمايښت زور نه لرم
زړه مې ډېر کمزوری شوی، له سختو حالاتو سره مخ شوم خو ستا په مرسته مې د هرې ستونزې په وړاندې مقاومت وکړ، اې ربه! بيا هم انسان کمزوری دی ،خامخا له موږ نه به کومه تېروتنه شوې وي ته موږ ته ښښنه وکړه.
زما له ارمانونو سره تللې خور باندې مې ورحمېږه، هغه وښښه، ماته توان راکړه چې د هر جابر، فاسد غل او د بيت المال لوټمارانو په وړاندې وجنګيږم
له دې وروسته يې جای نماز راټول کړ، ودريده مخامخ يې د خپلې خوانې مرګې خور په تصوير چې هغې ډېر په ناز جوړ کړی ؤ نظر ولګيده
هغې خپل تصوير له وېرې خندنی خولې سره اخيستی ؤ او شااوخوا يې د نرګس ګلان ترې راتاؤ کړي ؤ
تصوير يې له چوګاټ سره راواخيست، ډېر يې ورته وکتل، د هغې نصيحتونه ورته ياد شول دې تصوير په ليدو کې ژوره لاړه !
خور ته په خبرو کې شوه ، ويې ويل خورې! تر اوسه مې ستا د وصيت سره سم په خوله مسکا وه ، اوس خو راسره هيڅوک هم نشته ټول ويده دي
زما دوښمنان زما غږ نه اوري،چې له ژړا او بدو ورځو مې خوند واخلي، ماته اجازه راکړه چې ښه ډېر وژاړم، زړه مې ډېر ډک دی، اخر انسان يم تاب يې نه لرم ،ګوندې ژړا مې له غمونو ډک زړه سپک کړي، لږ مې ارامه کړي
له دې وروسته يې بې واکه چغې کړې، سوې، سوې کوکې يې وکړې، چغې يې دومره په زوره شوې چې ان د ګاونډ دې مېرمنو له سترګو يې هم خوبونه والوزول،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی هم بریښناوې رڼا کړې او له رڼا سره یې په غیاب کې دې همدردۍ اوښکې تویولې

کله چې په ژړا ستړې شوه ، ځان ته یې پام شو، ګریوان یې لکه چې باران لوند کړی وي، په اوښکو داسې لوند شوی ؤ

لږ په خود کې شوه ،خپل ګډوډ وښتان یې بیرته منظم کړل ورسره په کور کې د خپلوانو مېرمنې چې ددې په ویر راپورته شوې وې له هغوی نه یې بښنه وغوښته، هغوی یې هم خپلو کوټو ته د تګ لپاره تشویق کړې او خپله هم نوره ویده شوه

سبا سهار رڼا له میلمنو سره ناسته وه چې دې شاپور زنګ یې ټلیفون په شور راوست ورته ویې ویل:

له بندي څخه دې څه موادو د تر لاسه کولو لپاره ته باید دلته راشې، ستا راتلل اړین دي رڼا هم لږ شیبه وروسته هلته لاړه، دواړه د بندي خونې ته ننوتل او د هغه مخې ته ودریدل

شاپور هغه ته وویل:

ستا له لاسه خو زما خور مړه شوه او ما درسره ژمنه کړې وه چې که خور مې مړه شي داسې عذابونه درکوم چې خپل مرګ د رانه د خیرات په ډول وغواړې

دا ځل شاپور له ځان سره د غوندې ستن هم وړې وه مخامخ یې په بندي ور منډه کړه ،ستن یې د هغه د مټ له غوښې وکښله او لکه سپرخی هغه یې تاؤ کړه بندي چیغې کړې شاپور ورته وویل:

ووایـــــــه هغـــــــه تصـــــــویرونه د څـــــــه کـــــــړي؟

هغه ځواب ورکړ ،هغه زما په کمپیوتر کې دي ما خوشی کړئ چې درته رایې وړم زه کومه لېوالتیا نه لرم چې هغه نشر کړم

شاپور د هغه غوښې نورې هم په غوندې ستن کې تاؤکړې ورته ویې ویل: مورِ ته یې ادرس راکړه

د هغه په بدن باندې له درده خولې راماتې شوې، شاک ته نږدې حالت یې غوره کړ شاپور ته یې وویل:

غوښه مې نوره تاو نه کړې شکیدوته نږدې شوې، نور یې درد نشم زغملی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور : ایا کله د دې نورو په هکله هم سوچ کړی چې د هغوی غوښه هم ستا غوندې درد لري؟

هغه وویل:

تېر وتلم، اوس یو ښه راسره وکړئ ما خوشې کړئ لومړی هغه کس وژنم چې زه یې د حلیمې خور مرګ ته چمتو کړم، بیا کمپیوتر راوړم له هغه وروسته خپل خون دربښم چې هر څه راباندې کوئ زه کومه نیوکه نه لرم.

شاپور : نور به دې څومره خلک په دې مکارو خبرو غولولي وي، د څومره معصومو ځوانانو قتل به دې کړی وي

هغه ځواب ورکړ:

زه قسم کوم دا مې اول ځل دي ډېر قرضداری وم له مجبوري مې دا هر څه وکړل

شاپور یې نوره هم غوښه تاؤ کړه ،بندي له درده شاک ته لاړ

د هغه له لیدو سره رښا شاپور ته په خبرو راغله ویې وویل:

دا کس پریږده که ته اوس دا کس مړ هم کړې مورِ ته به څه ګټه وکړي؟

ایاحلیمه به راژوندی کړي ؟

نه کنه !

نو د ده ځورونه مورِ ته هیڅ ګټه نه رسوي

په دې وخت کې بندي ښرته را په خود شو رښا لا هماغسې شاپور ته منتونه کول ورته ویې ویل داکس سمه ده چې ګناهګار دی، سمه ده چې زما د خور قاتل دی خو مور به لري خویندې به لري، شاید کوچني ماشومان به لري مورِ به یې د هغوي لپاره پریږدو

شاپور وویل:

وینه مې په جوش راغلې تر څو چې مې د وینو جوش نه وي ارام شوی نه یې پریږدم، که یې د کورنۍ بل غړی هم په لاس راشي صرفه پرې نه کوم بیا یې بندی ته وکتل، ورته په خبرو شو ، ظالمه تا وکتل چې د څومره مهرباني کورنۍ سره دې دومره ظلم کړی سره ددې چې ځوانه خور دې ورته ووژله بیا هم ستا د بچیانو، مور او خور غم ورسره دی

له دې خبرې سره یې بختیار یو محکم سوک په خوله وواهه ورته ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ببړه دې کمپیوتر ادرس راکړه چیرې دې اینبی، هغه وویل تاسې یې نشـی پیـدا کولی ؟شاپور ځواب ورکړ یوازې ځای یې راته وښایه نور مورِ پوهېږو چې څـه ډول یې پیدا کړو

هغه د خپل کور ادرس ورکړ د خپلو کسانو په وسله یې نیمه شپه د هغه کور محاصر کړ، په داخل کې یو نارینه ، درې مېرمنې او ماشومان ؤ نارینه یې په سر پـه کنـداغ وواهه بې هوښه یې کړ او مېرمنو ته یې وویل:

مه ډاریږئ، مورِ دلته یوازې کمپیوتر په کار ده هغـوی دکمپیـوتر ځـای وروښـود دوی له ځانه سر واخیست

کمپیوتر یې شاپور ته په مخکې کښېود شاپور له لیدو سره کمپیوتر له پښو لاندې کـړ خچ پچ یې کړ او بیا یې اور پرې بل کړ

رڼا دا هر څه لیدل او د شاپور هرې قربانۍ حیرانوله ورو ورو یې باور د شک ځـای خپلاؤه

د کمپیوتر له ماتیدو وروسته شاپور بندي کس له ګریوانه ونیو، له کټـه یـې لانـدې رواغوځاوه، وروسته یې له مټه ونیو په ځمکه یې د هغه په کشولو پیل وکړ په داسـې حال کې چې پښې او لاس یې تړلي ؤ د حویلۍ په کونج کې دده لپاره ژور شـوي سل متري کوهي ته یې ژوندی ګډارکړ.

رڼا ورته وویل:

شاپوره !

تا ښه کار ونه کړ، هغه د باید نه وایې وژلی ، کم تر کمه د هغه د مـور لپـار دهغـه د اولادونو لپاره

تا خپل ورور او د کورنۍ غړی له لاسه نه دی ورکـړی ځکـه د هغـه چـا پـه درد نـه پوهیږې چې د کورنۍ غړی یې دلاسه ورکړي وي

شاپور په غوصه شوه ویې ویل:

ولې ما مې حلیمه خور له لاسه نه ده ورکړې؟

رڼا: خو ته له هغې سره دې وینې شراکت نه لرې؟

شاپور : مورِ د ورور او خور دې اړیکې پاللو له یو بله سره ژمنه کړې وه، دې زړه له تله مو په دې اړیکه یو بل منلي وو نو ماته یې درد د سکنۍ خور نه کم نه دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اصلا ته حلیمه سکنی خور نه بولې، کنه د ښنې خبرې به دې هیڅ کله له خولې نه راوتې ،زما په شان به د دې د انتقام اور په سینه کې بل ؤ

رنا ورته وویل:

زه هم لوی درد احساسوم، ډېره خفه یم، خو د هغه په وژنې مـورِ تـه څـه پـه لاس راغلل ؟

هیڅ!

کاشکې د هغه وژنه د حلیمې د بیا را ژوندي کیدو لامل کېدای بیا یې پروانه کوله اوس خو مو یوه بله خور کونډه کړه، څو ماشومان مو یتمیان کړل

بیا کاشکې دلته مو صحرایې محکمه نه وای ورته جوړه کړې، عدلي مراکزو ته به مو سپارلی وای هغوی پوهیدل او کار یې

شاپور : زما په سینه کې د هغه لپاره د انتقام بل شوی اور یوازې او یوازې د هغه پـه وژلو مړ کېده بله لاره راته نه وه پاتې، دې بې ضمیره کاشکې یوه د حلیمې د وژلـو ګنا کړې وایې بلکې د هغې د عزت دې لوټولو پلان یې هم درلوده

دې بې وجدانه به نورې څومره پیغلې داسې په لومـه کـې راګیـرې کـړی وي او د هغوی په عفت باندې به یې لوبې کړي وي

په دې وخت کې رنا ته ټلیفون راغی ورته وویل شول زه د شاکره خورلرنه دې یـم، فاتحې ته راغلې یم دکور سره د ولاړه یم ته نه یې که راتلی شې درته ماتل کېـږم او که ناوخته کیږي نو زه اوس حُم بیا بل وخت راحُم

رنا ورته وویل:

خورې زه په شلو دقیقو کې رارسېږم ته منتظره اوسه

رنا کور ته راغله او د میلمنو سره بوخته شوه

ورځې او شپې تېرې شوې دوه اونۍ ووتې د فاتحي خلک هم تمام شول نـور رنـا هوډ وکړ چې دفتر ته لاړه شي

د دفتر موټر یې راوغوښته، او له لنډ مزل وروسته دفتر ته ورسیده !

له رسېدو سره سم د جزیرې ټلوېزون خبریال خبره وریاد شوه، چې دې ته یې ویلي و، چې ستاسې د فراه خبریال په فساد کې ښکیل دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه ادعا ورته ثابته شوه دا ورته څرګنده شوه، چې هغه دروغ نه دي ویلي او نه يې کومه شخصي موخه لرله، یوازې خپل احساس دې ته اړ کړی ؤو، چې رڼا ته شکایت وکړي.

هغه د رڼا په فکر کې یو صادق انسان راغی سم دستي يې د هغه کارت را واخیست هغه ته يې ټلیفون وکړ، ورته ویې ویل:

ورور جانه! ستا ریښتینولي او هېوادنی احساس ماته مالوم شو، تا دروغ نه و ویلي، هغه کس لکه چې تا يې په اړه ویل له هغه سل چنده نور هم خاین راووت، نو زه منه درنه کوم چې زما پټې سترګې مو خلاصې کړې، زه مو له ګنا وژغورلم، زما ولس مو له مظلومیته خلاص کړ، یو مجرم د خبریالي په پاکه جامه کې خپلې شومې موخې لټولې او د خبریالي له ویاړلي نومه يې ناسمه ګټه پورته کوله؛ موږ هم هغه د خپلو ګناهونو په سزا ورساؤه، هغه د بښلو نه ؤو اوس په زندان کې دی.

وروره! زه ستا غوندې پاک زړو کسانو ته اړتیا لرم، ته باید په فراه کې له موږ سره کار پیل کړې او خلکو ته وښیې، چې خبریال څه وي او خبریالي څومره سپېڅلی مسلک دی.

هغه ورته وویل:

زما هم هیله ده، چې ستاسو غوندې مسلک ته ژمنو کسانو سره کار وکړم، زه د پیسو وړی نه یم بس دومره پیدا کول غواړم چې کورنۍ مې نورو ته اړه نشي-، زه په صداقت خپل ولس ته خدمت وکړم او بس

رڼا ورته وویل:

سره له سبا ته زموږ خبریال شوې زه دې نن اداری مدیریت ته مکتوب لاس لیک کوم نور زموږ سره کار پیل کړه احسان مند به دې هم موږ شو

خبریال :خو اغلې رڼا! هغه بل دفتر کې مې معاش د کور لګښتونه پوره کوي.

رڼا وویل:

ته اندېښنه مه کوه، دلته به هم هماغومره معاش در کړل شي.

هغه سمه ده وویل، په فراه کې د افغان رسنیز دفتر ته لاړ ،کمره او نور اړین او وسایل يې تر لاسه کړل په کار يې پیل وکړ

»»»»»»»»»«««««

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا لکه غره غوندې نه ماتېدونکی همت هماغسې ژوندی ؤ بیا یې هم تل په خپل دفتر کې دسمون لپاره فکر مشغول ؤ تل به یې پلټنه کوله، چې د مفسدو غلو راز پیداکړي او برملا یې کړي، له یوې خوا هغوي خپلې تېروتنې ته متوجه کړي له بلې خو ولس د هغوی له ظلمه خلاص کړي

یوه ورځ د یوه پلان په جوړولو بوخته شوه خپل اداري مدیر یې را وغوښت هغه ته یې وویل:

د ټولو ولایاتو خبریالان سبا راوغواړه زه له هغوي سره اړین بحث لرم هغه ښه صیب وویل:

رڼا په دې پلان کې فکر مشغول ؤ، چې شاپور یې دروازه وټکوله؛ رڼا ورته دننه راتلو وویل.

هغه راغی، خو راتګ یې له پخوا ډېر توپیر درلود، رڼا پورته شوه له هغه سره یې په لاس ستړې مشې وکړه، له زېړ رنګه پتنوس څخه یې پیاله را واخیسته، له چایو یې ډکه کړه، لرګینه الماری یې خلاصه کړه، له رنګارنګ مېوې ډک قاب یې را واخیست د شاپور مخ ته یې له پیالې سره یو ځای کښېښود.

شاپور هم حیران شو، لږ یې ځان وګراوه، فکر یې وکړ چې خوب نه وي وړی، د ځان په ګرولو ډاډه شو، چې ویښ ده له ځان سره یې وویل: شاپوره! لکه چې ګاډی د پټلی ته لوېدلی، د رڼا پام دې ځان ته اخېر هم را وا ړاؤ

رڼا ورته خبرې کوي، خو شاپور په خپل خیال پلو کې غرق ده د هغې نه اوري، رڼا عادت لاره چې بې اړتیا یې چاته نه کتل په خپلو خبرو کې یې د هغه نه وپوښتل چې سبا مې د ولایاتو د خبریالانو ناسته رابللې ته خو پکې کوم اعتراض نه لرې ؟

شاپور په خپل زړه کې دې رڼا لپاره ګوړې ماتولې ځواب یې نه ورکاؤ

رڼا ورته د خپل مېز مخ لکه د قاضي څټک، چې ووهل شي، ودرزاؤه، شاپور ټکان وخوړ رڼا ته په کتو یې مخ له شرمه سور شو، د شرم مسکا یې وکړه بیا یې رڼا ته وویل:

اغلې تا څه ویل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغـــې یـــې پـــه حالـــت وخنـــدل ورتـــه ویـــې وویـــل:
شاپوره! له څه وخته را په دې خوا درته خبرې کوم، خو ته یې نـه اورې خیـر خـو دی؟ کومه ستونزه خو نه لرې؟
هغه په توتله ژبه ځواب ورکړ ورته ویې وویل:
نه، نه څه خبره نشته درته پام مې وه.
رنا ورته وویل نبه نو ما څه وویل؟
تا وویل چې اول ځل دی چې چای درته اچوم
هغې بیا وخندل ورته ویې ویل پام دې بل چیرې دی خیر په هر حال زه سبا یـوه جلسه راغوارم د ولایاتو خبریالان مې راغونډي ته خو کومه نیوکه نه لرې؟
شاپور : او هو، زه به څه نیوکه ولرم، خپل کار دې دی، ته د دې ځای مشره یې زما پکې څه کار دی.
رنا: نبه نو تا دلته څنګه پېښه را وکړه؟
شاپور : زه غواړم چې نوره خپل کور ته لاړه نه شې ؟
رنا: ولې؟
شاپور: بس نه به ځې
رنا: اخبر ولې؟
شاپور: ته هلته یوازې یې، زه تا یوازې نه شم پرېښودی.
رنا: ته په کوم صلاحیت ماته دا خبره کوې؟
شاپور: نوره دې خپلې سر زوري ته نه پرېږدم.
رنا: د کومې زیمواري له مخې؟
شاپور: ته ماته د یو چا امانت یې.
رنا: زه پوه نه شوم؟
شاپور: ته زما د ځواني مرګې خور حلیمې، یو څه کېږې.
رنا: مقصد دې؟
شاپور :زه نه غواړم په تا څه وشي،که ته هره ورځ خپل کـور تـه لاړه شـې او هلتـه یوازې واوسې نو شاید دې کوم ګواښ سره مخامخ شی او زیان درته ورسیږي
رنا: که په ما څه وشي بیا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: زه به یې ونه شم زغملی، زما لپاره به ستونزمنه وې ، ان د اورېدو تاب هم ولرم.

رنا: نو چیرې دلته په دفتر کې بستره راته وغوړوم؟ د دې ټول سټاف په منځ کې ویده شم.

شاپور: نه دا خو زه هم نه غواړم.

رنا: نو بیا؟

شاپور: د دفتر په خوا کې مې درته یو کور نیولی، ټولې امنیتي چارې مې هم بشپړې کړې، څو نورې ښځینه خبریالانې به هم درسره اوسي، که کومه ستونزه وه ماته به ټلیفون کوئ، زه به د بریښنا غوندې ستاسې په خوا کې حاضریم.

رنا: زه مې د مور د کور څراغ نه شم مړ کولی، هلته مورِ خاپوړې کړې، که زه د خپل کور ور را قلف کړم، مور او حلیمه به په گور کې رانه خفه شي له هغه کور سره زمورِ یادونه ټرل شوي، زه هغه ځای نه شم پرېښودی

شاپور: گوره رنا! زه دې درک کولای شم، ته په حقه یې، که زه هم ستا په ځای وای همدا ضیمواري مې تر سره کوله؛ خو دلته خبره د گوابښ ده، د هېواد یو خاین دې هم په ارامه نه دی پریښی، د هغوی سینې درته د انتقام له یوه نه خاموش کیدونکي اوره ډکې دي هغوی په کراره نه کیني

نو هیله مې ده، چې ضد ونه کړې او خبره مې ومنې.

رنا : منم یې، ستا خبره منم اندیښنې دې پر ځای دي، زه له مرگه نه وېرېږم، خو هیله مې ده، د یو څو ورځو مهلت راکړې، چې د خاینینو چاره وکړم بیا که مړه هم شم پروا نه کوي، خبره یې بشپړه نه کړه، ځکه د نورو الفاظو د مخنیوي لپاره یې د شاپور لاس په خپله خوله سرېښ ولید

رنا ددې کار په کولو سره ورته په حیراني ښکته او پورته وکتل شاپور ته یې وویل:

شاپوره دا ته څه کوې؟

شاپور : ومې ښه! زه پوهېږم چې داسې کارونه ستاسې نه خوښېږي، خو ستاسې د مرگ خبرې د اورېدو تاب نه لرم

رنا یې په خبره وخندل، شاپور هم ورو، ورو احساس کوله چې رنا یې خواته تمایل پیداکړی، او د هغې دباور وړ گرځیدلی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور له ځایه پورته شو د خوښي نښې یې په څېره کې ښکارېدې، په تلو کې یې رنا ته مخ ور واړاوه ورته ویې ویل:

منه اغلې رنا چې زما خبره دې ومنله

رنا: مسکی شوه او ځمکې ته یې وکتل، هغه ته یې وویل:

سلامت اوسئ، تاسې زما په خیر غږېږئ.

شاپور دوه گامه واخیستل لا بهر شوی نه ؤ رنا ته یې وویل:

زه دې له اوسني چلنده خوښ یم، تاسې اوس زما د خبرو په اړه منفي فکر نه کوئ.

رنا : په ریښتیا چې ما ستاسې په پېژندگلوي کې ناوخته کړی، بیا یې خپلو نوکانو ته وکتل، ورو یې وویل: تاسې یو ښه انسان یاست.

شاپور یې په خبره لکه د لاټري ګټونکی، رینه کی شو او لکه بریښنا له دفتره ووت

رنا له دفتر سره نږدې په یوه عصري کور کې استوګن شوه او تر ناوخته به د کار په دفتر کې بوخته وه ځکه د لارې اندیښنه یې ورکه شوې وه

سبا سهار د ژورنالیستانو جلسه چمتو شوه د ناستې ترتیب کونکي رنا ته د ور تلو هیله وکړه رنا هم له دفتره پرته له ځنډه ورووته، ځکه غوښتل یې خپلو خبریالانو ته ځینې مهمې خبرې وکړي

ناسته پیل شوه او رنا د غونډې پرانسته وکړه هغې وویل:

زه خوښه یم چې د خپلو هم مسلکانو سره یوځای د خبرو زمینه راته مساعده شوې، خبریالان زما اتلان دي، تاسې هر یوه د خپل هېواد سره خپله مینه څرګنده کړې په سختو شرایطو کې مو دنده اجرا کړې، ګوانښونه مو منلي خو چا مو غږ نه دي خپ کړی، که تاسې خپله دنده همداسې مخته بوځئ هغه ورځ لرې نده چې زمور هېواد به له فساده خلاص شي، ټولنیز عدالت به رامنځته شي، زورواکي به له منځه لاړه شي، استدلال به حاکم شي، نور به مظلوم، مظلوم پاتې نشي، دهغوي دحقوقو د لاسته راوړلو کې به څوک خنډ جوړ نه کړي،

په دې وخت کې د ننګرهار ځانګې خبریاله پاځیده او د رناخبرې یې ورپرې کړې، هغې ته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورِ پوهېږو چې تاسې مورِ هڅوئ تر څو دنده ښه او مسؤلانه پرمخ بوځو، خو کاش دا ځانګړنې مورِ درلوداى، تاچې کومې ځانګړنې وښودې دا د يوه ريښتوني خبريال ځانګړنې دي او له تاپرته په بل چا کې نشي ليدل کيداى

د ښکلا په خبرو رڼا مسکی شوه ، ټوکرنده يې وويل:

ځه بابا، چېرته عزيزخان چېرته ملنګ عبدالرحمن، دا خو ستاسې لويي ده ،چې ما په داسې لويو الفاظوستايئ

ته چې کومې خبرې کوې، ستاسې سپيڅلتيا له ورايه ځرګندوي، دنده ښه پرمخ بيا يې خو بيا هم ځان نيمګړی بولئ، دا د ښه خبريال نښه ده

تاسې هر يوه له ما ښه او له اخلاصه ډک کار کړئ ،ځکه خو يې نن پايلې په خپلو سترګو ګورو ډېر څه اصلاح شوي دي، او ډېر لا پاتې دي چې له وخت سره به اصلاح شي په دې شرط چې مورِ خپله مبارزه ژوندى وساتو، دحق پلوي وکړو او باطل ورټو

د باطل څښتن لکه لمر د هر چا مخې ته ودرؤ، د هغوى پټه کثيفه څېره بربنډه کړو رڼا خپلو خبرو ته دوام ورکړ: زه غواړم څو مهمې خبرې درته وکړم زما د دندې دپيل سره ما فکر نه کاؤ چې زه کمزورى او دټولنې د کلتور مطابق ضعيفه انسان به کله وکولى شم چې د خپلې خبريالي په مرسته دومره ستر، ستر کارونه وکړم، خو اوس راته مالومه شوه چې خبريالي، ځواکمن مسلک ده، هيڅکله يې په وړاندې باطل که هر څومره ستر هم وي د درېدو ځواک نه لري که يې د درېدو اراده هم وکړه، نو ريښتونى خبريال يې لکه لوى طوفان په خپلو څپو کې رانغاړي او د ځمکې تل ته يې رسوي

زما سپارښتنه هم تاسې ته داده چې يوازې خپل مسلک ته ريښتوني واوسئ، د خداى ج له ويرې پرته د بل چا ويرې ته په زړه کې ځاى مه ورکوئ

په دې ډول به خداى ج له تاسې سره وي او بيا به وګورئ چې تاسې څومره قوي خلک ياست څومره ستر ستر کارونه کولى شئ، د څومره بدلونونو لامل ګرځيداى شئ

بيا يې سترګې لندې شوې خبرې يې نورې هم وغځولې ناستې ته يې وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورِ باید هر راز قربانی ته چمتو اوسو، د هېواد او دهېواد بچیانو تـه د عـدالت او مساوات لپاره که له کوم ګوابښ سره مخ کیږو هم باید قبول یې کړو
ځکه دا ملت ډېر ځورېدلی، بې وزله شوی، د مظلومیت په وروستۍ برید کې دی ، څوک غمخوار نه لري، ډېرې سترګې یې مورِ ته دي او مورِ یې باید هیلې وساتو
درنا خبرو ته خبریالان لکه کالبوت چې ساه نلری ټول سکوت ؤ درنا هره خبره یې د زړه په غوږو اورېده ځکه د رنا له زړه راپورته کېدې او د هغوی په زړونو ننه وتې
رنا وویل:
خبریال که نه وي نو ترې نه نشته او که بد شي بیا تر ټولو بد ځان ثابتولی شي
تاسې به په هېواد کې په خپلو سترګو ګورئ چې ځینې رسنۍ پردیپالې دي د نـورو لپاره کار کوي د نورو د ګټو لپاره هڅـې کـوي هغـوی لګیـا دي زمـورِ مـلي ګټـې ننګوي، زمورِ د یو موټي ملت په منځ کې د نفـاق درز واچـوي، هغـوی پـه ژبـې، سیمې، او قوم باندې وویشي
زمورِ ضعف زمورِ په بیل والي کې ګوري، هغوی په دې کار کـوي چـې دلتـه څـه ډول یوالی زیان من کړي، څه ډول دا نه بېلیدونکی ولس سره جدا کړي او خبریال دغه د دوی شومه پروسه پر مخ بیایې هغه دځو روفیو په بدل کې له دوی سره کـار کوي پرته له دې چې مسؤلانه خپله دنده وپېرني، د نورو په لومه او جولی کې ځان اچوي یوازې خپلې ګټې پالي دهېواد ګټو ته ژمنتیا له یاده باسي
نو تاسې هم خبریالان یاست او په هغوی هم د یوه خبریال نوم پـروت دی چـې د ځمکې او اسمان توپیر مو په منځ کې شتون لري
نو ځکه مې وویل چې نه خبریال دې ټولنې تر ټولو ارزښتناک او بد خبریـال لکـه ونې ته زیان رسونکی چینجی هېواد په بل مخ اړوي
رنا نورې خبرې پای ته ورسولې او ټولو خبریالانو د هغې سره په دې ژمنې چې مورِ به د ژوند ترپایه ستاسې لاره تعقیوبو خدای پامانې واخیسته
هغه سترې ستومانه خپل دفتر ته راغله
د چایو یوه پیاله یې راوغوښته، هغې لا پیاله نه وه خولې تـه کـړې چـې د دروازې ساتونکي ورته راننه وت ویې ویل:
یوه پېغله او یوه بله مېرمن غواړي له تا سره وګوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا خولې ته نږدې کړې پياله ښږته په مېز کښوده هغه ته يې وويل:

ژر يې را دننه کړه بهر يخ دی

هغوی رانه وتل رڼا هغوی ته هم چای راوغوښت، بيا يې له هغوی د خپل راتګ موخه وپوښتله

د پېغلې انجلۍ مور په ژړا شوه رڼا ته يې وويل:

لورې!، هيله يا لويو غرو ته کښږي يا لويو سړو ته !

رڼا : مورې ځان ارام کړه ژوره ساه واخله بيا ووايه چې څه ستونزه ده او زه څه درسره کولی شم

ميرمن : دې پاخه عمر يو ،سرمايه دار سړي ډېره په تنګه کړې يم، دومره يې ازار کړې يم ،چې اوس په خپل مرګ راځي يم

رڼا :مورې اصلي خبرې ته راشه او ما پوه کړه چې څه شوي

ميرمن : دامې لورکۍ ده ته يې بې سارې ځواني ګورې چې ور پورې اور شوی ، د ښکلا يوه بيلګه ده هغې ته يې مخ ور واړاؤ ورته ويې ويل!

ته چادري پورته کړه چې رڼا دې مخ ووينې هغې خپله چادري پورته کړه رڼا چې ورته وکتل په ريښتيا د ښايست يو مثال ؤ معصومه څېره يې درلوده، مخ يې د څوارلسم سپوږمې په څېر رڼا کوله

د رڼا حوصله ختمه شوه هغې ته يې وويل:

مورې اوس راته ووايه چې کيسه څه ده ؟

مېرمن: دې هغه دولت مند کس عمر شپيته کاله دی، هغه زما لور چيرته ليدلې وه بيا يې له ما غوښتنه وکړه چې زه خپله لور هغه ته ورکړم هغه دوه نورې مېرمنې هم لري په مخکې قومندان تېر شوی، ځان ته په سيمه کې يو زور ور هم وايې خو ما انکار ترې وکړ لور مې دې هغې په خوښه دې هغې د ترور زوی ته ورکړه خو زوم مې له واده مخکې چا وواژه ځواني مرګ شو

اوس هغه سپين ږيري بيا احوال رالېږلی چې لور دې راکړه، که سل ځله مېړونه ورته وکړې هم له واده مخکې به بلې نړۍ ته لاړ شي، زه فکر کوم چې هغه کس همده وژلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو د خدای (ج) په لحاظ له موږ سره مرسته وکړه، زه کونډه مېرمن یم له خدایه ج پرته بل څوک نه لرم

رڼا : د خدای ج لعنت دې په داسې بې ضمیره خلکو شي، د چا چې ښکلې لور او یا هم خور شي نو ددې ورستو بې وجدانه خدای ناترسه لپاره دې چې دوی دې خپلې غریضې پرې خړوب کړي او د هغې ژوند دې په اور لاهو کړي

هغې ورته وویل:

رڼا لورکی! ماته یې دوه اونۍ وخت راکړی ویلی یې دي که په دې وخت کې راضي نه شوې نو موږ به دې لور له کوره په زوره وباسو

رڼا له ډېره قهر سره شنه شوه مېرمنې ته یې وویل:

ته بې غمه اوسه، د زورورو، زورور بل دی او هغه له موږسره دی، دولت مند به ځان ته دولت مند وي موږ ته د یوه وانبه قدر ارزښت هم نه لري داسې به یې درته سپک ورک کړم چې بیا نور د واده نوم هم وانه خلي

سمدستي یې د هغه شمېره ترې واخیسته زنګ یې ورته وواهه

ورته ویې ویل زه رڼا نومیږم د افغان تلویزون کارکونکې یم غواړم درسره مرکه وکړم هغه ځواب ورکړ کله ؟

رڼا وویل: همدااوس

هغه وویل: سمه ده راشه زه په کور کې یم

رڼا انجلۍ او د هغې مور ته نوی حجابونه ور واغوستل چې هغه یې ونه پېژني درې واړه د هغه تر کوره ورسېدې

کله چې هغه رڼا او دوه نورې مېرمنې ولېدې لږ وارخطا غوندې شو خو بیا یې ځان په دې ډاډه کړ چې دا بل څوک دي هغه ددې جرئت نه لري چې د خپل مظلومیت اواز تر خبریالانو ورسوي

رڼا د قومندان په خوا کې کیناسته ورته ویې وویل:

ته چمتویې چې زه مرکه پیل کړم

هغه وویل:

هو

رڼا کېمره مین ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته هم چمتو یې

هغه ځواب ورکړ:

هو

رڼا مرکه پیل کړه له قومندانه یې پوښتنه وکړه چې ایا درایي او سرمایه خلک د دې لپاره په لاس راوړي، چې نورو خلکو ته پرې ازار ورسوي او کـه د دې لپـاره چـې خپل ځان پرې بسیا کړي؟

قومندان ځواب ورکړ:

دولت خلک د ځان د بسیا لپاره پیداکوي!

رڼا وویل:

که ستا لور ښکلې وي او یو سپین ږیری دولت مند یې درنـه غـواړي تـه خپلـه لـور ورکوې ؟

هغه وویل: نه، زه به هیڅکله هم دې کار ته چمتو نه شم

رڼا: که هغه له زوره کار اخلي او ته د هغه په اړه بې وسه یې نو ستا او ستا په لور بـه څه تېریږي

هغه وویل:

قیامت، به راباندې تېریږي او د هغه د وژلو هڅه به وکړم کنه ځان به پرې مړ کړم

رڼا: ولې؟

قومندان: نو ورته وګورم او سیل یې وکړم ؟خپله لور مې د هغه د لوبو لپاره لویه کړې !

رڼا:

ښه مننه

خو که دا کار ته د بل چا دې لور سره کوې هغه ظلم نه درته ښکاري

له دې خبرې سره قومندان پوه شو چې کیسه بله ده، او ناسته مېرمن او خوا کې لور یې هغه دي چې ما د واده غوښتنه ترې کړې نو د ځان خلاصولو هڅه یې پیل کـړه

رڼا ته یې وویل:

دا ته څه وایې ؟

رڼا کوندې مېرمن ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ دې لوخ کړه ځان ورته وښیه او بیا هغه کیسه وکړه چې ماته دې دفتر کې وکړه، هغې همداسې وکړل کښمره مین د خپلې کمرې مخ دې کونډې مورکی په لـور را واړاؤ قومندان نور هم وارخطا شوه هغې ټوله کیسه وکړه د کیسې په پای کې یـې دا هم وویل چې زما د لور خاوند له واده مخکې مړ کړل شو او زه په لوی ګمان ویلی شم چې دده کسانو هغه وژلی دی

رنا قومندان ته مخ ورواړاؤ ورته ویې ویل:

په مشهوره خپرونه پلټنه کې دې دغه مرکـه اچـوم او ددې انجلـی د مېـړه د وژلـو دوسیه هم دربانديې خلاصوم

که ته له دې کیسې تېر نه شې !

د قومندان په وجود لړزه راغله رنا ته یې وویل:

لورې! زه د نوم سړی یم که ته داسې وکړې، زما شهرت او درناوی به لـه خـاوروسره خاورې شي

ته صبر زه کورته حُم بیرته ژر راځم

هغه ژر پاځېده ،رنا هم په تشویش کې شوه چې سړی د څـه لپـاره کورتـه ننـه وت کومه وسله راباسي او که کومه بله خبره ده

لږ شېبه لا نه وه تېره شوې چې سړي په لاس کې دوه بندله افغـانی رانیـولې د رنـا مخې ته ودرېده هغې ته یې وویل:

لورې !ته زمونږ کور ته نوې راغلې یې دادې ټیکری او باقې پاتې شوه دا بله خـبره، په هغې همدلته خاورې اړۀ

فکر وکړه چې نه تا څه اوریدلي او نه مورِ څه کړی، اونه به په راتلونکي کې دا ډول څه تکرار شي

رنا ست ونه غوښت ورپاځېده هغه دواړه بندلونه یې تـرې واخیسـتل د کونـډې مېرمن په لور روانه شوه دې دوه ګامه په اخیستو سره یې په شا راوکتل قومندان تـه یې وویل:

څه ضمانت به راکړې چې دغه خبره د تل لپاره له خاورو لاندې شـوه او بیـا بـه نـه تکرارېږي

هغه د وراخطایي مسکا وکړه بیا یې رنا ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

که بیا دې داخبره واورېده نو د ږیرې ویښتان خوبیرته راشنه کېږي غوږ او پوزه مې پرې کړه، ما دغه پروګرام له زامنو نه پټ پیل کړی ؤ هغوی تـه مـې ویـل چـې یـو څوک په خوښه واده راسره کوي که هغه زما په د راز خبر شي چې ما له زور زیاتي کار اخیستی . نو له کوره به مې وشړي، هغوی خو د نن زمانې تعلیم یافتـه ځوانـان دي، وایې زور زیاتی د انساني حقونو خلاف دی

رښا د کونډې مېرمن په خوا کې ودرېده هغه دوه بنډله روفی یې هغـې تـه ورکـړې ورته ویې ویل دا زما له اړخه تاسې تـه د عـزت د سـپکاوي جـبران وروسـته یـې د قومندان په خبره وخندل بیا یې ورته وویل:

ستا ټولې خبرې مې ریکارډ کړې ان ستا سې دپښو بنډلونه هم پکې راغـلي، دا بـه زما سره په ارشیف کې ثبت وي که په دې اړه مې غوږونـه هـم وبریـږي چـې تـا د کونډې مېرمن ته د هغې د لور په اړه کوم مزاحمت کړی نو بیا به خپلـه څېـره پـر تلویزون وګورې بار بار به دا کار تکرار شي تر هغې به دوام وکړي چې ستا ټول خپل او خپلوان په ځانګړي ډول ستا کورنۍ او ټول هېواد وال به د دې څېرې دوهم مخ وګوري.

هغه وویل:

بس که بیا مې دغه کار تکرار کړ همداسې راسره وکړه، خو چې اوس کوم لېونتـوب ونه کړې

رښا ځواب ورکړ زه اوس دا کار نه کوم خو پام دې وي چې په خپله ژمنـه ودرېـږې کنه بیا به یې په نشرولو کې فکر ونه کړم او پرته له ځنډه به دې ثبت شوې ویډیو نشر کړم

رښا له دې خبرې وروسته دسکول را واخیست کونډې مېرمن او د هغـې لورتـه یـې وویل:

درځي چې ځو!

دوی بهر راووتل د رښا د دفتر په موټر کې کېناستل ،کونډې مېرمن وویل مورِ کورته ورسوه او ته به خپل دفتر ته لاړه شې خو مورِ نه پوهېږو چې له تانه څـه ډول مننـه وکړو چې له دې سرزوري او جابر کس نه دې وژغورولو

رښا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

منني ته اړتیا نشته ستا لور زما خور ده او یوه خور باید د خپلې خـور لپـاره دومـره کارونه د یوې زیمه وارې په ډول تر سره کړي، خو تاسې کورته مه ځئ زه غواړم له ماسره دفتر ته لاړې شئ او په لاره درته ځینې مهمې خبرې هم لرم

هغې د سر په خوځولو د هو وویل

رنا او دوی د دفتر په لور حرکت وکړ په لاره کې رنا کوندې مېـرمن تـه چـې شـاه سیټ کې ناسته وه ور وکتل هغې ته یې وویل:

خورې ستاسې د لور په ژوند کې اوس داسـې څـوک شـته چـې واده ورسره کـول غواړي هغې وویل: نه نشته خو ولې دې دا پوښتنه وکړه ؟

رنا ورته وویل:

زه ډارېږم چې دغه لیونی سپین ږیری بیا کوم اقدام ونه کـړي ښـه بـه دا وي چـې ستاسې دې لور سرنویشت دې یو چا سره وتړو

هغې وویل:

تاسې لکه چې زما له زړه خبره یاست زه هم په همدې فکر کې یم، زما لور ته هـم د هرچا سترګې وراوړي ځکه چې خدای ج پرې د ښکلا لورینه کړې ده نو که لـه چـا سره یې تړون ونه شي کېدای شي دې ته ورته نورو ستونزو سره مخ شو

رنا وویل:

نو ایا په ما باور کوې چې یو مناسب کس ورته انتخاب کړم؟

کوندې مېرمن وویل:

هو ستا ټاکنه ماته د سر په سترګو قبوله ده ځکه چې ته هیڅکله هـم د چـا بـدي نـه غواړې

له دې خبرې سره سم دستي رنا ټلیفون را واخیست او شاپور ته یې زنګ ووا‌هه ورته ویې ویل که وخت لرې یو ځل دفتر ته راشئ ، هغه دې هو په ځـواب سره ورتـه د ورتلو وویل

رنا او دوه نورې مېرمنې په دفـتر کـې کیناسـتې دوی تـه لا د چـایو پیـالې نـه وې ایښودل شوې چې شاپور هم راورسېده دفتر ته په ننوتو یـې چـې نـورې مېرمنـې ولیدې نو رنا ته یې وکتل بیا یې وویل زه ښښه غواړم ستاسې به خاص مجلس وي زه به لږ وروسته راشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا له شا غږ ور پسې وکړ ورته و يې ويل:

ودرېږه، مورِ کوم خاص مجلس نه لرو ،دلته کښنه ،هغه ښکته سترګې اچولې وې بيرته راستون شو او په څوکۍ کيناست رڼا ورته وويل:

مخامخ پېغله مېرمن وګوره !

هغه غلې سترګې راپورته کړې انجلۍ ته يې وکتل حق حيران شو د هغې ښکلا بلا رڼا ګانې کولې بلا کيسې يې په څېره کې پرتې وې د لږ ځنډ نه وروسته يې رڼا ته وکتل غوښتل يې څه ووايې خو رڼا خبرو کولو ته پرېنه ښوده هغې وار پرې لومړی کړ ورته ويې ويل:

ښکلې ده کنه ؟

شاپور وويل:

دا پوښتنه له ما ولې کوې دلته خو د ښکلا سيالي نده روانه ؟

رڼا وويل:

ته سم وايې ،خو زه غواړم ته مخامخ پېغله د سوداګر په سترګو وګورې

شاپور : زه پوه نه شوم

رڼا : شاپوره ته له دې ښکلې مېرمن نشې پيدا کولی، زه غواړم له دې انجلۍ سره ستاسې واده وکړم

هيڅ کمی نه لري، زما ډېره خوښه شوې که زما ورور ژوندی واې له دې پرته مې بل څوک ورته نه ټاکله

زه ډاډه يم دواړه به سره خوښ ژوند تېر کړئ دا زما ټاکنه ده او زما ټاکنه بده نه وي

شاپور لنډه مسکا وکړه بيا يې ووېل:

ما ستاسې د خبرو مطلب واخيست او که د دوی کار خلاص شوی وي ،زه غواړم تا سره په دې اړه په يوازې وغږېږم

رڼا : سمه ده، مور او لورته يې رخصت ورکړ دوی دواړو ته د يوازې خبرو کولو زمينه برابره شوه

شاپور رڼا ته وويل:

واه:

همدغه ستا انصاف ؤ، همدا دې له ماسره همدردي وه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا یې په خبره وخندل ورته وې ویل:
خو ښه ښکلې ده، معصومه ده، بهترینه قواره لري، که یې هر څوک وګوري نو ورپیسې لیونی کیږي
ځکه مې په دې ټوله نړۍ کې په تا ولوریده
شاپور ورته وویل:
اوس خو تا پر ټپونو دمالګې دوړولو چل هم زده کړی
رڼا په حیراني سره دې هغه سترګو ته وکتل ورته ویې ویل:
شاپوره! ما څه کړي، خدای دې نه کړي، چې زه به د چا په زخمونو مالګې ودوړوم، ما خو کومه بده خبره نه ده کړې ؟
شاپور یې په ځواب کې وویل:
له مېلمه هم وپوښته چې شکنه خوري او کنه !
رڼا یې په خبره وخندل بیا یې وویل:
شاپوره ! که ریښتیا درته ووایم په دې ښکلې انجلۍ مې سخت زړه وسوځېده، ته وګوره که داد یو مهم سړي لور وای څومره قدر به یې درلوده لکه سپوږمۍ له مخه یې نور اوري، خو او س بې سرپرسته ده د هر چا د لوبو ښکار شوې ده سپین ږیری هم غواړي ځان ته یې واده کړي، زړه سوی پرې په کار ده له یوې خوا خو به یې سر پټ شي د هر ناولي او بې کاره شخص له ځورونې به خلاصه شي او له بلې خوا زه ډاډه یم چې په دې نږدې سیمه کې یې ساری نه لیدل کېږي
شاپور پرته له ځنډه ځواب ورکړ ورته ویې ویل:
ولې ته !
رڼا: مطلب!
شاپور: له دې انجلۍ ته سل وارې ښکلې یې ؟
رڼا یې په خبره مسکی شوه شاپور ته یې وویل:
هی غلی شه !
چیرته عزیر خان چیرته ملنګ عبدالرحمن!
شاپور : له ټولو ارزښتمنه خو داچې ستا له ظاهري صورت نه باطن بیا څوځله ښکلی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښا سر ښکته واچاؤ شاپور ته يې وويل:

هی بریک شه تا بیا هغه پخوانی خبرې پیل کړې، زه واده نه کوم !او زما واده کول ستاسې له وسې هم پوره نه ده ځه چیرې دې بل ځای غم وخوره !

شاپور وويل:

زما په وس پوره ده زه يې پوره کولی شم زه ستا هره غوښتنه پوره کوم ، ان که دې ژوند په بدل کې هم وي زه به ورته نه ونه وایم

رښا وخندل بیايې شاپور ته وويل:

ته دې سریالونو هوايې خبرې کوې، زما هوايې خبرې نه خوښېږي په نن زمانه کې هر سړی مین دی خو به درواغو، له زړه مین مې لا نه دی لیدلی کله چې په تشو خبرو انجلۍ ته دوکه ورکړي نو مین توب بیا ترې په هوا شي تېرې خبرې يې له یاده ووځي، بیا نو کبر شروع کړي، انجلۍ ته وایې ته خو ما نه کولې له تا نورې ښکلې انجونه راته پیدا کیدې او ....

شاپور وويل:

نن زه د خپلې مینې ازموینې ته چمتو یم ووایه څه غواړې ؟

زه ستا لپاره څه کولی شم ؟هغه څه را په ګوته کړه چې ستا پرې باور کېږي او بیا هغه څه عملا وګوره چې زه دې باور لاسته راوړی شم کنه

رښا وويل:

زما داسې غوښتنې دي چې ته به يې په اوریدو حیران شې، ځکه زه پوهېږم څه چې زه غواړم ستا د تمې خلاف دي په اوردېدو به ټکان وخورې !

شاپور وويل:

اغلې رښا خبره مه اوږده وه که ستاسې غوښتنه داوي چې اوږد راته وغځېږه او په چاړه دې مرۍ درنه پرې کوم هم زه به چمتو شم

رښا دې حیراني په پار شونډې بوخې کړې شاپور ته يې وويل:

له دې هم سخته غوښتنه لرم

شاپور وويل خو ويې وایه بیا ما پرې وازمایه چې کولی يې شم کنه؟ زره مې دې راوچاوده

رښا وخندل بیا يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه غواړم چې ته دې افغان رسنیز مرکز په شمول ستاسې ټول جایداد زما په نوم کړې

شاپور په ملا مات شو په زوره، زوره یې وخندل بیا یې د رښا په طرف وکتل ،هغې ته یې ورته کړه

تا ریښتیا ویل:

چې زما غوښتنه به ټکان درکړي، په ریښتیا یې ولړزولم ژبه یې په تالوکې راوچه کړه، تا هغه څه وویل چې ما یې فکر هم نه کاوه ما هیڅکله باور نه کاوه چې دې رښا په زړه کې به دې مال او دولت مینه وي، رښا مې بل ډول تعبیرولـه، هغه چې ارزښتونو ته درناوی او لومړي توب ورکوي، هغه چې تر هرڅه ورته معنویت مهم دی خو هغې نن دې جایداد شرط کېښود هغه نن د خپل هغه ځان قیمت کېښود چې ما ویل ټوله نړۍ یې هم بیه نشي پرې کولی

رښا یې په خبرو په قهر شوه شاپورته یې وویل:

قصیدې مه وایه او دسریالونو تمثیل مه کوه زما بدې راځي هیله کوم، ته له دې ځایه لاړ شه، زه نور ستاسې د خبرو د اوریدو تاب نه لرم

زه پوهیدم چې ته تمثیل کوې، زه پوهېدم چې ته په دې خبرو ماته دوکه راکوې

شاپور : زه تمثیل نه کوم، او نه د خلکو غوندې دوه مخې او سل زړی یم هیڅ وخت مې درته دروغ نه دي ویلي او نه غواړم خپل ټول ژوند له درواغو سره تېر کړم

رښا یې په خبره کې ور ولویده ورته ویې ویل:

څه چې ماوویل تا واوریدل، له هغو زیاتې خبرې د کولو لپاره راسره نشته بیا یې

شاپور ته دې وره په لور گوته ونیوله ورته ویې ویل:

زه نه غواړم نور څه واورم ته نور تلی شي !

شاپور وره ته ورسېده، خو پښه نیولی شو مخ یې بیرته راوگرځاؤ رښا ته یې وویل:

تاته خپله کورنۍ هم ارزښت نه لري ؟

رښا په تروشه ټنډه هغه ته وکتل ترې ویې پوښتل:

ولې؟

هغه ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

کم ترکمه د حلیمې خور وصیت ته دې هم ونه کتل هغې له مرګ مخکې لیک کې څه درته لیکلي ؤ هغې درته زما د لاس نیوي نه و ویلي؟

رڼا بیا هم په تروه ټنډه ځواب ورکړ:

زما ژوند زما ژوند دی د حلیمې ژوند نه دې چې د یو چا لپاره یې برباد کړم او د یوه لاپو سره واده وکړم ، زه ډاډه یم چې زما د خور به هم زما پریکړه خوښه شي

ځکه که هغې ته ستا دوهم مخ مالوم وایې شاید دا وصیت یې نه وی کړی

شاپور د وتو لپاره ګام کښود رڼا ورپسې غږ وکړ شاپوره وښه چې نن مې خفه کړې نن مې داسې خبرې درته وکړې چې تر دې دمخه مې چاته نه وې کړې

شاپور له اوښکو ډنډ سترګې په رڼا کې ونیوې هغې ته یې وویل:

نه دې بښم، هیڅکله دې هم نه بښم

رڼا یې په خبره مسکی شوه خو دې ویلو دې پاره یې څه نه لرل

شاپور له دفتره ووت.

رڼا له ځان سره په فکر کې مشغوله شوه، ویې ویل:

دا سړی دې حلیمې له مرستې کولو وروسته ښه راباندې لګېږي، د هغه لپاره مې په زړه کې یو ځانګړی احساس پیدا شوی داسې احساس چې تر د دې مخه مې په زړه کې نه وو ،ان فکر کې هم د یوچا لپاره راسره نه ګرځېده

خو نه پوهېږم چې دا څه دي؟ او څه به ترې جوړ شي، خیر مالوم به شي چې شاپور زما د وړاندیز لپاره څه کوي او زما لپاره چې څه په خوله وای هغو ته په عمل کې څومره ژمن دی

رڼا دا خوږ سوچ نور هم غځاوه خو د دروازې ټک، ټک یې د فکر تسلسل وشکاؤه د راځه په ویلو سره یې ولیدل چې اداري مدیر یې څه پانې د لاسلیک لپاره ورته په لاس کې نیولې دي

رڼا هغه ته وویل:

مدیر صیب راځه پانې به درته لاسلیک کړم ته مې د یوه بل کارد لپاره هم رابللې، خو ښه شوه چې خپله راغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چې یو سپین ږیری سړی وو د رښا سپېځلی احساس یې درک کاؤه له همدې خاطره یې د رښا ډېرقدر کاؤه لاس یې په نامه ونیول رښاته یې وویل په سترګو لورکی امر وکړئ

رښا : ! د کابل په شمول د ولایاتو ټول مسولوخبریالانو ته ووایه چې یوې څېړنیزې مبارزې ته ځان چمتو کړي دا دنده چې زه دوی ته سپارم څه اسان کار ندی له ځان سره گوابونه لری خو اړ یو خپل ولس ته دې چوپړ په موخه دا گوابونه پر ځان ومنو

مدیر وویل! اغلې رئیسه صیب زه دوی ته څه ووایم !

رښا: هیله کوم ماته رئیسه مه وایه نه مې خوښېږي، زه یوه خبریاله یم،او تل به اوسم، که په لوړ او یا هم ټیټ موقف کې وم مهمه نه ده، ان که وزیره هم شم زه به خبریالي کوم ځکه چې همدامې د ژوند اصل دی

مدیر: نو اغلې خبریالې زه دوی ته ستا له اړخه څه ووایم

رښا: ورته ووایه چې د ځمکو د غاصبینو پلټنه وکړي، نومونه یې په لیست کې ولیکي، د ثبوتونو سره یو ځای یې په مرکز او ټولو ولایاتو کې نومونه افشا کوو که حکومت څه نشي کولی نو ولس خو به کم تر کمه خپل دوښمنان وپېژني او دهغوی په دروغجنو ځېرو خو به نه غلطېږي

مدیر وویل سمه ده

هغه مرکز او ټولو ولایاتو ته دې رښا پیغام ایمیل کړ

رښا هم کورته لاړه ځکه چې ډېر ناوخته شوی ؤ

له ډوډی خوړلو او لمونځ کولو وروسته ویده شوه ،ځکه د ورځې ډېره ستړې شوې وه، سهار وختي پاځېده، لمونځ یې وکړ بیا یې د معمول تمرین نیم ساعت بشپړ کړ وروسته د دفتر په لور روانه شوه، پیاده یې حرکت پیل کړ ځکه دفتر په څو قدمې کې ؤ

دفتر کې کښاسته تر څو دې کابل ښار د ځمکو غصب لیست له اسنادو سره یو ځای خپله جوړ کړي په دې فکر کې وه چې له کوم ځایه یې پیل کړي چې ټلیفون یې وشرنگېده ویې کتل یوه نامالومه شمیره وه

شین بټن یې کیکاګله غږ پرې وشو اغلې رښا مبارک دي وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورِ ته خو دې ځان ډیر پا ک، خواخوږی، هېواد پال معرفي کاؤ ته خو اوس بـلا راووتي

رڼا یې خبره ورپرې کړه هغه ته یې وویل:

وروره لومړی ځان را وپېژنی، وروسته مې سمه پوه کړه چې ته څه وایې زه دې پـه خبره نه پوهېږم

هغه وویل:

زه دې ښاري محکمې قاضي یم څه وخت وړاندې دې د مورِ ته مراجعه کړې وه

رڼا وویل:

د څه لپاره ؟

هغه وویل: ولې هیر دې شو، څه وخت وړانـدې د یـوې کونـډې مېـرمن د کـور خلاصولو لپاره چې راغلې وي، کوم چې یوه زور واکي غصب کړی ؤ بیا مـورِ درتـه دهغه جعلي اسناد له منځه ویوړل

او هغې ته مو خپله قباله تائد کړه

رڼا وویل:

ښه نو اوس؟

هغه وویل:

مبارکي یې درته وایم

رڼا : دې څه مبارکي ؟

هغه وویل:

ځان ناګاره مه نیسه، دومره لویه خبره څنګه پټېږي ؟

رڼا ځواب ورکړ وروره زه ستاسې په خبره نه پوهېږم، کـه لطـف وکـړې او پـه لنـډو واضح ووایې چې څه خبره ده نو زما او ستاسې دواړو دو خت د زیانه به مخنیـوی وشي

هغه وویل:

دلته یوه لویه دوه سوه جریبه ځمکه چې تاسې اخیستې ده ستا په نوم کیږي قباله یې درته جوړېږي او افغان رسنیز مرکز ،تلویزون او راډیو ستا په نوم کیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دا راته ووایه چې دومره پیسې دې له کومه کړې، او زموږ برخـه پکـې څـومره دی

رښا ځواب ورکړ:

ښاغلی قاضي، زه ستاسې بې هوده خبرو ته وخت نه لرم، هیله کوم زه ډیر کار لـرم زه ټلیفون پرې کوم

رښا ټلیفون پرې کړ د ټلیفون پر څوکه یې زنه تکیا کړه په یو ژور سوچ کې لاړه دې ځان سره یې وویل:

واه شاپوره مننه درنه کوم، ته خو په ریښتیا د عمل سړی یې لکه څرنګه چې ما فکر کاؤ له هغه نورهم لوړ وختې، ته په ریښتیا چې د قربـانی او سرښـندنې سـړی یـې، حلیمې سم ویلي ؤ ته بې جوړې یـې زه یوځـل بیـا اقـرار کـوم چـې مـا دې پـه پیښنګلوي کې ډېر ناوخته کړی، له دې وروسته دې نه ځوروم، تـه زمـا لپـاره پیـدا شوی او هغه څوک یې چې دې چا لپاره مې خوښونه لیدل، هغه ته یې، بل څـوک نشي کیدای زما وجود ستا د پاره جوړ ده، زه به دې ډېر ژر خپل کړم

رښا په همدې چرتونو کې وه چې یوځل بیا یې د ټلیفون زنګ د فکرونو لـړی پـرې کړه ویې کتل هماغه قاضي ده رښا ته یې په ټلیفون کې وویل:

اغلې رښا مورِ درته په تمه یو دلته ستاسې لاسلیک ګوتې او د تـذکیرې شـمیرې تـه اړتیا ده هیله ده ژر راشې، رښا بیا دې ځان سره په سوچ کې شوه ویې ویل:

اغلی شاپوره ما غوښتل چې دا مالوم کړم ته زما سره څـومره مینـه لـرې، زمـا لپـاره څومره قرباني ورکولی شې، کنه زه خو دې مال جایداد او ځمکې هیڅ وړې نه یمه وروسته یې قاضي ته

لنډځواب ورکړ:

زما قبالې موالې او داسې اسنادو ته اړتیا نشته، هیله ده نور زنګ ونه وهې.

ټلیفون یې پرې کړ.

دې ځمکو د غصب دې پلټنې په پلان بوخته شوه، لا یې لومړني مـواد نـه ؤ چمتـو کړي چې شاپور یې اسناد په لاس مخې ته ودریده

په قهر جنه څهره یې په رښا کې سترګې خښې کړې هغې ته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته لا نور څومره ریشخند په ما وهې لومړی وایې چې جایداد دې زما په نوم کړه اوس مې چې دا کار وکړ نو د لاسلیک لپاره محکمې ته هم نه راځي، اسناد یې په میز ورته په زوره وویشتل، هغې ته یې وویل دې ځمکواو جایداد وړې دادي اسناد مې درته چمتو کړل ټول مې ستا په نوم کړل یوازې ستاسې لاسلیک ته اړتیا لري، رنا د خپل طبیعت خلاف، لکه چې څوک ګونګي ته خبرې کوي، هیڅ عکس العمل نه ښوده، بلکې کله کله خو د شاپور خبرو ته مسکی کیده، شاپور ته به د هغې مسکا نوره هم د درد باعث شوه

شاپور اړ شو دې هغې چوپتیا ماته کړي، هغې ته یې وویل:

او هو زه دیوال ته خبرې کوم، دا وګوره په عوض ددې چې خجالت وباسي لا خاندې هم

رنا: هم نوره چوپتیا ماته کړه شاپورته یې وویل:

نور نو اړتیا نشته چې ماته ځان ثابت کړې زه نور له ځانه هم په تاډیر باور لرم، ستا د ریښتینولي ازموینه پای ته ورسېده، ستاسې کار پای ته ورسېده اوس زما کار پیل شوه

ته مه وارخطا کېږه، ستا هیله داده چې ما خپله کړې کنه، شاپور چپ غریو نیولی ولاړ ؤ څه یې نه ویل:

رنا خپلې خبرې ته په خپله ځواب ورکړ ویې ویل:

هو ستاسې همدا هیله ده، زه نوره ستا شوم، زه نه ستاسې د جایداد وړې وم او نه د کومې بلې مادي سرچینې، یوازې ما غوښتل پوه شم چې ته زما لپاره څومره ریښتونی یې، زه درته څومره ارزښت لرم او زما لپاره څومره قرباني ورکولی شې زه اوس ډاډه شوم چې ته زما لپاره هر څه کولی شې ان له ژونده هم تېریدلی شې، خو ما وښئ چې ته مې وځوروله، کاش کې ما دومره تکلیف نه وای درکړی شاپوره زه نوره ستاسې یم، زما وجود باندې له شرعی تړون وروسته یوازې تاسې حق لرئ ته نوره اندیښنه مه وهه

زه دې په خواکې یم او تل به اوسم

شاپور ددې خبرو په اوریدو د خوشحالی سلګو واخیست د رنا په لور یې قدمونه اخیستل پیل کړل، فکر یې وکړ چې نوره رنا د هغه شوه نوره هغه هستي چې له ډیره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږد وخته یې ورته انتظار کړی ؤ نوره یې خپل مال شوه، غوښتل یې ځان ورته دومره نږدې کړي چې خپل لاسونه د هغې له نرۍ ملا تاؤ کړي او زړه ته یې نږدې کړي خو رڼا ډېر ژر د هغه په موخه پوه شوه لا د هغې تن رسېدو ته یې یو گام پاتې ؤ چې رڼا غږ پرې وکړه شاپوره ته څه کوې ؟ همدلته ودریږه

هغه وویل: خو په خپله خوله دې وویل چې زه ستایم نو اوس بیا څه وشول

رڼا : زه هم منکره نه یم خو له نکاه وروسته

شاپور : سمه ده بیگا ته یو محفل نیسو، دکوژدې په مراسمو کې نکاه هم ټرو، رڼا ځواب ورکړ:

ما خپله پریکړه درته واورولە نور مخکې کارونه خپله تنظیم کړه زه پرې اعتراض نه لرم .

ماښام رنگین چاپیریال جوړ شو د دفتر ملگریو د محفل په جوړولو کې خورا خواری کړې وه هر طرف ته رنگونه او رڼا گاني خپرې وې، خوشبویي لکه د پسرلي موسم تر هر چا رسیدله دې هیڅ څه کمی نه وو

شاپور او رڼا جوړه د تخت لورته لکه شهزادگان راغلل، دواړه دنگې ونې لکه جوړه چنار د تخت خوا کې ودریدل، محفل کې ناست خلك هم دې دوی په درناوي له ځوکیو پورته شول، لومړی دوی کناستل بیا د محفل مېلمانه په خپلو ځوکیو ناسته پیل کړه، رڼا په نوې جوړه کې سمه رڼا کوله غټو بنورو سترگو کې یې له ډیره لرې تور او سپین مالومیدل، هر طرف ته له اړولو سره به یې د ناستو خلکو راښکون کاؤ رومانتیك ماحول ؤ، دې دوه بې جوړو، کسانو، جوړه د هر لیدونکي لپاره زړه راښکونکې وه

د کوزدې مراسم په شاندارو ولولو پیل او پای ته ورسیدل، نکا هم وشوه تر تیب کونکو اعلان وکړ چې یوه اونۍ وروسته به ددې جوړې د واده مراسمو شاهد هم واوسئ

تر ډېره ناوخته خلکو ساعت تېرې وکړ او له نیمې شپې څه وخت تېر ؤ چې محفل پای وموند

رڼا هم د خپلو مېرمنو خبریالانو سره یوځای ددې لپاره سینگار شوې هغې خونې ته لاړه چې شاپور ورته په گرایه نیولې وه ، شاپورهم په خپل تگ کې قدمونه سستول

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ګوندې رڼا به ورته ست وکړي چې همدلته چې رڼا اوسیږي پاتې شي خو له شاه یې دې رڼا غږ واووریده ورته ویې ویل:

شاپوره ته کورته ځې هغه وویل:

هو خو که تاسې وایې دلته پاتې شئ زه کوم اعتراض نه لرم، رڼا ورته وویل:

بې شرمه غلی شه څوک به یې واوري، ژر خپل کورته له ځنډ پرته لاړ شه، سبا سهار چایو خوړلو ته ځان راورسوه چې زه غواړم درسره په ځینو مسئلو خبرې وکړم هغه هو وویل بیا د خپل کروزین په لور په اوچتو ګامونو روان شو ، رڼا له شا غږ پسې وکړ شاپوره هغه قدم نیولی شوه شاته یې راوکتل دې رڼا غږ یې واوریده هغې ورته وویل:

په ځان دې پام کوه

شاپور وخندل بیا یې ورته وویل امر دې پر ځای کیږي ،خو مخکې دې ولې نه ویل:

رڼا ځواب ورکړ اوس خو مې ضیمه واري شوه، تاته پام زما مسولیت شو او زه ډېره مسولیت پذیره یم خبره اوسه

شاپور: ستاسې ضیمه واره اوسیدل ماته کومه نوې خبره نده، نور یې د خپل موټر په لور حرکت وکړ رڼا هم خپلې خونې ته لاړه سخته سترې شوې وه خو د لمانځه نه مخکې ویده کیدل یې نه خوښیدل اودس یې وکړ جامې یې بدلې کړې او په ارامه یې لمونځ وکړ بیا یې سر په بالښت کیښود له بالښت سره د سر له وصل کولو سره یې سترګې هم سره ورغلې

سبا سهار یې د سترګو له پرانیستو سره دې شاپور په څېره سترګې ولګیدې، حیرانه شوه سترګې یې وموښلې، فکر یې وکړ لکه چې خوب دی خو خوب نه ؤ دې سترګو په بیا پرانیستو سره یې په مخکې شاپور لکه سلامي سرتېرې ولاړ ولیده رڼا راپورته شوه هغه ته یې وویل:

شاپوره ته دلته څه کوې، هغه ځواب ورکړ:

ولې خو تابیګا راوغوښتم

رڼا : سمه ده چې ما راوغوښتې، خو د چای خوړلو خونې ته نه زما د خوب کوټې ته !

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور یې په خبره وخندل بیا یې وویل:

د بیګنی شرعي پریکړې له مخې ستا شته ،زما او زما دې ستا دي هر څه زمونږ ګډ دي زما اوستا پکې نشته

رڼا ورته وخندل:

هغه ته یې وویل:

دا خوب دې اوبو ته ووایه، اوس لا وخته دی، له واده وروسته دا خبرې وکړه

شاپور: په یوه اونۍ کې به واده هم وشي

رڼا وویل:

ځه ته اوس لاړ شه د چای څښکلو خونې ته زه لمونځ کوم چې قضا کیږي ځان چمتو کوم زه هم درځم په ګډه به چای وڅکو او خبرې به هم وکړو

شاپور ووت او رڼا هم خپل عبادت وکړ وروسته شاپور ته مخامخ دې چایو میز ته په څوکۍ کیناسته هغه ته یې وویل:

تاسې ولې دومره بیړه وکړه

شاپور: د څه ؟

هغې وویل:

تاسې ولې دومره ژر د واده کولو د پاره بیړه لرئ ؟

شاپور یې په خبره وخندل هغې ته یې وویل:

خو پرون سهار تاسې وویل:

چې ما خپله پریکړه وکړه، نور مخکې کارونه ستاسې دي او زه پرې اعتراض نه لرم نو اوس اعتراض له کومه شو؟

رڼا: زما مطلب دادی چې په یوه اونۍ کې دې واده تیارياني اسان کار ندی هسې نه چې خلک راپورې وخاندې؟

شاپور : پرون ماښام پروګرام دې خوښ شو؟ هغې وویل هو ډیر په زړه پورې ؤ شاپور ځواب ورکړ دا د سهار نه تر ماښام د پروګرام تیاری وو شاپور ته د داسې ساده سړي فکر مه کوه هغه یوازې تاسې ته د مینې په وړاندیز کې زړه نه شو کولی په نورو کارو کې ډیر زړه ور دی په یوه اونۍ کې به داسې تیارياني ونیسي چې خلک به ګوته په غاښ حیران ورته ولاړ وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښا وویل:

زه دربانديې باور لرم، ته چې څه وايې د هغو دعملې کولو ځواک هم لرې ته هغه څه کولی شې چې نور خلک يې نشي کولی

خو زه يو ډيره مهمه دنده پر مخ وړم، تر څومې چې هغه نه وي تر سره کړې زه واده نه کوم

شاپور ورته وويل:

دې څه دنده ؟

رښا غواړم د هېواد د بيت المال غله او دې بيت المال د ځمکو غاصبين افشا کړم ،ټولو ولایاتو خبریالانو ته مې دنده سپارلې، چې مالومات او اسناد راټول کړي، د کابل مرکز دنده ما په غاړه اخيستې

شاپور وويل: اغلې رښا ولې له واده وروسته داکار نه کوې؟ که له واده وروسته تا څوک کار ته نه پريږدي ته ولې اوس بيړه لرې

رښا ځواب ورکړ:

زه د هېواد د دوښمنانو ډيره بده ايسم ته پوهيږې چې هغه زما وينې هم څکې زه هر وخت د مرګ د ګواښ سره مخ کيدای شم، که دا ماموريت رانه پاتې شي نو ځنکدن به راباندې ډير سخت تېر شي

شاپور ورپاځيده دې هغې په خوله يې لاس ورکيښوده بيا يې هغې ته وويل:

د خدای ج لپاره نوره يوه کليمه هم ونه وايې!، نوره د مرګ خبره په خوله وانه خلې، زه يې دې اوريدو تاب نه لرم، زه ډاډ درکوم ستا هيلې به هم پوره شی او واده به هم وشي

رښا : خدای ج دې ستاسې خبره ريښتيا کړي، زه هم هيله لرم چې تا غوندې يوه کس سره ژوند تېر کړم، ما فکر نه کاؤ چې ماته به مې د خوبونو شهزاده پيدا شي، ځکه زما فکر دې نورو نه جلا دی، غوښتنې او هيلې مې نورو سره توپير لري، خو زه څه خبره وم چې شاپور هغه غښتلی سړی دی چې زما دې باور لپاره بې جوړې اراده او زغم لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپوره زه ډیره خوشحاله شوم چې ته مې په لاس راوړې، ته مې د خوبونو تعبیر وې ته مې د خیالونو دې ټال جوړه شوې نړۍ وې خو دې سترګو مخکې مـې بیـا هـم رانه ورک وې

زه دې ډېر قدر کوم، زه به ډیره مینه درکړم ځکه چې ته دې ډیرې مینې وړ یې تـه بې جوړې یې ته ډیر پاک زړه لرې

کوم چې زما لپاره پکې بې مثاله مینه نغښتې ده

شاپور وویل:

هیله کوم زما له توصیف نه تېر شئ، زه د داسې الفاظو وړ نه یم خو له دې وروسته د مرګ خبرې ونه کړئ، ځکه ستاسې دې ژوند سره زما ژوندهم تړلی، که ته ونه اوسې نو بیا به زه څه کوم زما په وجود کې خو ستا په قوت ساه ښکته او پورته کیږي، دې زړه هره درزا مې تا یادوي، په هر رګ کې مې ته یې ستا په برکت مې په وجود کې وینه چلښت کوي کنه روان بهیر به یې ودریږي او هر څه به دې منځه لاړ شي

رښا یې خبره ورپرې کړه ورته ویې ویل:

ته چای هم څکې او که یوازې خبرې کوې ،زما دفتر ته دې تګ وخـت دی ،ژر، ژر که چې ناوخته کیږي

شاپور :

ظالمې نن خو د دې کـوزدې لـومړۍ ورځ دی، رخصـتي وکـړه نـن زه پـه خپـل صلاحیت اجازه درکوم

رښا وخندل، زه د افغان رسنیز دفتر مشره یم دا له یـاده مـه باسـه چـې زه دې چـا اجازې ته اړتیا نه لرم

بیا د شاپور مخته ځیره شوه هغه ته یې وویل:

هی !ستا مخ خو له غمه سم پرسیدلی، ته مه خفه کیږه، زه نه مرم، لومړۍ تا سـپین ږیرې کوم بیا به دې مرګ لپاره تیاری نیسو، هسې ټوکې کوم ته زما ټوکې هم جدي نیسې

شاپور :

نور په غلطي کې هم دې مرګ نوم وانه خلې، رښا یې خبره ورپرې کړه شاپور ته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مرګه خو خلاصون نشته، دې خدای ج له وجوده پرته هر ژوندی باید دې مـرګ څکه وکړي، خو خدای ج دې مورِ ته مهلت راکړې چې لومړی د خپلو مسلمانانو په خدمت کې ښه ستړي شو ویښتان مو سپین شي بیا که مرګ راشي هم پروانه کوي
له دې وروسته یې دسکول راواخیست شاپورته یې وویل:
زړګیه زه دفتر ته ځم چـې خپلـه راسـپارل شـوې دنـده تـر سره کـړم او د ولایـاتو خبریالان هم تعقیبوم چې کارونه یې تر کومه سرتـه رسـولي، خـو کـه زمـا پـه دې ماموریت یوکال هم وځي ته باید د واده نوم وانخلي
شاپور دې هو په دود سر وخوځاؤ: غوښتل یې چې رڼا ته یوه خبره وکـړي خـو لـه شرمه یې مخ سور شو بیا یې هم دې خبرې جرئت وکړ رڼا ته یې وویـل مننـه چـې زړکی دې راته وویل ته نه پوهیږي چې ماته دغه کلیمه څومره ارزښت لـري او دې جملې ته مې څومره انتظار ویستلی دی رڼا یې هم په خبره مسکی شوه شاپورته یـې وویل:
ځه زمورِ د کور زومه، دا خو وړه خبره ده اوس به دومره مینه درسره وکړم چې نړۍ به درنه هیره شي خو پام چې په دې هیره شوې نړۍ کې زه درنه هیره نشم ځکه زه هم د نړۍ یو جز یم رڼا نوره دې خپل دفتر په لور وخوځېده، لنډ مهـال وروسـته یې په خپل دفتر سر ور دننه کړ لا په څوکی نه وه ناسته چې په دسـکول کـې یـې فون وشرنګید ټلفیون یې راواخیست وې کتل چې د هرات ولایت دې سمت مسول خبریال دی دې سلام له ویلو وروسته یې رڼا ته وویل ماته راسپارل شوې دنده مـې تر سره کړه د ځمکې د غصب راپورمې ټول له اسنادو سره تیار کـړ رڼـا ورتـه وویـل راپور دې په خپل غږ ثبت کړی هغه وویل هو نو بل څوک یې راته ثبت کړي
رڼا: ته راپور په خپل غږ مه ثبتوه د اسنادو سره یې لیکل شوی مـتن ماتـه راولیـږه راپور زه په خپل غږ خپروم !
هغه وویل:
ولې؟
رڼا : زه تاسې په کوم خطر کې نه شم اچولی !
هغه ځواب ورکړ اغلې رئیسې صیب خو دنده اومسولیت مو دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښا : اول خو ماته رئیسه مه وایه، نه مې خوښیږي، یواځې دخبریالې پاک نوم راتـه بسنه کوي، همدا راته له پاچاهي هم ستر نوم دی

بله خبره دا چې دا سمه ده چې ستاسې مسولیت هم دی او هېواد پـه مـورِ مسـاوي حق لري هر یوه دې پور په ډول ددې ولس قرضداري یو، باید چې له مرګ مخکې یې دا حق اداکړو خو چې زه ژوندی یم تاسې کوم خطر او ګواښ ته نشم ورکولی، لومړی باید زه درته سپر شم بیا له ما وتلې ګولی که په تاسې ولګیږي نو زه بـه ځـان ډیر مسوله نه ګڼم ځکه چې له وسه به مې بهر وي

خبریال غوښتل نور دلایل هم ووایې خو رښا خبرو ته پرینه ښوده هغه ته یې وویل زه چې څه درته وایم هغه وکړه

رښا اداري مدیر ته زنګ وکړ ورته ویې ویل:

دې ټولو ولایاتو خبریالانو ته ووایه چې د ځمکو د غصب اسناد راټـول کـړې راپـور دې په خپل غږ کې نه ثبتوي یوازې متن دې له اسنادو سره ماتـه راولیـږي، زه نـه غواړم زما په شتون کې دوی دې کوم زیان سره مخ شي

هغه سمه ده صیب وویل بیا یې ټلیفون پرې کړ

رښا هم نوره لاس په کار شوه دې شخصي اړیکو او دولت کـې د مخلصـو مـامورینو دې پیدا کولو په لټه کې شوه تر څو لیست وار د هغو خلکو نومونه پیدا کـړي چـې دې بیت المال د ځمکو د غصب یې کړی چټک کار یې پیل کړ، ځکـه خـو لا دوه ورځې نه وې وتلې چې خپل هدف ته ورسېده

داسې راپور یې جوړ کړ چې دې غاصبینو دې زړه پر ځمکه یې دې تزلزل خپراؤ او دې چارو ګذار پرې کیده

دې هغې له راپور چمتو والې سره دې لسو ولایاتو راپورونه هم خپرولـو تـه چمتـو راولیږل شول

رښا د پلټنې مشهورې خپرونې له خوا اعلان وکړ

غواړی هغه څېړې درو پېږنم چې ستاسې په مرۍ یې د خپک کولو لپاره پښه ایښې، غواړی هغه بې وجدانه در وپېږنم چې ستاسې د کونډې، یتیم او دې بې وزله حـق یې تر ستوني تېر کړی او خپله مرداره ګیډه یې پرې پرسـولې، غـواړئ چـې هغـه څوک در وپېږنم چې په ظاهره ستاسې غمخوار ځان بولې خو ستاسې وینې زبیښي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

که لیواله یاست او ځواب مو هو وي نو نن شپه نه بجې زما پلټنه خپرونه مه هیروی ولس ددې اعلان په اوریدو سره لکه ویده چې راویښ شي حیران شول ځکه له دې مخکې چا ددې غټ خبټو په اړه څه نه شول ویلی که به یې ویل هم نو ځای به یې هدیره ؤ .

اعلان د فسبوک، ټویټر بااحساسه ملګرو دپوستونو سر لیک شو، تر ټولو خوندور پوست خلکو ته دې رڼا ددې کار پیل او دې زور واکو په وړاندې دریدل ؤ په کمنټونو کې به خلکو رڼا ته ځانګړی لیکل کول

رڼا دې ولس ریښتونې استازې، رڼا دې ولس خواخوږې، رڼا د خپل هېواد سره دې ځانګړي مینې ځښتنه، رڼا د هېواد دې توروتیارو روښانه څراغ، رڼا له خپل ولس سره دې مینې سمبول او په لسګونو نورو ښکلو نومونو یادیده

رڼا د هېواد هر یوه فرد وپېژنده او د خپلو حقونو صادقه مدافعه یې وبلله

خلک دې شپې نهو بجو ته لکه دې روژه ماتي ماښام ته په تلوسه ناست ؤ

خپرونه پیل شوه، رڼا د ځمکو د غاسبینو لیست پیل کړ، دې لسو ولایاتو شتمنو هغه وړو نومونه او هغه ځایونه یې ذکر کړل چې دوی په زبردستي نیولي ؤاو خپل کورونه، مارکیټونه او ښارګوتي یې پکې اعمار کړي ؤ.

په دې نومونو کې دې هرې طبقې زورواکو څېرې خلکو ته ښکاره شوې ځینې خو یې هغه هم ؤ

چې دې اسلام او هېوادنی مینې په خاطر یې خلکو ته سبقونه ورکول، دې اوږدو ږیرو لاندې یې پت شیطانان خلکو نه پټول.

رڼا پروګرام پای ته ورساؤ په پای پ کې یې وویل:

سبا و بل سبا هم په تمه شئ ستاسې به دې دا ډول حیرانونکو څېرو سره اشنا کړم له ولس سره خواخوږي او جفاګر به درته وښیم

رڼا له دې خپرونې وروسته لکه دې څوارلسم سپوږمي دې هر چا دې سترګو په مخکې او زړه کې ځای ونیو

د هر چا په ژبه د مجلس کیسه شوه، دې هر چا دې باور یوه سرچینه وګرځیده، زیاتره د فسبوک او ټویټر خاوندانو خو یې تصویر په فورپایل ولګاؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غاصیبین زور واکي هم خاموشه ؤ ځینو خو شکرونه باسل چې زه خو خدای ج ترې بچ کړم زما نوم خو یې وانه خیست

رڼا سبا هم خپله خپرونه مخته بوتله او دې لسو نورو ولایاتو غاصیبینو نومونه یې واخیستل

دریمه او ورستی ورځ راغله رڼا لیست په لاس نهه بجې دې ټلویزون سټوډیو ته ننوته

په خپرونه یې پیل وکړ ورستی لیست یې څرګند کړ او د هغو سلګونو جریبه ځمکو نومونه یې هم واخیستل چې دوي په بډو وهلي وه

رڼا وویل:

ما مې خپل مسولیت ادا کړ، که مې وس وی ددوی له ستوني مې ستاسې حق رابامه خو کاش چې دا کار مې کولی شوای، ځه لږ تر لږه مې زړه سکون شو چې تاسې خپل ریښتوني دوښمنان وپیژندل، هغه چې ظاهري بڼه یې په سپینو جامو کې پټه وه او تاسې یې خپل موریدي ته رابللی

نور نو د حکومت کا ردی چې وروسته څه کوي

رڼا خپرونه ختمه کړه نوره له سټوډیو راووته

بهر شاپور ورته موټر درولی ؤ تر څو یې خپل استوګنځي ته ورسوي، هغه سره موټر کې کیناسته موټر حرکت وکړ، هغه ته یې وویل:

غواړې یوه خوش خبرې درته واوروم ؟

هغه وویل:

ولې نه ژر یې وایه

رڼا وویل:

له دې وروسته دې واده تیاریاني نیولی شي هغه څه چې ما غوښتل دې یوه ضیمه وار خبریال په توګه مې تر سره کړل

شاپور یې په اوږه لاس کیښود رڼا ته یې وویل:

سم ووایه، ته خو توکې نه کوې ؟

رڼا یې له خپلې اوږې لاس لرې کړ شاپورته یې وویل:

شاپوره لاس دې لرې کړه موټر به چپه کړې، لارې ته ګوره، زه تاسره کله ټوکې لرم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه یې په خبره وخندل بیا یې وویل:

مورِ له هغه اولې ورځې کارونه پیل کړي، هر څه چمتو دي که ستاسې غوښه وي سبا نه بل سبا به مراسم پیل کړو

رڼا ځواب ورکړ:

ایا په دومره لنډ وخت کې به هرڅه ممکن شي

شاپور وویل:

دا زما دې خوښې واده ده، زه هر دقیقه په دې فکر کې یم چې هیڅ کم پکې نه وي

رڼا وویل:

چې ته ډاډه یې نو زه هم کوم اعتراض نه لرم

شاپور: بس سبا نه بل سبا دې واده ورځ وټاکل شوه خپل دوستان رابلل شې

رڼا سورِ اسویلی وکیښ شاپور ته یې وویل:

ماما مې د هېواد نه بهر دی نوره کورنۍ خو تا ولیده چې له خاورو لاندې شوه زه خو ظالیمانو له کورنۍ خلاصه کړم بس چې نور څوک په خیال کې راځي بلن لیک به ورولیږم

دوی کور ته راورسېدل رڼا خپل د خوب کوټې ته ننه وته ور یې راپورې کړ شاپور لکه بیګانه دې بند وره تر شاه پاتې شو په رڼا یې غږ وکړ او هو تا خو ور رابنډ کړ داسې نه وایې چې خاوند مې بیرون پریښود رڼا بیرته ورتاؤ شوه ور یې ورخلاص کړ هغه ته یې وویل:

ته خپل کور نه لرې، هغه وویل:

لرم یې خو هسې ګیله راته ودریده رڼا ځواب ورکړ ورته ویې ویل:

ګیلې در سره وساته بیا به یې دې واده په شپه کوو، نور یې ور ورپسې بند کړ

له دې وروسته رڼا ټلیفون راواخیست دې لومړي ځل لپاره یې فیسبوک خلاص کړ پوست یې وکړ دوشنبه زما واده ده، ما ویل ما سره به دې ناوې توب په ورځ دې مور دعاوي اوکورنۍ راسره وي خو ظالیمانو هغه ټول رانه په دې ګنا واخیستل، او له تورخاورو لاندې شول چې ما مې ددوی ظلم دې خپل ولس په وړاندې نه شو برداشت کولی، ددوی په وړاندې ودریدم خو اوس لکه اوبو راوړې بې کورنۍ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم چې دې ناوې توب په ورځ راسره خپله کورنۍ نه وي څـومره سـخته بـه رابانديې تمامه شي، په هر حال داچې خپل ولس ته مې تر خپله وسـه هلـې حلـې وکړې بس دا به راته يو څه ډاډ راکوي

پوست نه ؤ سمې کانې يې وکړې، نږدې يو نيم لک خلکو لايـک او پنځـوس زورو خلکو پرې کمنټ کړی ؤ ټولو دې رنا سره خپله خواخوږی ښودلې وه هريوه ليکلي ؤ رنا خورې ته مه خفه کېږه تا دې دې ملت لپاره سترې قربانی ورکړې مورِ يې نشو هيرولی، مورِ دې هم ورونه او خويندې يو

مورِ به درسره دې واده په ورځ خامخا ګډون کوو

ستاسې دې واده ډالۍ او برخه به دې يوې خور په شان کـوو، او ستاسـې دې واده په خوښی کې به لکه دې کورنۍ غړي ونډه اخلو

سهار رنا چې خپل فيسبوک خلاص کړ دې خلکو مينه يې وليده يونيم لک لايکونـه يې وليدل، کمټونو کې يې دې ولس مينه وليده نو له ډيرې خوښی يې پـه سـترګو کې اوښکې راغلې دوهم پوست يې هم وکړ ويې ليکل پـه ريښـتيا چـې تاسـې زمـا ورونه، وريرونه خويندې ياست، زه اوس پوه شوم چې زمورِ د هېواد وکړي سـخت احسان منونکي دي، که په ريښتوني څوک ورته څه وکړي نه يې هيروي بيا يې دې خپل واده دې مراسمو ځای، وخت او ادرس هم وليکه

شاپور يې راوغوښت هغه ته يې وويل:

وژنيه !

ما خو خپل خپلوان راوغوښتل هغه ځواب ورکړ چې نږدې دوه سوه خو به وي رنـا يې په خبره وخندل بيا يې ورته وويل:

نږدې پنځوس زره دي !

شاپور : دا دې ټوکو وخت دی ؟

رنا : زه ټوکې نه کوم ايا دومره خلکوته تياری نيولی شې کنه !

هغه وويل:

تياری نيولی شم خو پنځوس زره خلک دي څوک؟

رنا ورته خپل د فيسبوک پوست ښکاره کړ بيا يې ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کمنټونو لیکونکو پنځوس زرو ټولو ژمنه کړې چې مورږ در ځو نو ما هـم ښـه پـوخ ادرس ورته ولیکه مال ځه چې شاپور خپه نشي هسې هم زما دې کورنۍ دې رابللـو ارمانجن ؤ

شاپور : نو هوټل کې دا خلک نه ځایږي، هوټل کې شاید لس زره خلک ځای شي باید بله چاره وکړو

رښا وویل:

ته دې شل زور تابیه ونیسه ځنګ کې بل لوی هوټل هم شته نیم به هلته سمبال کړو فکر نه کوم له دې زیات شي هسې هم د فسبوک ژمنې دي کیـدای شي ټـول رانـه شي.

شاپور : اوکه رانشي ؟

رښا : او که راشي؟

شاپور: ښه ځه که رانشي لګښت به یې ته ورکوې ځکه چې زما بې ځایـه لګښـت نـه خوښیږي رښا یې په خبره وخندل هغه ته یې وویل:

ولې تا خو ویل زه دې تا لپاره هرځه کوم اوس نو ولې ؟

شاپور : زه درته هر څه کولی شم، هیڅ منکر نه یم ته خو دوه هوټلونه ښیې لس هم نیسم، ستا هر کس ته هم ځان ته هوټل نیسم

رښا ورته وویل:

ماته دې ازموینه راکړې، ته چې هر څه وایې دې عمل ځواک یې هم لري

دې رښا دې واده ورځ راورسېده، رښا خپلو هم مسلکو پیغلو په مـنځ کـې کینـه ولـه ،دې واده جوړې د انتخاب او نورو اړینو موضوع ګانو لپاره یې ترې رایه وغوښته

هغې وویل شاپور هوټل ته ټول وړاندیزونه لیږلي هر څه هلته تر سره کیږي، خو یو شی ترې کم کړي هغه دا چې زه سینګارتون ته نه ځم هغوی ورته وویل:

لامل یې ؟

رښا : دې لامل پوښتنه مه کوئ، هغوی وخندل بیا یې وویل:

مورږ یې په لامل پوهیږو ته په خپله ښکلا باور لرې، او باید چې ویې لرې، ځکه چې ښکلي خلک په هر حال کې ښکلي ښکاري، سـینګار خـو بـدرنګو تـه پـه کـار وي همداسې نده رښا ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښا : په ژوند مې سینګار ندی کړی، ناوې ته په کاروی چې سینګار وکړي، هغه کـه ښکلې وي یا نه خو زما زړه زور نه اخلي او په دې اړه هیله ده چې تاسې ټینګار ونه کړئ.

دې رښا ملګرو وویل:

سمه ده مورِ ټینګار نه کوو خو ته ځان چمتو کوه خپل اطاق ته لاړه شه یـو سـاعت پاتې ده چې باید هوټل ته لاړ شوو،

رښا : سمه ده زما چمتو والی ډېر وخت نه نیسي زه په ټاکلي وخت تلو ته چمتو کېږم رښا خپل اطاق ته لاړه غسل یې وکړ بیا یې دوه رکعته لمونځ وکړ بیا یـې خپلـې مـور خور او کورنۍ لپاره د ښلو دعا وغوښته، دې مړې مور سره پـه خیـالي خـبرو کـې بوخته شوه هغې ته یې وویل:

موریِ، ولې دې یوازې پرېښودم، اوس به ماته ځوک دعـا راکـوي ځـوک بـه دې خدای پامانې دود تر سره کوي، ځوک به مـې پـه سر لاس راکشـوي، زمـا خـورِې نازولې خورې ځرنګه دې زما واده یو ارمان ؤ ویل به دې په واده کې به دې ډیـرې سندرې وکړم، ډیر به وویاړم چې زما دې ښاپیرۍ په ځېر خور دې نـاوې تـوب پـه جامه کې ووینم

هو دا هیله دې تر سره نه شوه زما واده ده او ته دې تورو خاورو لاندې یې، خو ځه ستاسې مړینه دې سلګونو بې وزلو دې ژوند لامل شوه زرګونو خلکو ته پـرې نجـات ورکړل شو، دې سمون لپاره ستاسې شهادت یو دیوال او تهداب کیښود

خدای دې هر چاته داسې مرګ ورکوي، چې دې نورو لپاره قربان شي، خدای ج دې زما هم داسې مرګ په نصیب کړي چې دې نورو لپاره قربان شـم خـو زمـا پـه مرګ نور وژغورل شي

وروسته یې په مخ سپین رغوی او قلمي ګوتې را کش کړې، پاڅیـده او دې نـاوې توب جامې یې واغوستې، یوازنی سینګار یې داؤ چې اینـې تـه ودریـده او خپلـې بادامي تورو سترګو ته یې یوه، یوه سلایې ورکړه

په دې وخت کې شاپور ورته دروازه راوټکوله غږ یـې وکـړ رښا دروازه خلاصـه کـړه شاپور چې هغه ولیده زبون وهلی شوو ژبه یې له ویلو پاتې شوه یوازې د ګونګي په ډول یې ښکته اوپورته ورته کتل دې هغې په کتو نه مړیده، رښا ورته ووېـل شـاپوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیر خو ؤ څرنګه دې هرڅه پریښوده او دلته راغلې شاپور یې خبرې نه اوریدې بس خپلې سترګې یې د هغې په ښکلې څېره کې ټومبلې وې

رڼا اړه شوه چې د هغه په اوږه لاس کیږدي هغـه وښـوروي، لـه داسـې کولـو سره شاپور خپلې اوږې ته وکتل بیا یې رڼا ته وکتل رڼا ته یې وویل:

رڼا ته خو بل رقم شوې یې رڼا مسکۍ شوه هغه ته یې وویل:

ته زما دې خبرې ځواب راکړه کارونه دې ټول پریښي ته دلته راغلې هغه وویل:

ژر کوه چې د هوټل واله زنګ کړی ؤ ویلې چې تاسې خو واده ته ټـول افغانسـتان راغوښتی ژر راشئ دا خلک سمبال کړئ

هوټل وال دا هم وویل:

ټولو ډالۍ راوړې په لاسونو کې ورسره ګـلان دي قطـار، قطـار ولاړ دي تاسـې تـه انتظار کوي

رڼا : شاپوره ژر کوه چې میلمانه خفه نشي زه چمتو یم خو موټر دې راوسـتلی هغـه وویل:

ستاسې یوې ځانګړی مینه والې ډیر قیمتي موټر سینګار کړی دې دروازې مخکـې ولاړ دی هغه مېرمن هم پکې دی تاته منتظره ده هله زر کوه چې ځو رڼا ورته وویل:

ما مه وراخطا کوه زه چمتو یم ته دروځه زه هم درغلم دوی موټر کې سپاره شول او لنډ مهال وورسته هوټل ته ورسېدل رڼا او شاپور د خلکو په لیدو حق حیران شـول لکه یو ملي محبوب مشر چې دې هېواد د خلکو په زړه کې ځای لري دې رڼا واده ته خلک په کتلوي ډول راټول شوي ؤ

رڼا دې هغوی په لیدو دې خوښی اوښکې تویولې، ځوانان او پیغلې لکه ترې للمه چې دباران شیبې شماري دې رڼا راتګ ته په تمه ؤ شاپور او رڼا دواړه له موټره ښکته شول د خلکو ځوک او شور حیرانوکی ؤ، څو شیبې چاپیریال چکچکو او د لاسـونو پرکا غږونه تت کړي ؤ خویندو او وروڼو دې رڼا په لاره کې د هغې قـدمو تـه ګـلان شیندل رڼا هم ټولو ته په خپل زړه دې درناوي لاسونه ایښي ؤ

سړکونه ټرل شوي ؤ ځکه چې نړدې کوڅې او میدانونه او لارې له راغلو خلکو ډکې وې، رڼا دې ته دې درناوي په موخه دې ولاړو خلکو سر ته ورسېده هغې انجلـۍ چې رڼا ته یې موټر ګل پوش کړی ؤ رڼا ودروله ،دې جوړ شوي دریځ(ستج) مخې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته یې ورته دې لاس په اشاره د تلو بلنه ورکړه رڼا دې دریځ مخې ته ودریـده ځکـه نجلۍ غوښتل راغلو میلمنو ته څه ووایې بیا خپله رڼا ته دې خبرو موقع ورکړي
هغې د دریځ مخکې خبرې پیل کړې ویې ویل:
نن زموږ دې یوې داسې خواخوږې واده ده چې موږ یې لکه د کورنۍ غړي داسې پاللي یو، دامېرمن رڼا نومیږي، رڼا زموږ د حقونو لپاره مبارزه پیل کړه د هر غـدار، فاسد، غله او وطن پلورونکي په ړوانديې ودریده، هغوی، څو وارې د رڼا دې وژلو قصد وکړ خو رڼا زموږ لپاره د خپل ژوند په کیسه کې نشوه مبارزې ته یې دوام ورکړ ظالمانو ورته مور ووژله، خو دې هغې اراده یې بدله نه کړه، ورور او خور یې ورتـه په بم ټوټه ټوټه کړل دې پیښې ځای خلکویې غوښې په ځادرو کې راټولې کړې رڼا دغه ظلم په غړیدلو سترګو ولیده خو خپله لاره یې بدله نه کړه هماغسـې لکـه غـر د خپل هدف لپاره ولاړه وه ،رڼا بله پېغله خور له لاسه ورکړه ګنا یې دا وه چې رڼا ولې دې اولس حقونه غواړي په دې کار سره یې هم دې رڼا عزم کمزورى نه کړ
اوس دې خپل کور یو غړی نه لري چې د هغې سره د هغې د واد مراسم ولمـانځي هغې دا ټول زموږ لپاره وکړل، د خپلو خلکو لپاره یې تر سره کـړل د خپـل هېـواد سره دې مینې لپاره یې تر سره کړل
د رڼا ددې خبرو په اوریدو دخلکو چکچکو د اسمان فضا نیولې وه ځینـو خـو یـې همت ته سلامونه کول او ځینو خو یې مظلومیت او قربانیو ته ژړل
وروسته رڼا ته موقع ورکړل شوه
هغې خلکو ته خبرې پیل کړې ویې ویل:
زما دې هېواد د ژوند له مصؤونیته او له حقونو بې برخې ولسه!
زه به کله داسې الفاظ پیدا کړم چې ننني ستاسې راکړل شوې مینـه پـرې وسـتایم، هیله ده ما وبښئ ستاسې د تعریف دپار ماسره الفاظ نشته ما فکر کاؤ چې نـن د واده ورځ به مې دې موراو خویندو او کوچنی ورور پرته ډېره سخته رابانـدې تمامـه شي ځکه هغوی له ډیرو ارمانونو سره ظالیمانو له خاورولاندې کړل
خو تاسې په خپل راتګ سره زما دغه دردونه ټول رانه واخیستل، ما نه مو دغه درانه غمونه هیر کړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه مو ډاډه کړم چې ما ستاسې حق یو څه اداکړی ده زما دې اوږو بار کم شوی دی ځکه چې تاسې موږ ځوان نسل باندې خورا زیات حقونه لرئ

ستاسې راتګ ماته یو بل درس هم راکړ هغه دا چې زموږ ولس احسان پراموشه نه دی، هغه د خپلو خلکو چې د زړه له تله ورته خدمت کوي نه هیروي، هغوی ته دې سترګو په لیمو کې ځای ورکوي

کاشکې زما سل ځله مرګ وایې او هر ځل ستاسې د حقونو لپاره مړه شوی وایې

زما ژوند درنه ځار، زما کورنی درنه ځار او زما مال او وینه درنه ځار شه !

رښا خبرې ختمې کړې بیا یې په خواکې ملګرې خلکو ته وویل !

موږ یو ځل بیا دې تاسې له راتګ او ډالیو مننه کوو هغه وروڼو چې ډالی راوړې دوه لوی موټر ولاړ دي هلته یې تسلیم کړئ

خلک هلته وخوځیدل لا نیم ساعت نه ؤ پوره شوی چې موټر رښا ته دې کالیو، څپلیو ساعتونو، او دې سرو زرو له غوږوالیو ډک شو

رښا له دوی مننه وکړه

او بیا هغه تالار ته ننوته چې دې ناوې لپاره جوړ شوی ؤ د خپل تخت سره ودریده مېرمنو ورته ګلان راوړل ډالی یې ورکولې د دوی په قطار کې یوه حجاب لرونکې مېرمن هم ؤ چې قطار کې ولاړه وه نوبت یې راورسیده له مخ یې نقاب لرې کړ رښا وکتل چې نارینه دی، په لاس کې ګل دسته یې د هغې پښو ته وغورځوله، په بل لاس یې له جیبه تمانچه راوباسله مخامخ یې دې رښا سینې ته ونیوله هغې ته یې وویل:

تا دې ډیرو معزیزینو په عزت باندې لوبې وکړې او له دې لارې شهرت ته ورسېدې خو نوره موقع نه درکوم چې دې عزت مندو عزت له پښولاندې کړې، زما پلار دې پرون په تلویزون وښود چې غصب یې کړی هغه روسانو ته ماتې ورکړې، هغه ستر قوت مات کړی هغه دا هېواد ازاد کړی دې هغه له برکته ته اوس دلته بک بک کوې، تا لږ هم دهغه دعزت خیال ونه ساته

رښا هغه ته وویل:

وروره دلته نندارہ مه جوړه وه ستا پلار سمه ده چې ددې هېواد پاره مبارزه کړې ده خو د هغه د خلکو دې جایداد سره څه ؟چې ترې غصب کړی یې ده، مبارزه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دخدای ج لپاره او د هېواد لپاره کړې ددې لپاره خـو یـې نـده کـړې چـې د کونډې یتیم او بیت المال ځمکه غصب کړي

سړی نور هم په غوصه شو

دې هغې سینې ته یې دې تمانچې میل برابر کړ تالار کې مېرمنو چیغې کړې رڼا دې وسله وال د تمانچې میل ته لاس ورواچاؤ میل لاس ته ورغی خو هغه په ماشه ګوتـه نیولې وه تمانچه فیر شوه مخامخ یوه پیغله ولګیده تالار کې چیغې نورې هم زیـاتې شوې

وسله وال وارخطاشو په رڼا کې یې غصه ناکې سترګې وټومبلې هغې ته یې وویل:

زما دې پلار له عزته ستا ژوند سل ځله صدقه شـه، ځـه نـوره دوزخ تـه، دې هغـې سینې ته یې تمانچه سیخه کړه څو مرمی دې رڼا له سینې ووتې

له پنځومرمیو سره رڼا له دیـوال سره سریښ کیـده خـو دې ولاړې تـوان یـې لاره شپږمه یې دې زړه له کوره تېره شـوه هغـه دننګـه چنـار ونـه راپریوتـه پـه ځمکـه وغورځیده سپینې دې ناوی جامې یې لکه دې ګلاپو پانې چې پـه واوره غوړیـدلې وي رنګ واخیست

غټې غټې سترګې یې خلاصې پاتې شوې

وسله وال دې رڼا په ویشتو لکه کالبوت پاتې شوه لاسونه یې نور شل شول تمانچه یې په لاس کې پاتې شوه له غږه ووت مېرمنې راغلې وسله یې ترې واخیسته څاپېړې او سوکان یې ورته بند کړل ویې غورځاؤ له پښو یې لاندې دې لغتو ځای پرې نه کیده ساتونکې هم راورسېدل هغوی لکه ګونګیان او کانه نه پوهیدل څه شوي او څه باید وکړي په دې وخت کې یوې خبریالې شاپور ته زنګ ووا‌هه

ورته ویې ویل:

په بیړه راشه، شاپور ځواب ورکړ خیر خو دی هغې وویل:

ژر راشه دلته هیڅ هم سم ندي

دې خدای ج لپاره راشه رڼا چا وویشته

شاپور د خلکو ډالی په لاس کې نیولې وې هغه ددې غږ په اوریـدو سره پـه ځمکـه ترې ولویدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې مېرمنو دې تالار په لورپه منډو شو لنډه شیبه دې رڼا مخـې تـه ودریـده هغـې تورې غټې، سترګې پټې کړې وي دې ناوی توب ګیډی، ګیډې کمیس یې خواوشا پروت ؤ له غږ لویدلې وه

شاپور یې سرته کښناست دې هغې سر یې له ځمکې راپورته کړ په خپل زنګـون یـې کښنود چغې یې کړې سانديې یې پیل کړې

اې خدایه خو بدبخته شومه

رڼا مې لکه چې له نړۍ ارمانونو سره وکوچیده په خوا کې یې دې اوبو ګیلاس ایښی ؤ دې هغې ځاځکي یې د رنا پر مخ وپاشل بیا یې یوه سوې چیغه لـه خـولې ووتـه ویې ویل وخدایه لکه چې رڼا ګله مې دې تل لپاره له لاسه ووته، وظالمـانو زمـا رڼـا څه ګناګړې وه دې شاپور اوښکې لکه بـاران روانـې وې څـو یـې دې رڼـا پـه مـخ ولویدې له دې سره دې رڼا سترګې په حرکت راغلې شـاپور کـې یـې نیمـه لـوځې سترګې په زیږ زبیښلې مخ سره ونیوې هغه ته یې وویل:

شاپوره مه وارخطا کیږه، ولې ټول نه مرو، شکر وباسـه چـې د خلکـو د حقونـو دې ترلاسه کولو لپاره مرم نه دا چې دې مظلومو د حقونو دې خوړلو لپـاره اخیـرت لـه پلیتیو ډکوم

په نکریزو سینګار شوي لاس یې دې لومړي ځل دپاره دې شاپور لاس ونیو هغه تـه یې وویل نړۍ څومره له ارمانونو سره ده ،هیلې پکې نه بشپړې کیږي ،اوس مې دې اولس په څنګ کې ته هم یوه هیله وې چې یو ځـای مـې ژونـد درسره کـړی وای ،خو قسمت وګوره ،څه کانې کوي ،شاپوره جانه ما وښه ستا په وړاندې مې ډیره بې انصافي کړې ته مې ازار کړی یې تاته مې غمونه درکـړي سـتا پـه ریښـتینولې مـې شکونه کړي دي ،ته مې تل بې ځایه ځورولی یې ،سره ددې چې زه دې بښلو نه یم ،خو ستا لوی زړه او نرم میراج هیله مندي راکوي ، دې رسنیز مرکز ټولـوملګرو تـه مې سلام وایه بیا ورته ووایه زما روح که خوشحاله ساتل غواړی نو زما لاره کـه درتـه مناسب مالومېده هغه تعقیب کړې

او بل هغه ډالی چې دې واده لپاره میلمنو راوړې دي،هغه بې سرپرسته کورنیو تـه ورکړه ، ټولې په یتم خانو باندې وویشئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبله وروستی خبره له دې سره دې رڼا ژبه ودریده یوه وړه سلګی یې وکړه ښې لورته یې ورمیړ تاؤ شو

پای

پکتیا

۱/۲/۱۳۹۷

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library